

ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΙΚΟ

Ο Δασουπολίτης για ακόμα μια χρονιά είναι μαζί σας επιδιώκοντας να αποτελέσει τη φωνή κάθε νέου. Απόψεις, ανησυχίες, προβληματισμοί για την παγκόσμια και κυπριακή κοινωνία, την οικονομική και πολιτική κατάσταση του τόπου, αλλά και τα όσα αφορούν στο σχολείο μας και τον κάθε νέο εκφράζονται στο τεύχος που κρατάτε.

«Πόσο ευτυχισμένος είσαι;» ή «Τι είναι τελικά αληθινό σ' αυτό τον κόσμο;». Προβληματισμοί δικοί μας και δικοί σας. **σελ. 15,16**

Η οικονομική και πολιτική κατάσταση της Κύπρου αλλά και της Ελλάδας με όλα τα συμπαρομαρτούντα της δεν άφησαν ανεπηρέαστους τους συμμαθητές μας. **σελ. 8,9,19**

Πόσο ρατσιστές είμαστε; Δείτε τα αποτελέσματα μέσα από έρευνα που διεξήχθη στο σχολείο μας. **σελ. 5**

Τρομοκρατικές επιθέσεις... Πώς άγγιξαν τις ψυχές των νέων μας. **σελ. 14**

Η γενιά των πτυχιούχων ντελιβεράδων, της κοινωνικής και οικονομικής εξαθλίωσης και των κοινωνικών παντοπωλείων έχει φωνή. **σελ. 16**

Προσφυγική κρίση και μεταναστευτικό πρόβλημα ξυπνούν μέσα μας τις θύμψεις όσων εμείς οι Κύπριοι περάσαμε το 1974. **σελ. 17**

«Στα ερείπια της κοινωνίας αναδύονται Άνθρωποι». Διαβάστε την αποκλειστική συνέντευξη που έδωσαν στον Δασουπολίτη, δύο από τους γιατρούς της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Εθελοντές Γιατροί Κύπρου» που συμμετείχαν σε αποστολή σε νησιά της Ελλάδας. **σελ. 18**

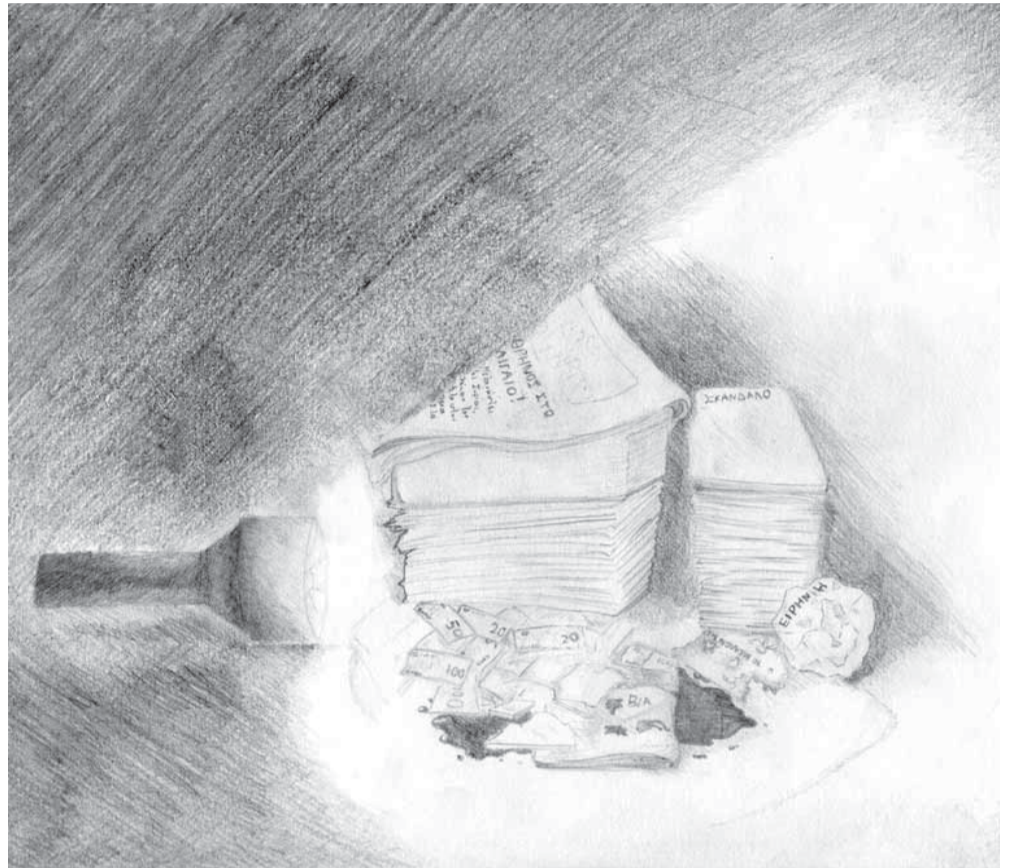
Μια κριτική ματιά στον τρόπο διεξαγωγής των Παγκυπρίων Εξετάσεων αλλά και στις αντιφάσεις του κυπριακού εκπαιδευτικού συστήματος. **σελ. 3,4**

Ένα αφιέρωμα στους τελειόφοιτους μας. Γλυκές αναμνήσεις από τα σχολικά χρόνια αποτυπωμένες στο χαρτί. **σελ. 12,13**

Ο ΦΑΚΟΣ

Απογοήτευση. Είμαι καθισμένη σε ένα μικρό δωμάτιο. Τετράγωνο. Θυμίζει κελάρι. Κρύο με μούχλα στους τοίχους. Μυρίζει άσχημα και το πάτωμα είναι γεμάτο μπάζα και σπασμένα γυαλιά που κόβουν και μόνο που τα βλέπεις. Και σκοτάδι. Παντού σκοτάδι. Κοντεύω να τυφλωθώ. Το μόνο φως που μπαίνει είναι από εκείνη την εσοχή στο βρωμερό ταβάνι. Δεν κάνει και μεγάλη διαφορά πλέον. Τουλάχιστον για μένα. Όχι πια. Μου είναι αδιάφορο. Τι έλεγα όμως; Α ναι! Απογοήτευση. Αυτό νιώθω. Ίσως και μίσος. Δεν ξέρω. Έπαψα να τα ξεχωρίζω αυτά τα δύο εδώ και καιρό. Ίσως να φταίνε οι καταστάσεις, βλέπεις. Αυτές μου έμαθαν τις δυο αυτές λέξεις, αυτές και να τις μπερδεύω. Μπορεί και να μην τις μπερδεύω τώρα που το σκέφτομαι. Μπορεί και ενδόμυχα να τις ταύτισα. Γιατί όμως; Να σκεφτώ... Τους βρήκα κιόλας τους λόγους! Δε χρειάστηκε να ζοριστώ καν! Για φαντάσου... (άλλη μια λέξη που είχα πάψει από καιρό να λέω: φαντασία). Το λοιπόν, ναι. Οι λόγοι. Από πού θα έπρεπε να ξεκινήσει ένα παιδί της ηλικίας μου;

συνέχ. σελ. 19

ΚΥΠΡΙΑΚΟ: Αισιόδοξος διάλογος 😊 ή παράλληλοι μονόλογοι;

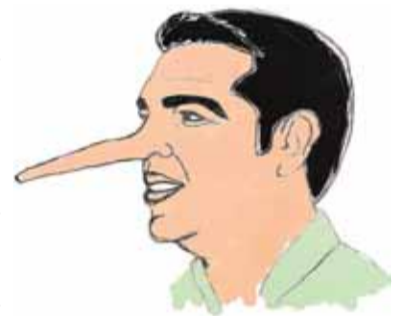
Μια γενικευμένη αισιοδοξία διαπιστώνουμε την περίοδο αυτή, με υψηλούς πολιτειακούς παράγοντες, εντός και εκτός Κύπρου, να εκφράζουν την πεποίθηση για λύση του κυπριακού εντός του 2016, άλλους συγκρατημένα αισιόδοξους και άλλους πιο αισιόδοξους που την βλέπουν μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2016. Λίγοι από τους «αισιόδοξους» αυτούς ανθρώπους είναι: Αναστασιάδης, Σουλτς, Ακιντζί, Γιούνκερ, Βεστερβέλε, Μητσοτάκης, Σέφκοβιτς, Κοτζιάς, Ντάι-σελμπλουμ, Τζον Κέρι, Κυπριανού, Αβέρωφ, Νταβούτογλου και πολλοί άλλοι. Πώς μπορούμε λοιπόν εμείς, οι απλοί θνητοί, να μην είμαστε αισιόδοξοι; Έχουμε εμείς δικαίωμα να βλέπουμε τις τεράστιες αντιφάσεις; Φυσικά όχι! Όλα θα λυθούν, μ' ένα μαγικό ραβδί- η κάθε διαφορά θα μετατραπεί σε ομοιότητα, κάθε απόρριψη σε αποδοχή! Και μακάρι να μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο, θα έλεγε κανείς, αλλά πάντα αυτός ο «κανείς» θα το έβλεπε από τη δική του οπτική.

συνέχ. σελ. 8

Ο Πινόκιο της Ελλάδας

Σε μια Ελλάδα κρίσης και παρακμής, όπου κυρίαρχες αξίες δεν ήταν η τιμιότητα και το ομαδικό πνεύμα αλλά η διαφθορά και ο ατομικισμός, ο μέσος Έλληνας, είχε κουραστεί να ασκεί το εκλογικό του δικαίωμα, και να εκλέγει ανά τακτά χρονικά διαστήματα νέες κυβερνήσεις, οι οποίες δεν διέφεραν σε τίποτα από τις προηγούμενες. Νέοι ηγέτες, νέα συμφέροντα, νέες ατασθαλίες, νέα βάρη στην πλάτη του βαρσανισμένου λαού, ο οποίος ενώ επιθυμεί να δει ένα νέο μέλλον για τη χώρα του, ανεβάζει στην καρέκλα οποιονδήποτε θα μπορούσε να αποτελέσει σανίδα σωτηρίας, ακόμα κι αν αυτή είναι βρεγμένη. Γιατί απλά ελπίζει. Ελπίζει σε καλύτερες μέρες. Σε μια καλύτερη Ελλάδα. Σε κάτι νέο, που ακόμα και αν δεν ήταν το βέλτιστο, θα ήταν αρκετό για αυτόν, αφού θα διώξει την υπάρχουσα σαπίλα. Σε αυτό το πολιτικό σκηνικό, ένας νέος αντισυμβατικός και ριζοσπάστης ανέλαβε με προθυμία να βγάλει το φίδι από την τρύπα δείχνοντας να μην υπολογίζει τα θηρία. Σαν ένα παιδί, που δεν αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο, ο Αλέξης Τσίπρας, διεκδίκησε την εξουσία, δίχως να υπολογίζει τις συμπληγάδες.

συνέχ. σελ. 9

«Η ελευθερία της σκέψης είναι η ζωή της ψυχής»
Βοηταίρος

Η κατάπτυστη γενιά μου

Η γενιά που αναγκάζεται να πληρώσει τα δάνεια, να επαναφέρει τη σταθερότητα και να διορθώσει την κατάσταση.

Θέλω να πιστεύω πως μιλώ εκ μέρους της γενιάς μου, της κατάπτυστης γενιάς, της αποβλακωμένης στα ηλεκτρονικά, που αγνοεί κάθε είδος σεβασμού και ισοπεδώνει αρχές και αξίες. Θα λέγατε πως αυτό το άρθρο είναι απολογητικό μα δεν είναι αυτό το θέμα. Θέλω να υπερασπιστώ τη γενιά μου, τη γενιά που κατακρίνουν ακόμα και οι άνθρωποι που την αποτελούν και να ξεκαθαρίσω τη θέση μας σε αυτή τη χώρα.

συνέχ. σελ. 16

Αντιφάσεις στην κυπριακή εκπαίδευση

Από τους πιο καλοπληρωμένους, οι κύπριοι εκπαιδευτικοί κατά την ευρωπαϊκή έκθεση Ευρυδίκη και από τα χειρότερα μαθησιακά αποτελέσματα κατά τη διεθνή έρευνα PISA.

Λαμβάνοντας υπόψη τα συγκριτικά δεδομένα που αφορούν στο κυπριακό εκπαιδευτικό σύστημα ερχόμαστε αντιμέτωποι με μια -εκ των πολλών- μεγάλη αντίφαση: υψηλοί οι μισθοί των εκπαιδευτικών, χαμηλά τα μαθησιακά αποτελέσματα. Αν αυτό συνέβαινε αντίστροφα -χαμηλοί μισθοί, υψηλά μαθησιακά αποτελέσματα- τότε θα ήμασταν πολύ ευχαριστημένοι και κερδισμένοι, όμως στη δική μας περίπτωση αναδύεται ένα σημαντικό εκπαιδευτικό πρόβλημα που προκαλεί τόσο προβληματισμό όσο και απογοήτευση με ηττημένη σταθερά την κυπριακή κοινωνία.

συνέχ. σελ. 4

ΜΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Κοιτάζοντας τον Δασουπολίτη από μια εξω-δασουπολίτικη ματιά, πόσο μάλλον ως μια πρώην δασουπολίτης, η ματιά αυτή πολύ πιθανόν να είναι υπεροπτική, υποτιμητική ή απλά αδιάφορη. Κι όμως, χαιρετίζοντας το φετινό τεύχος του Δασουπολίτη ως η περσινή αρχισυντάκτρια, ανάμεικτα συναισθήματα νιώθω να με κατακλύζουν. Αυτό το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι απλά οποιαδήποτε φύλλα χαρτί. Είναι κάτι πολύ πιο ισχυρό, ηχηρό και πολύπλευρο, αφού αποτελεί τον καθρέφτη της νέας δασουπολίτικης γενιάς. Της αυριανής κοινωνίας που βγαίνει σιγά-σιγά από το κέλυφός της, με στόχο να προβάλει τις ιδέες και τις σκέψεις της, χωρίς να γκρεμίζει τα παλιά, αλλά να τα ανακαλιάζει, να τα αναθεωρεί και να τα αναπλάθει. Ιδέες και σκέψεις που ίσως μένουν στο χαρτί, μα ίσως να επηρεάσουν, να προβληματίσουν και να συμβάλουν άμεσα ή έμμεσα στο αύριο. Τα συναισθήματα λοιπόν που υπερέχουν, δεν είναι άλλα από περηφάνια για τη νέα γενιά και χαρά που ο θεσμός αυτός συνεχίζει να συμβάλλει με το δικό του τρόπο ενδο-δασουπολίτικα αλλά και εξω-δασουπολίτικα. Όπου και να οδηγήσει η μαγεία της εκπαίδευσης τη νέα γενιά, αυτή είναι που έχει τα φτερά του αύριο. Αρκεί να τα ανοίξει και να εκτιμήσει σωστά τη δύναμή τους, όπως ανοίγει κι εσύ αυτά τα φύλλα χαρτί. Και να εύχεσαι να 'ναι μακρύς ο δρόμος.

Μαρία Χατζηκαράλμπους
(η περσινή αρχισυντάκτρια)

Ακόμα διστάζεις; Τόλμα!

Αγαππητέ αναγνώστη,

Κρατάς αυτή τη στιγμή στα χέρια σου τον «ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗ», μια εφημερίδα η οποία, αν και δείχνει... ηλικιωμένη (ούσα μητέρα των πλείστων μαθητικών εφημερίδων του νησιού) ωστόσο παραμένει διαρκώς αναγεννημένη, καθώς αρδεύεται από το ασίγηστο νεανικό πνεύμα και την καινοτόμα σκέψη και πρωτότυπη θεματολογία των συμμαθητών μας.

Ο «ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗΣ» προσφέρει τη δυνατότητα στους μαθητές του σχολείου μας να εκφέρουν άποψη, να θίξουν ζητήματα που τους απασχολούν, να μοιραστούν τις εμπειρίες τους, να σατιρίσουν τη σύγχρονη πραγματικότητα, να προσεγγίσουν θέματα κρίσιμα, όπως πολιτικά και οικονομικά, και να αναζητήσουν «συμμάχους» στην προσπάθειά τους να βελτιώσουν την κοινωνία.

Πολυδιάστατες προσεγγίσεις, συμφωνίες και αντιρρήσεις, θαρραλέες τοποθετήσεις, ειλικρινείς προβληματισμοί, λόγος καταγελητικός αλλά όχι μηδενιστικός και έμφαση στις σύγχρονες προκλήσεις είναι τα γνωρίσματα - επιδιώξεις του φετινού μας εν-

τύπου το οποίο με ζήλο, αγάπη, γνώση και χαρά φιλοτεχνήθηκε από τους συντάκτες του.

Η εφημερίδα αυτή αποδεικνύει -ή τουλάχιστον έτσι επιδιώκει- πως οι κατηγορίες σε βάρος της νέας γενιάς για νωθρότητα, αδιαφορία, πολιτική παθητικότητα και ανωριμότητα δεν ευσταθούν. Αντίθετα, εκείνο που καταφαίνεται μέσα από τα κείμενα του ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗ είναι πως εμείς οι νέοι έχουμε τη διάθεση και την αποφασιστικότητα να γκρεμίσουμε ειρηνικά και συναινετικά τη διάχυτη υποκρισία και διαπλοκή, και να οικοδομήσουμε πάνω στις στάχτες τους, «με λογική και όνειρο», ανθρωπιά και ορθολογισμό, έναν κόσμο ειρηνικό, αντιρατσιστικό, γνήσια φιλελεύθερο, σ' αλήθεια δημοκρατικό, ανεκτικό και αλληλέγγυο, με ίσες ευκαιρίες για όλους, αποδοχή της όποιας ετερότητας και ποιότητα ζωής.

Αγαππητέ αναγνώστη,

Κάνε μαζί μας το πρώτο βήμα για την υλοποίηση των οραμάτων μας. Διάβασε, φίλε και φίλη, την εφημερίδα μας που είναι και

εφημερίδα σου, ξεφύλλισέ την με πάθος, ενημερώσου και αντιστάσου στη χειραγώγηση από την οποία υποφέρουν τόσο οι απληροφόρητοι όσο και η κοινωνία στο σύνολό της.

Προβληματίσου, διόρθωσε μας, αν θέλεις, αμφισβήτησέ μας όσο πιο πολύ μπορείς, πρόσθεσε νοερά τα δικά σου σχόλια που επιθυμείς, συζήτησε τα κείμενά μας και τις θέσεις ή και αντιθέσεις σου με τους φίλους και τους γονείς σου ή και με εμάς - ξέρεις ότι μπορείς να μας βρεις και είμαστε στη διάθεσή σου.

Βάλε κι εσύ, λοιπόν, το δικό σου λιθαράκι στον κοινό αγώνα για μια κοινωνία της Γνώσης, ανθρωποκεντρική, ανεκτική, για μια ανοιχτή κοινωνία, ευημερούσα, συνετή, μετρημένη, στοχαστική, συναινετική και πολιτισμένη. Για τη Δική μας Κοινωνία του μέλλοντος!

Είναι δικαίωμά σου αλλά και υποχρέωση όλων μας.

Η αρχισυντάκτρια,
Μιχαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Στον ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ

Η συντακτική ομάδα του «Δασουπολίτη» επισκέφτηκε την εφημερίδα «Φιλελεύθερος», όπου σε συνάντηση με τον αρχισυντάκτη της, κύριο Κώστα Βενιζέλο, δόθηκε σε όλους εμάς τους «μικρούς» δημοσιογράφους η ευκαιρία να εφοδιαστούμε με γνώσεις και δεξιότητες του δημοσιογραφικού λόγου, να κατανοήσουμε ουσιαστικά τι εστί να είσαι δημοσιογράφος και να παρακολουθήσουμε τη δράση των συντακτών και των δημοσιογράφων κατά τη διάρκεια της εργασίας τους. Εκ των πολλών, αυτό που κατανοήσαμε είναι πως «η πένα είναι πιο δυνατή από το ξίφος» και οφείλουμε να έχουμε επίγνωση της δύναμής της και της ευθύνης απέναντι στους αναγνώστες.

ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗΣ

Ιδιοκτήτης - Υπεύθυνος κατά Νόμο
Ανδρέας Γεωργίου- Διευθυντής

Συντακτική Επιτροπή 2015-2016

- Αρχισυντάκτρια**
Μιχαέλλα Αλεξάνδρου Γ5
- Συντάκτες**
Έρρικα Αλεξάνδρου Γ5
Μάριαν Κυπριανού Γ6
Χάρης Κυπριανού Γ3
Μαρία Ταραμουντά Γ6
Έλενα Λιατήρη Γ4
Σωτηρία Τσακανιά Γ7
Παναγιώτης Δημοσθένους Γ4
Αλίκη Μούστρα Γ3
Δάφνη Κωνσταντινίδου Γ6
Σωτήρης Παφίτης Γ6
Νικόλας Πίπας Γ7
Μιχαέλλα Σάββα Β6
Σοφία Νικολάου Β4
Αντρέας Αυξεντίου Β4
Μιχαέλλα Χριστοφόρου Β4
Φάνος Παπίχης Β4
Μαριλένα Κωνσταντίνου Β4

Υπεύθυνη Εκδόσεων
Ιωάννα Στυλιανού, ΒΔΑ'

Επιμέλεια ύλης - Διόρθωση Κειμένων
Σταύρη Σταύρου (Φιλόλογος)

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Μαρίνα Καφούρη (καθηγ. Τέχνης)
Βασίλης Βασιλειάδης (καθηγ. Τέχνης)

Σελιδοποίηση & Εκτύπωση
Τυπογραφείο Theopress Ltd

ISSN 1986-0366

Charlie Hebdo, «και συ, τέκνον Βρούτε;»

Η συντακτική ομάδα του ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗ επιθυμεί να επαινέσει την πράξη της βασίλισσας Ράνιας της Ιορδανίας που δημοσίευσε σκίτσο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ως απάντηση στο γαλλικό σατιρικό περιοδικό Charlie Hebdo και στο σκίτσο του για τον μικρό Αϊλάν, με το οποίο επιχείρησε με τρόπο απόλυτα ειρηνικό και δημοκρατικό να στείλει ένα δυναμικό μήνυμα έναντι στην εξάπλωση της ξενοφοβίας. Πρόταξε λοιπόν ένα άλλο μέλλον για τον μικρό Αϊλάν από αυτό που πρόταξε η σατιρική εφημερίδα Charlie Hebdo και υπογράμμισε εμφαντικά πως «Ο Αϊλάν θα μπορούσε να γίνει ένας γιατρός, δάσκαλος ή ένας στοργικός πατέρας».

Ειδικά, ένα σκίτσο της σατιρικής εφημερίδας Charlie Hebdo, που όλοι γνωρίσαμε μετά την τρομοκρατική επίθεση στο περιοδικό με τους δώδεκα νεκρούς, την έφερε ξανά στο προσκήνιο. Αυτή τη φορά όμως προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις και έφερε αρκετούς από

αυτούς που τότε είχαν ταυτιστεί με την ίδια διαδηλώνοντας και προτάσσοντας «Nous sommes tous Charlie» να την κατακρίνουν και να στηλιτεύουν τη συμπεριφορά της αυτή ως ρατσιστική και προσβλητική.

Το σκίτσο έχει λεζάντα: «Τι θα γινόταν ο μικρός Aylan αν μεγάλωνε; Θα παρενοχλούσε γυναίκες στη Γερμανία», αναφερόμενος σε όσα συνέβησαν στην Κολωνία την παραμονή της Πρωτοχρονιάς εκεί που εκατό γυναίκες υπέστησαν σεξουαλική παρενόχληση. Τον μικρό Aylan τον γνωρίσαμε νεκρό σε μια παραλία στην Τουρκία, ήταν το παιδάκι αυτό που τύπτει τη συνείδηση πολλών ή θα έπρεπε να την τύπτει. Ο σκιτσογράφος προσπαθεί να κάνει μια πρόβλεψη, για το πώς θα ήταν ο μικρός Aylan στο μέλλον και η «καλύτερη» πρόβλεψη που μπορεί να κάνει είναι αυτή του αισχρού εγκληματία.

Η προσπάθεια, όμως, του γελοιογράφου δεν προκαλεί ούτε χιούμορ, ούτε στέλνει ένα ανθρωπιστικό μήνυμα. Χλευάζει ένα νεκρό παι-

δί, ένα παιδί που πνίγηκε στη Μεσόγειο και με δικές μας ευθύνες και εκτός αυτού, παρουσιάζεται με ασέβεια αφού του δίνεται ένα εγκληματικό προφίλ. Όποιος και να ήταν ο σκοπός, σίγουρα ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, δεν απαλύνει τον πόνο στις ψυχές της οικογένειας του μικρού ή των υπόλοιπων νεκρών που χάθηκαν άδικα στη Μεσόγειο. Αντιθέτως, φαίνεται να προάγει τη ξενοφοβία, εκούσια ή ακούσια. «Ταμπελώνει» τους πρόσφυγες και τους δίνει μια «καθολική» ιδιότητα, ακολουθεί λοιπόν ένα λάθος συλλογισμό.

Καταληκτικά, η ελευθερία της έκφρασης πρέπει να έχει όρια και να μη φτάνει στην αισχρότητα ούτε να χάνει την ουσία της. Όμως, ποτέ η απάντηση δε μπορεί να είναι η τρομοκρατία και η βία. Αντιθέτως, ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπίσεις τον λόγο είναι ο λόγος, την εικόνα με την εικόνα, αφού «η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακίζει».

Μιχαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Παγκύπριες Εξετάσεις Νέων Ελληνικών 2015

Ψευδαισθήσεις του συστήματος ή αδυναμία των μαθητών;

Πέρασαν μήνες από τη διεξαγωγή των Παγκυπρίων Εξετάσεων, με το γραπτό των Νέων Ελληνικών, αλλά το θέμα αυτό συνεχίζει να ταλανίζει εμπλεκόμενους και μη, διχάζοντάς τους. Αν ερωτηθούν οι μαθητές που κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν το γραπτό αυτό θα απαντήσουν με πικρία πως επρόκειτο για ένα γραπτό πέραν των δυνατοτήτων τους, εν αντιθέσει με τους ιθύνοντες οι οποίοι υποστηρίζουν πως το γραπτό αυτό αποτέλεσε την απόδειξη πως η μαθητιώσα νεολαία υστερεί κυρίως όσον αφορά στην κριτική σκέψη.

«Μου καταστρέψατε το μέλλον μου!» Αυτή, ήταν η πιο χαρακτηριστική φράση που ακουγόταν μετά την εξέταση. Οι μαθητές απελπισμένοι, φώναζαν για το μέλλον τους το οποίο χάθηκε, ενώ οι θεματοθέτες προσπαθώντας μάταια να απαλύνουν τον πόνο τους, έκαναν λόγο για ένα γραπτό το οποίο ήταν βατό, απευθυνόταν σε όλους και αν οι μαθητές ήταν σωστά προετοιμασμένοι για να αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε τυχόν δυσκολία, τότε αναμφίβολα θα πετύχαιναν στις εξετάσεις.

Αφενός έχουμε τη μαθητιώσα νεολαία. Νέοι 17 ετών, των οποίων το μέλλον εξαρτάται από αυτές τις εξετάσεις. Κι εδώ βρίσκεται το

Μήπως όμως οι μαθητές είχαν επίσης ευθύνη; Αν ο καθένας από αυτούς ήταν ολοκληρωμένος άνθρωπος και είχε καλλιεργήσει ορισμένες δεξιότητες τότε θα ήταν ευκολότερο να προσαρμοστεί στην ιδέα του τόσο διαφοροποιημένου θέματος έκθεσης όπου κλήθηκαν να μιλήσουν για τις ψευδαισθήσεις με τις οποίες ζούσε ο κυπριακός λαός και πως το τέλος τούς επηρέασε τη ζωή τους. Το θέμα αυτό ήταν αρκετά ευρύ σε σημείο που προκάλεσε σύγχυση στους πλείστους μαθητές αφού δεν ήξεραν ποιον τομέα να καλύψουν ή αν η σκέψη τους κατευθυνόταν σωστά. Εάν όμως οι μαθητές, έψαχναν από μόνοι τους και ενδιαφέρονταν για τα κοινά, θα ήταν προετοιμασμένοι, και θα ήξεραν να χειριστούν το θέμα που τους δόθηκε. Το λυπηρό είναι, πως οι μαθητές σήμερα, δεν ενδιαφέρονται να μελετήσουν από μόνοι τους τις εξελίξεις που συντελούνται στον κόσμο και περιορίζονται στα «του οίκου τους», που τις πλείστες φορές ούτε αυτό δε συμβαίνει. Πόσες φορές στις παρελάσεις ή στις εθνικές επετείες πολλοί νέοι δεν γνωρίζουν τι γιορτάζουμε τη συγκεκριμένη μέρα που παρελαύνουν και σηκώνουν περήφανοι τα λάβαρα και τις σημαίες των σχολείων τους; Εφόσον δε γνωρίζουμε την ιστορία μας πώς θα είναι δυνατό να ενδιαφε-

μεγαλύτερο παράπονο των μαθητών. Πέρασαν δώδεκα χρόνια στα θρανία, κοπιάζοντας, για να φτάσουν τελικά στις καθοριστικές αυτές εξετάσεις. Στα δώδεκα χρόνια της εκπαίδευσής τους, οι μαθητές πήραν πλήρη γνώση για την τεχνοκρατική παιδεία και έμαθαν «να καλουπιάζουν» τις ιδέες τους για να μπορούν να ταιριάζουν με το σύστημα, ενώ το ίδιο το σύστημα, φρόντισε «να περιορίσει» την ελευθερία τους και να τους κλείσει στις ιδέες που αυτό ήθελε να υπηρετούν. Πόσοι από εμάς δεν έχουμε ακούσει έστω μια φορά τους καθηγητές μας (ιδίως στη δεύτερη ή τρίτη τάξη του λυκείου) να μας λένε «Αυτή είναι η φόρμουλα για την έκθεσή σας γιατί αυτό ζητούν» ή «Περιορίστε την σκέψη σας για να μπειτε μέσα στα καλούπια των εξετάσεων αν θέλετε να πάρετε τους βαθμούς. Πλέον όλα είναι τυποποιημένα».

Οι μαθητές, θέλοντας να επιτύχουν το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, παραμέρισαν τη γνώμη και το προσωπικό τους ύφος και έγιναν καθαρά θύματα της τεχνοκρατικής παιδείας. Και τότε το σύστημα, αποφάσισε να δώσει στους μαθητές την ευκαιρία που ζητούσαν τόσο επίμονα, να εκφράσουν επίτελους την άποψή τους, χωρίς περιορισμούς και λογοκρισία την πιο ακατάλληλη στιγμή. Τη στιγμή που το κάθε δευτερόλεπτο ήταν σημαντικό, ακόμα και οι απλούστερες ερωτήσεις ήταν διαμορφωμένες με τρόπο δυσνόητο που μπέρδευε τους μαθητές και τους στερούσε χρόνο.

θούμε για αυτά που συμβαίνουν στον τόπο μας; Είναι ευθύνη όλων μας να γνωρίσουμε τι συμβαίνει γύρω μας, όχι μόνο για τα θέματα του σχολείου αλλά και γενικότερα για δική μας ικανοποίηση. Τη στιγμή που στην κοινωνία και την πολιτεία βλέπουμε ραγδαίες εξελίξεις εμείς πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να τις σχολιάσουμε και να στηλιτεύσουμε τα κακώς έχοντα.

Όσον αφορά στους αρμόδιους φορείς, κάνουν πλέον κάποιες προσπάθειες ώστε να καταφέρουν να αλλάξουν τον τρόπο διεξαγωγής των εξετάσεων. Αν και ξεκίνησαν πολύ πρόθυμα και τόνισαν έντονα πως η ανάγκη για αναδιοργάνωση των Παγκυπρίων εξετάσεων είναι επιτακτική, έχουν «κολλήσει» στη γραφειοκρατία, με αποτέλεσμα οι φειτοί τελειόφοιτοι να είναι αναγκασμένοι να υποστούν την ίδια πίεση και να μπουκώσουν σε αυτή τη διαδικασία, η οποία θα κρίνει το μέλλον τους. Αντί όμως οι υπεύθυνοι να αγωνίζονται για το μέλλον της νέας γενιάς που, όπως έχουν πει πολλές φορές, είναι η ελπίδα του τόπου αυτού, κρύβονται και πάλι πίσω από τα συμφέροντά τους και απλά για να αντιπολιτευτούν, διαφωνούν και καθυστερούν τις διαδικασίες, μη υπολογίζοντας πως στα χέρια τους κρατούν το μέλλον του κάθε μαθητή. Το μέλλον μας. Τελικά στην Κύπρο η μόνη ιδέα για αλλαγή έρχεται μετά από μια ισχυρή καταστροφή;

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

Αριστεία της πλάκας

Πέραν των δύο τρίτων των μαθητών των σχολείων, παρουσιάζουν άριστες επιδόσεις. Λάβαρα και σημαίες έχουν χάσει την αξία τους και έχουν υποβαθμιστεί, αφού παραδίδονται σε οποιονδήποτε παρουσιάζει μια υψηλή επίδοση, ασχέτως από που προήλθε αυτή. Οι μαθητές πλέον έχουν υποταχθεί στο βαθμοθηρικό σύστημα και προσπαθώντας να ευκολύνουν τη ζωή τους, επιλέγουν τα επονομαζόμενα «εύκολα» μαθήματα.

Και με τον τρόπο αυτό γίνονται όλοι ίσα και όμοια. Μαθητές που προσπαθούν να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν και αγωνίζονται να βάλουν γερές βάσεις για το μέλλον, ανταγωνίζονται μαθητές που δεν έχουν τους ίδιους στόχους και βλέψεις. Έτσι το 20 χάνει την αξία του, αφού ουσιαστικά σε κάποιους χαρίζεται, ενώ άλλοι, προσπαθούν πολύ σκληρά γι' αυτό, και πολλές φορές δεν επιβραβεύονται οι κόποι τους.

Δεν είναι αδικία αυτό; Εσύ που προσπαθείς και θυσιάζεις χρόνο και κόπο, κατατροπώνεσαι από κάποιον που απλά έχει επιλέξει μαθήματα που δεν θα του χρησιμεύσουν πουθενά, αλλά τον βοηθούν να

τα πάει καλά στους βαθμούς; Γιατί τελικά αυτό είναι που μετρά. Οι γνώσεις που αποκτάς είναι δευτερευούσης σημασίας, αφού πρωταρχικό σου μέλημα είναι να πάρεις όσο καλύτερους βαθμούς μπορείς για να δείξεις πως ακόμα και με τις αδικίες εσύ επιβιώνεις και μπορείς να ξεχωρίσεις.

Και στο τέλος, που η σημαία που έβλεπες και ήθελες να πάρεις παραδίδεται στον άλλο, που έχει δουλέψει λιγότερο από σένα, καταλαβαίνεις πως οι κόποι σου δεν βρήκαν ανταπόκριση, καταλαβαίνεις πως η ζωή, ούσα γεμάτη αδικίες, σου στέρησε κάτι που ήθελες. Κάτι που θα σου έδινε την ικανοποίηση και την ώθηση να συνεχίσεις. Γιατί μεταξύ μας, δεν είναι και εύκολο να είναι κανείς μαθητής. Αν δεν είναι ειρήγισμα, κίνητρα και στόχους, είναι εύκολο να τα παρατήσεις. Και αν τα παρατήσεις, θα γίνεις σαν αυτούς τους οποίους κοροΐδευες, σαν αυτούς που αδυνατούν να παλέψουν και να σε φτάσουν. Γι' αυτό μην πτοείσαι. Δεν το κάνεις για αυτούς, για σένα το κάνεις. Ο μόνος στον οποίο πρέπει να αποδείξεις ότι αξίζεις είναι ο εαυτός σου.

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

Μαθητές - Πειραματόζωα

— εκίνησε και φέτος η σχολική χρονιά όπως και κάθε χρόνο με τη διαφορά ότι φέτος το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού αποφάσισε την επαναφορά του παλιού εξεταστικού συστήματος. Μπορεί οι τελειόφοιτοι να παραμένουν ανεπηρέαστοι από την αλλαγή αυτή, ωστόσο αυτό δεν ισχύει για τους μαθητές της πρώτης και δεύτερας τάξης. Σαν να μην ήταν αρκετό το γεγονός ότι οι μαθητές της πρώτης λυκείου κλήθηκαν σε ανυποψίαστο χρόνο να επιλέξουν ποιο κλάδο μαθημάτων θα ακολουθήσουν στο Λύκειο, πρέπει να υποστούν και την επαναφορά του εξεταστικού συστήματος, όπου οι μαθητές θα δίνουν εξετάσεις δύο φορές τον χρόνο. Από την άλλη, οι μαθητές της δεύτερας λυκείου οι οποίοι είναι ενταγμένοι στο παλιό εξεταστικό σύστημα, έρχονται αντιμέτωποι με την πιθανότητα να είναι και αυτοί πειραματόζωα της αλλαγής αυτής, αφού υπάρχει το ενδεχόμενο από στιγμή σε στιγμή να ισχύσει το νέο εξεταστικό σύστημα και στην περίπτωση των αυριανών τελειόφοιτων. Οι αλλαγές αυτές προκαλούν αντιδράσεις και προβληματισμούς τόσο στους γονείς και καθηγητές αλλά κυ-

ρίως στους μαθητές. Πόσες φορές έχουμε αναρωτηθεί, εμείς οι μαθητές, σε τι έχουμε φταίξει ώστε να είμαστε υποχρεωμένοι να υποστούμε τις απανωτές μεταρρυθμίσεις που επιβάλλει το εκπαιδευτικό σύστημα; Σαν να μην φτάνει ο φόρτος εργασίας μας, πρέπει να ανησυχούμε και για τις πιθανές αλλαγές του εκπαιδευτικού συστήματος που θα προκύψουν. Μέσα από το θέμα των μεταρρυθμίσεων, βγήκαν στη φόρα οι αδυναμίες του εκπαιδευτικού συστήματος οι οποίες προκαλούν αισθήματα ανασφάλειας και αβεβαιότητας στους μαθητές, αφού λόγω των αλλαγών στα αναλυτικά προγράμματα οι μαθητές υποχρεώνονται να βρουν νέους τρόπους έτσι ώστε να μπορούν να αντεπεξέλθουν στα νέα δεδομένα. Βάσει όλων αυτών, οι μαθητές οφείλουν να ασκούν την ιδιότητα τους ως μαθητές όμως παράλληλα πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για τις δοκιμασίες των νέων αναλυτικών προγραμμάτων που τους ετοιμάζει το εκπαιδευτικό σύστημα, αφού οι μαθητές έχουν πάρει πλέον τη μορφή «πειραματόζωων».

Αλίκη Μούστρα, Γ3

The...system... whaaat?

Σύστημα; Ποιο σύστημα; Εκείνο που σε αναγκάζει να είσαι καλός σε όλα; Και σε αξιολογεί κιόλας; Και προς Θεού! Η λέξη επιείκεια δεν είναι πουθενά. Δηλαδή εγώ ο Χ πρέπει να είμαι καλός και στα φυσικομαθηματικά και στα φιλολογικά. Τι να κάνω όμως που έχω έφεση στα θεωρητικά μαθήματα; Όσοοχι πρέπει να ξέρω να λύνω και λογάριθμους και χημικές εξισώσεις. Ναι βέβαια. Και άμα δεν γράψω καλά στα 10-15(!) διαγωνίσματα που έχει το καθένα (αν είναι δυνατόν) αυτών των μαθημάτων συνεπάγεται κακός βαθμός στο τετράμηνο και χαμηλότερος μέσος όρος. Εκείνο που αδυνατώ να καταλάβω όμως είναι ποιος ο λόγος να επιλέγω μαθήματα; Δεν είναι εν μέρει κοροϊδία να συμπληρώνω κατάλογο με μαθήματα επιλογής; Από τη στιγμή που επιλέγω τα φιλολογικά πάει να πει ότι είμαι καλύτερος σε αυτά. Γιατί λοιπόν να περνάω περισσότερες ώρες πάνω από το βιβλίο των Μαθηματικών απ' όσες για την Ιστορία πασχίζοντας να τα καταλάβω για να γράψω καλά στο διαγώνισμα; Επιδίδει το σύστημα να μας κάνει όλους «καθολικούς ανθρώπους»; Όπως τον DaVinci; Κι αν μη γελιόμαστε. Όλοι ξέρουμε ότι ορισμένα πράγματα τα μαθαίνουμε μόνο και μόνο για να γράψουμε καλά σ' ένα διαγώνισμα, να τελειώσουμε το σχολείο και να μπούμε επιτέλους στη σχολή που θέλουμε και να ασχοληθούμε τελικά με το αντικείμενο που αγαπάμε και επιθυμούμε να μάθουμε να κάνουμε καλά. Και για να προλάβω όλους εκείνους που θα πουν: «Μα τα Μαθηματικά είναι αναγκαία για να οξύνουν το νου σου». Σαφώς και δεν λέω οι θεωρητικοί να πάψουν να ασχολούνται με τα θετικά μαθήματα και το αντίθετο. Απλώς γιατί να πρέπει να βαθμολογούνται κιόλας και μάλιστα τόσο αυστηρά. Ας υπάρχουν όλα τα μαθήματα στο σχολείο όπως και τώρα. Με τη διαφορά όμως να βαθμολογούνται τα επιλεγόμενα. Καμιά φορά αισθάνομαι ότι το σύστημα θέλει να με τιμωρήσει. Δεν γίνεται ο διπλανός μου, που δεν φέρνει τα βιβλία του, τις εργασίες του, κοιμάται (όρθιος) μέσα στο μάθημα, διαβάζει μόνο για το διαγώνισμα, γράφει καλύτερα και παίρνει μεγαλύτερο βαθμό από εμένα στο τετράμηνο που είμαι συνεπής και διαβάζω καθημερινά αλλά δεν γράφω καλά στα διαγωνίσματα απλώς και μόνο γιατί κριτήριο αξιολόγησης είναι ο βαθμός των διαγωνισμάτων (ο γνωστός τρόπος: πρόσθεση βαθμών και διαίρεση με το πλήθος). Οι στοιχειώδεις γνώσεις σε διάφορους τομείς είναι απαραίτητες. Κάθε μάθημα έχει πολλά να σου προσφέρει. Καλά θα κάνει λοιπόν το σύστημα να σταματήσει να κάνει τον μαθητή να βαριαναστενάξει και να αγκομαχάει κάθε φορά που ξυπνάει για το σχολείο. Ο μαθητής πρέπει να αγαπάει το σχολείο και να πηγαίνει με όρεξη. Εξυπακούεται πως όταν έχουμε όρεξη αποδίδουμε καλύτερα. Έχουμε 2016. Δεν νομίζετε πως είναι καιρός να αλλάξει ο τρόπος αξιολόγησης των μαθημάτων και να πάψει να υφίσταται το βαθμοθηρικό σύστημα που ωθεί την παραπαιδεία; Αλλά και που τα λέμε εμείς ως μαθητές ποιο το όφελος; Το μόνο που καταφέρνουμε είναι να τραγώμαστε από μέσα μας. Δυστυχώς τίποτα από αυτά δεν πρόκειται να αλλάξει. Κρίμα ε;

Σωτηρία Τσακανιά, Γ7

Αντιφάσεις στην κυπριακή εκπαίδευση

συνέχ. από σελ. 1

Οι δύο πίνακες που αντλούνται από την ευρωπαϊκή έκθεση Ευρυδική και την εφημερίδα «Φιλελεύθερος» κατατάσσουν τους κύπριους εκπαιδευτικούς στους πιο καλοπληρωμένους μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα δεδομένα αυτά σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το επάγγελμα αυτό διανθίζεται από ιδιαίτερα προνόμια (μακροχρόνιες διακοπές κλπ), τα οποία δε συναντώνται σε άλλα επαγγέλματα, καθιστούν τους εκπαιδευτικούς σχετικά προνομιούχους. Τα προνόμια των εκπαιδευτικών όμως δε συνεπάγονται απαραίτητα τις καλύτερες επιδόσεις των μαθητών (βάσει των διεθνών αξιολογήσεων και των παγκυπρίων εξετάσεων). Σύμφωνα με τα αποτελέσματα του προγράμματος PISA (πίνακας 3) η Κύπρος κινείται μεταξύ της 44ης και 50ης θέσης στην κατάταξη των χωρών (από τις 65) στις κατηγορίες μαθηματικών, επιστημών και κατανόησης κειμένου. Για όσους δεν γνωρίζουν, το πρόγραμμα PISA αξιολογεί το εύρος των γνώσεων και των δεξιοτήτων των μαθητών που βρίσκονται στο τέλος της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, στη βάση του οποίου διαμορφώνεται και η ουσιαστική συμμετοχή στην κοινωνία.

Η Κύπρος φαίνεται λοιπόν να επενδύει ένα μεγάλο ποσοστό του ΑΕΠ στους μισθούς των εκπαιδευτικών, επιθυμώντας να δώσει κίνητρα για μεγαλύτερη αποδοτικότητα και παραγωγικότητα της διδασκαλίας. Το γεγονός αυτό δεν είναι κατακριτέο αφού όπως είναι καθολικά αποδεκτό η παιδεία και η εκπαίδευση του ατόμου αποτελούν το εισιτήριο για την ατομική, αλλά και τη συλλογική προκοπή και συνήθως τα χρήματα που επενδύονται σε αυτήν πολλαπλασιάζονται άμεσα ή έμμεσα ως κέρδος της κοινωνίας. Όμως, δεν μπορούμε να μην αναλογιζόμαστε τα μαθησιακά αποτελέσματα που έρχονται σε πλήρη αντιδιαστολή με τις επενδύσεις αυτές. Είναι γνωστό πως ο εκπαιδευτικός καθορίζει εν μέρει την αποτελεσματικότητα της παιδαγωγικής διαδικασίας με τις γνώσεις και τις ικανότητές του, τις αρετές και την επίγνωση πως ασκεί λειτουργήματα και όχι απλώς επάγγελμα. Φυσικά, ο εκπαιδευτικός δεν είναι ο αποδιοπομπαίος τράγος των απογοητευτικών αποτελεσμάτων των μαθητών, αλλά δεν παύει να υφίσταται το μερίδιο ευθύνης του για την κατάσταση αυτή.

Μήπως οι συντεχνίες των εκπαιδευτικών θέτουν στην πρώτη γραμμή των αναγκών τους μισθούς και τα ωφελήματα των εκπαιδευτικών αδιαφορώντας για την κατάρτιση των ίδιων; Μήπως το ίδιο το κράτος θα έπρεπε να μεριμνεί για την πρόσληψη των άριστων των

άριστων στην εκπαίδευση; Δεν αποζητάμε μειώσεις των μισθών των εκπαιδευτικών, αλλά αύξηση των δεικτών αξιολόγησής τους, οι οποίοι να μην είναι πλασματικοί, αλλά να συνιστανται άμεσα από τα μαθησιακά αποτελέσματα.

ΥΓ: Ευλόγως θα αναρωτιόταν κανείς αν μόνο στους εκπαιδευτικούς διαπιστώνεται το πρόβλημα αυτό. Φυσικά και όχι, όμως η εκπαίδευση θεμελιώνει την ολότητα της κοινωνίας και κάθε πρόβλημα του εκπαιδευτικού συστήματος απειλεί άμεσα ή έμμεσα την κοινωνική ευρυθμία. Γιατί ποτέ κανείς δε μας ρωτάει γι' αυτό; Είμαι σίγουρη πως θα μπορούσαμε κι εμείς οι μαθητές να συμβάλουμε με τις πενιχρές μας γνώσεις στην ουσία της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης...

Μιχαέλλα
Αλεξάνδρου, Γ5

ΧΩΡΑ	ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ		ΑΝΩΤΑΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	
	Ευρώ	%ΑΕΠ	Ευρώ	%ΑΕΠ
Βέλγιο	30.121	87,3	67.864	196,7
Βουλγαρία	3.252	59,1	....	....
Τσεχία	8.913	62,8	11.314	79,7
Δανία	43.226	97,4	57.378	129,2
Γερμανία	43.097	129,4	70.277	211,0
Εσθονία	10.400	74,8	10.756	77,4
Ιρλανδία	27.814	78,1	59.359	166,7
Ελλάδα	13.104	75,3	24.756	142,3
Ισπανία	29.129	126,1	44.250	208,6
Γαλλία	24.595	78,6	47.185	150,8
Κροατία	8.998	89,1	15.182	150,3
Ιταλία	23.048	90,0	38.902	152,0
ΚΥΠΡΟΣ	23.885	125,7	58.107	305,8
Λετονία	4.860	41,9	....	....
Λιθουανία	3.774	32,3	6.954	59,4
Λουξεμβούργο	72.000	86,3	141.840	170,1
Ουγγαρία	6.303	63,7	14.212	143,6
Μάλτα	18.787	109,2	24.614	143,1
Ολλανδία	32.598	90,8	71.305	198,6
Αυστρία	30.338	82,0	69.958	189,1
Πολωνία	5.337	52,8	11.623	115,1
Πορτογαλία	21.960	139,0	41.537	262,9
Ρουμανία	2.934	41,3	8.297	116,9
Σλοβενία	16.810	98,3	27.029	158,1
Σλοβακία	7.074	53,2	9.576	72,0
Φιλανδία	31.978	89,8	48.487	136,2
Σουηδία	30.533	69,7	47.780	109,1
Ην. Βασίλειο	28.273	95,5	48.140	162,6

Σημ: Σε ορισμένα κράτη-μέλη οι μισθοί των εκπαιδευτικών παρουσιάζουν αυξημένες αναλογίες με τη βαθμίδα. Επίσης, υπάρχουν χώρες όπου οι μισθοί είναι διαφορετικοί ανάλογα με την περιοχή. Στον πίνακα εμφανίζονται οι χαμηλότεροι ελάχιστοι μισθοί και οι υψηλότεροι ανώτατοι μισθοί ανά χώρα.

Annual gross salaries of full time fully qualified teachers in public schools

	Basic statutory salary		Average actual salary
	Minimum	Maximum	
	EUR	EUR	EUR
Pre-primary	23 885	58 107	38 709
Primary	23 885	58 107	39 005
Lower secondary	23 885	58 107	39 322
Upper secondary	23 885	58 107	39 322

Έρευνα «Τα πολλαπλά πρόσωπα του ρατσισμού στο σχολικό περιβάλλον»

Στο πλαίσιο του στόχου του έτους για «καταπολέμηση της ρητορικής του μίσους» διεξήχθη έρευνα μεταξύ των τελειοφοίτων του Λυκείου μας, για ανίχνευση τυχόν ρατσιστικών συμπεριφορών και ανάλογη ευαισθητοποίηση της σχολικής κοινότητας για την αντιμετώπισή του. Η έρευνα είχε ως ερευνητικό εργαλείο τα ερωτηματολόγια και δείγμα με 100 τελειοφοίτους μαθητές.

Μέσα από την έρευνα διαφάνηκε ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι μαθητές της Γ' Λυκείου δεν θεωρούν ότι είναι φυλετικά ανώτεροι από τους άλλους. Υπάρχει όμως ένα 5%, οι οποίοι δήλωσαν ότι νιώθουν φυλετικά ανώτεροι, με το ποσοστό αυτό να αυξάνεται στο 23% όταν η ερώτηση αφορά στη θρησκεία.

Σημειώνουμε ότι μόνο ένας τελειόφοιτος μαθητής δήλωσε ότι δεν ανέχεται τους άλλους γιατί εκφράζουν διαφορετική άποψη, όμως ακολουθώντας αυτό αναιρείται, αφού τρεις δήλωσαν ότι δεν ανέχονται όσους ανήκουν σε άλλη ποδοσφαιρική ομάδα και τέσσερις δεν ανέχονται όσους ανήκουν σε διαφορετικό κόμμα. Επομένως, αν συμψηφίσουμε τους αριθμούς αυτούς, το ποσοστό έλλειψης ανεκτικότητας στη διαφορετική άποψη αυξάνεται (8%).

Τέσσερις συνολικά μαθητές δήλωσαν ότι αισθάνονται να τους υποτιμούν λόγω του διαφορετικού τους χρώματος. Αν σκεφτούμε ότι στο σχολείο μας δεν φοιτούν πολλά παιδιά μεταναστών, θεωρούμε τον αριθμό μεγάλο.

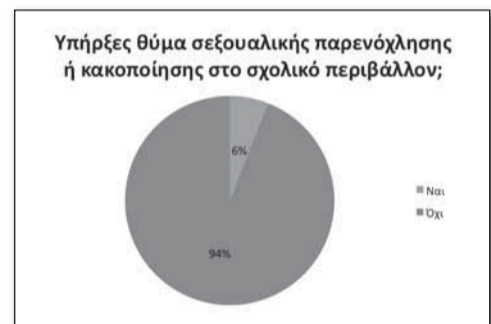
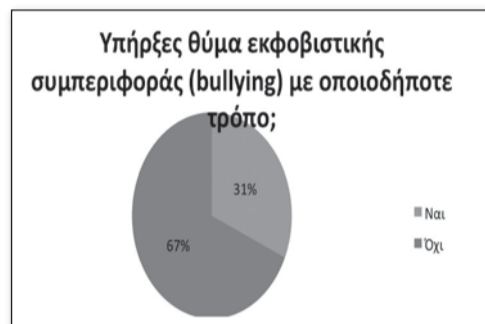
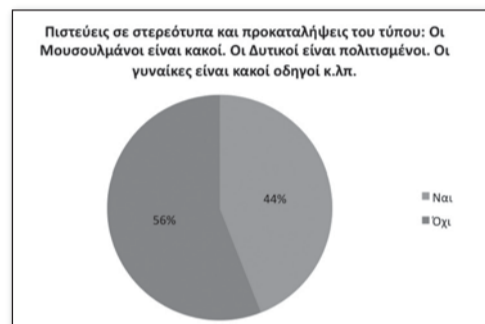
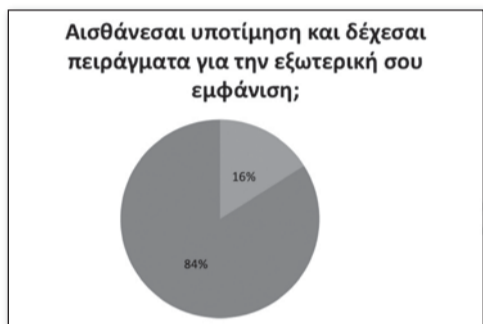
Δεκαέξι παιδιά δέχονται πειράγματα για την

εξωτερική τους εμφάνιση και δεκατέσσερις για το βάρος τους. Επίσης δεκατέσσερις από τους εκατό που απάντησαν, αισθάνονται να τους υποτιμούν για το μαθησιακό τους επίπεδο. Τα ποσοστά αυξάνονται κατά πολύ όταν η ερώτηση αφορά στα στερεότυπα και τις προκαταλήψεις και φτάνουν στο 44%. Ένα μεγάλο ποσοστό, 31%, στην περίπτωση μας 31 παιδιά, δηλώνουν ότι έπασαν θύματα bullying και 9% θύματα cyberbullying.

Εκείνο που πρέπει να μας προβληματίσει ιδιαίτερος είναι ότι πέντε συνολικά παιδιά δήλωσαν θύματα σεξουαλικής παρενόχλησης, χωρίς να διευκρινίζεται πότε έγινε αυτό. Το στοιχείο αυτό είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό και χρήζει διερεύνησης και αντιμετώπισης.

Η έρευνα λοιπόν κατέδειξε την ύπαρξη ρατσιστικών συμπεριφορών, ακόμη και στο δικό μας σχολείο, παρά το ότι πολλοί ίσως πιστεύαμε το αντίθετο. Επομένως, χρειάζεται να δράσουμε άμεσα και συλλογικά, προτού το πρόβλημα επεκταθεί περισσότερο. Αν σκεφτούμε ότι οι απαντήσεις δόθηκαν από τελειοφοίτους που συμπληρώνουν φέτος δωδεκαετή φοίτηση στα σχολεία, φαίνεται ότι πέρα από τα αναλυτικά προγράμματα που στοχεύουν στην προώθηση ανθρωπιστικών αξιών, χρειάζονται και άλλα παρεμβατικά μέτρα, όπως η συστράτευση όλων των φορέων αγωγής, η τήρηση του Κώδικα κατά του Ρατσισμού και η έλλειψη ανεκτικότητας σε απαράδεκτες συμπεριφορές.

**Μικαέλλα Αλεξάνδρου Γ5
Χαρά Ευτυχίου Γ3**

Η νέα γενιά της ΕΕ συζητά την προσφυγική κρίση ΒΕΤΟ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

Στις 4 Δεκεμβρίου 2015 στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Ομίλου συμμετείχαμε στην ημερίδα «Η νέα γενιά της ΕΕ συζητά την προσφυγική κρίση – ΒΕΤΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ», που συνδιοργανώθηκε από το Γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Κύπρο και το κανάλι 6, επιθυμώντας τόσο να λάβουμε γνώσεις για την προσφυγική κρίση, όσο και να στείλουμε ηχηρά μηνύματα ενάντια στον ρατσισμό και την ξενοφοβία, αλλά και να αναδείξουμε τις απαιτήσεις μας για μια κοινωνία ανεκτική, αλληλέγγυα και πολυπολιτισμική.

Στην ημερίδα αυτή συμμετείχαν εκλεκτές προσωπικότητες και στην κυριολεξία κρεμόμασαν από τα χείλη τους. Η αίθουσα έσφυζε από το ανεπιτήδευτο νεανικό επαναστατικό πνεύμα, αλλά παρόλα αυτά δεν έπεφτε καρφίτσα, δεν ακουγόταν αναπνοή. Η μοναδική αυτή ευκαιρία δε γινόταν να φύγει ανεκμετάλλευτη. Κι όταν λέμε εκλεκτά πρόσωπα εννοούμε τους εισηγητές: οι ευρωβουλευτές Νεοκλής Συλικιώτης, Κώστας Μαυρίδης και Δημήτρης Παπαδάκης, ο δήμαρχος Λευκωσίας Κωνσταντίνος Γιωρκάτζις, εκπρόσωποι των αναγνωρισμένων προσφύγων και των προσφύγων Συρίας, ο διεθνολόγος Δρ Ζήνωνας Τζιαρράς, ο Δρ Δημήτρης Τριμιθιώτης και ο συντονιστής δημοσιογράφος Δρ Γιώργος Παυλίδης.

Μετά τον Β.Π.Π η Ευρωπαϊκή Ένωση υπήρξε πρωτοπόρος στις ανθρωπιστικές διακηρύξεις και συμβάσεις και η αλήθεια είναι πως πέτυχε μεγάλη πρόοδο στη διατήρηση της ειρήνης στην Ένωση, όμως οι προκλήσεις εξακολουθούν να υφίστανται. Βασική πρόκληση θεωρείται η προσφυγική κρίση που αναδεικνύει μια πιο βαθιά κρίση, μια αμφισβήτηση των αρχών, με τις διαφωνίες μεταξύ των χωρών για τις πολιτικές αντιμετώπισης της προσφυγικής κρίσης να φανερώνουν μια ανεπίτρεπτη, για το ευρωπαϊκό πνεύμα, ιδιοτέλεια. Τα ανοιχτά σύνορα και η ελεύθερη διακίνηση αμφισβητούνται, οι τρομοκρατικές επιθέσεις δημιουργούν πόλεις στρατοκρατούμενες και σπέρνουν τον ρατσισμό, τον φόβο και το μίσος.

Ο Ευρωβουλευτής Κώστας Μαυρίδης δήλωσε χαρακτηριστικά πως στην προσφυγική κρίση παρουσιάζονται μεγάλες αντιφάσεις από μέρος της ΕΕ: μεγαλοψυχία και μεγάλη υποκρισία, αρχές και αξίες και συμφέροντα και επιδιώξεις. Παρόλο που το διεθνές δίκαιο (συνθήκη της Γενεύης) και το ευρωπαϊκό δίκαιο (συνθήκη Δουβλίνου) δημιουργούν υποχρεώσεις στα κράτη μέλη για την προστασία των

προσφύγων και των κατατρεγμένων, εντούτοις σε περιπτώσεις κρίσης δημιουργείται ένα δυσανάλογο και δυσβάστακτο βάρος για τις χώρες υποδοχής.

Από κοινού, όλοι οι ευρωβουλευτές επισήμαναν τους αργούς ρυθμούς, με τους οποίους γίνονται οι μεταγκαταστάσεις των προσφύγων και τα συρματοπλέγματα που βάζουν κάποιες χώρες-μέλη, όπως η Ουγγαρία, η Σλοβενία και η ΠΓΔΜ, που αποδεικνύουν την επικράτηση του ατομικισμού στην Ένωση.

Ο Ευρωβουλευτής Δημήτρης Παπαδάκης ως υπεύθυνος της γνωμοδότησης για την κατάσταση στην περιοχή της Μεσογείου μάς παρουσίασε τους πυλώνες στους οποίους βασίστηκε: Αλληλεγγύη, Σεβασμός των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και Συμμόρφωση προς το Ευρωπαϊκό Δίκαιο.

Ο Ευρωβουλευτής Νεοκλής Συλικιώτης με τη σειρά του αναφέρθηκε στην ανάγκη κατάργησης του Δουβλίνου II, δηλαδή του κανονισμού της ΕΕ βάσει του οποίου όταν ο πρόσφυγας μετακινηθεί από τη χώρα υποδοχής, τότε η χώρα στην οποία θα μετεγκατασταθεί μπορεί να τον επαναπροωθήσει στην πρώτη χώρα καταγραφής, που συνήθως είναι η Ελλάδα και η Ιταλία.

Στο δεύτερο μέρος της ημερίδας, στα διαδραστικά εργαστήρια διαλόγου, μας δόθηκε η ευκαιρία να θέσουμε ερωτήματα, απόψεις και να μας μιλήσει ο Willy Totoro, πρόεδρος της Οργάνωσης Αναγνωρισμένων Προσφύγων στην Κύπρο για την εμπειρία της προσφυγιάς, αλλά και τις συνθήκες ρατσισμού που βίωσε στο νησί μας. Ο Willy Totoro ως δημοσιογράφος στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό διώχθηκε λόγω του επαγγέλματός του και αναγκάστηκε να τραπέι σε φυγή προς την Κύπρο, χωρίς την οικογένειά του. Αυτό που του έκανε εντύπωση είναι ο μεγάλος βαθμός ρατσισμού και διακρίσεων που αντιμετώπισε σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα στην Κύπρο, ιδιαίτερα στα ΜΜΕ. Για τα ΜΜΕ και τον ρατσισμό μάς μίλησε επίσης ο λέκτορας Δρ. Δημήτρης Τριμιθιώτης που υπογράμμισε τον βαθμό στον οποίο επηρεάζει την αντίληψη του κόσμου ο τρόπος που καλύπτουν το προσφυγικό τα ΜΜΕ.

Τέλος, επισημάνθηκαν τόσο από τους μαθητές, όσο και από τους εισηγητές οι ελλείψεις στην παιδεία του τόπου μας που οδηγούν στην κοινωνική αμορφωσιά. Ο Δημήτρης Παπαδάκης δήλωσε χαρακτηριστικά πως για ένα πράγμα μονάχα μετανιώνει και αυτό είναι πως είχε προβεί σε απεργία πείνας κατά τα φοιτητικά του χρόνια για ίδρυση του Πανεπιστημίου Κύπρου, που αντί να αποτελεί πνευματικό κέντρο, κατάντησε σήμερα ανίκανο να προσφέρει ουσιαστική παιδεία, εμμένοντας στην τεχνοκρατική εκπαίδευση. Θέλοντας εμείς οι μαθητές να ασκήσουμε ΒΕΤΟ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ, υποσχθήκαμε ότι δε θα μείνουμε παθητικοί, αφού «δεν είμαστε μόνο το μέλλον, όπως συνήθως λέγεται, αλλά και το παρόν». Και μπορούμε πια να το βροντοφωνάζουμε: μας ενοχλεί η ιδιοτέλεια, αποστρεφόμεστε την απανθρωπιά και είμαστε εδώ για να αλλάξουμε τον κόσμο, όχι μόνο να θέσουμε βέτο στον ρατσισμό, αλλά να θέσουμε βέτο και στον πόλεμο, βέτο στην καταστρατήγηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και βέτο στην εκμετάλλευση των ανίσχυρων από τους «ισχυρούς»!

Μικαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Κι αν ήσουν εσύ; Για τους «Άηλους», οι «Άηλοι» είμαστε εμείς

Στις 3 Φεβρουαρίου 2016 πραγματοποιήθηκε στο σχολείο μας ημερίδα στο πλαίσιο του στόχου της χρονιάς για «καταπολέμηση της ρητορικής του μίσους», μια ημερίδα που επιχειρήθηκε να μην αποτελέσει ένα σύνολο ομιλιών, αλλά με τον περιορισμό των εισηγητών δόθηκε χρόνος για συζήτηση, αν και ασφαλώς τα ερωτήματα δεν τελειώνουν ποτέ.

Το πρώτο μέρος της ημερίδας ήταν χωρισμένο σε τρεις υποενότητες. Αρχικά, παρουσιάστηκαν τα αποτελέσματα της ενδοσχολικής έρευνας για τον ρατσισμό που κατέδειξαν την ύπαρξη ρατσιστικών συμπεριφορών, ακόμη και στο δικό μας σχολείο, παρά το ότι πολλοί ίσως πιστεύαμε το αντίθετο. Δόθηκε λοιπόν το έναυσμα για το επίσημο ξεκίνημα ενός ενδοσχολικού αντιρατσιστικού αγώνα, ο οποίος οδήγησε στη δεύτερη υποενότητα της ημερίδας, στον Κώδικα Αντιρατσιστικής Συμπεριφοράς. Στο πλαίσιο της προσπάθειας για καταπολέμηση του μίσους δημιουργήθηκε ο κώδικας αυτός, ως «συμβόλαιο» μεταξύ των μαθητών και της διεύθυνσης του σχολείου, ώστε η ημερίδα να μην είναι μόνο ενημέρωση, αλλά και άμεση δέσμευση.

Στη συνέχεια του πρώτου μέρους παρουσιάστηκε το θέμα «Διακοινωνικές σχέσεις και ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος» με εισηγητή τον κ. Χάρη Ψάλτη, επίκουρο καθηγητή Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Κύπρου και ακολούθησε συζήτηση. Η επιλογή του θέματος ήταν καινοτόμα και σκοπό είχε να κάνει ένα βήμα παραπάνω και να δει την «κρυφή» πληγή της κοινωνίας μας, τις σχέσεις των δύο κοινοτήτων, ήταν όμως και επικίνδυνη αφού λόγω της συνεχιζόμενης κατοχής είναι κατανοητό να προκαλεί αντιδράσεις η αναφορά σε εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ των δύο κοινοτήτων πριν την άρση της αδικίας. Από την άλλη, είναι καιρός το σχολείο να δει κατάματα τις αδυναμίες του ώστε να μπορέσει να τις επιλύσει στην ουσία τους.

Ο κ. Ψάλτης παρουσίασε μέσα από ερευνητικά δεδομένα διαχρονικά τις σχέσεις των δύο κοινοτήτων, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων και προσπάθησε να εξηγήσει κάποια από τα αποτελέσματα των ερευνών. Για παράδειγμα, έκανε λόγο για «ρεαλιστικές» και «συμβολικές» απειλές που αισθάνονται οι δύο κοινότητες, με μια ρεαλιστική απειλή να θεωρείται η ανησυχία για τις οικονομικές συνέπειες της λύσης και μια συμβολική να είναι η ανησυχία για πιθανή εθνική μας αλλοίωση.

Ως προς τον ρόλο του εκπαιδευτικού συστήματος για τις σχέσεις μεταξύ των δύο κοινοτήτων, από τα ερευνητικά δεδομένα συμπεραίνουμε ότι το άνοιγμα στο πανεπιστήμιο και η αποστασιοποίηση από τα διδακτικά εγχειρίδια και τις σχολικές προσεγγίσεις πιθανόν να ευνοούν τις διακοινωνικές σχέσεις. Πάντως, μέσα από τη συζήτηση διαφάνηκε ότι υπάρχει ακόμη πολύς δρόμος μέχρι να μάθουμε να σεβόμαστε την αντίθετη άποψη και ειδικά στο συγκεκριμένο θέμα, χωρίς να

ταμπελώνουμε όποιον εκφράζει κάτι με το οποίο διαφωνούμε.

Καταλήγοντας, ο κύριος Ψάλτης κατέστησε σαφές πως οι διακοινωνικές σχέσεις δεν είναι ένα ζήτημα, το οποίο μπορούμε να περιθωριοποιήσουμε και με κανέναν τρόπο δεν ξεχνιέται η τουρκική κατοχή. Το ζήτημα όμως είναι τι κάνουμε από εδώ και πέρα και όποια και να είναι η λύση του «κυπριακού», οι σχέσεις μεταξύ των δύο κοινοτήτων αποτελούν το σταθερό δεδομένο. Απαιτείται, όπως

τόνισε, αλληλογνωριμία μεταξύ των κοινοτήτων, αφού «αυτό που δεν ξέρω, το φοβάμαι».

Στο δεύτερο μέρος της ημερίδας το θέμα ήταν «Οι Ημέτεροι Άλλοι μέσα από τα μάτια των μαθητών» με καλεσμένο τον βραβευμένο για το βιβλίο του «Των ημετέρων άλλων» με το Κρατικό Βραβείο Διηγήματος λογοτέχνη, κ. Κώστα Λυμπούρη. Αρχικά, μαθήτριες παρουσίασαν κάποια διηγήματα από το βιβλίο που αναδείκνυαν την πραγματικότητα του ρατσισμού στην κυπριακή και ελληνική κοινωνία, κυρίως απέναντι στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Οι πρωταγωνιστές του βιβλίου είναι ένας Αφρικανός ταξιδιτζής, ένας οδηγός λεωφορείου, η Ελιέν, μια οικιακή βοηθός και πολλοί άλλοι άνθρωποι της διπλανής πόρτας που με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο βιώνουν τον ρατσισμό. Ακολούθως, ο λογοτέχνης άνοιξε συζήτηση με τους μαθητές, μια συζήτηση που αν έπρεπε να φέρει έναν τίτλο θα την ονόμαζα «Στον Άλλο βλέπε μόνο τον Άνθρωπο», αφού αυτό που προσπάθησε να καταστήσει σαφές ο συγγραφέας είναι πως από την αντιμετώπιση του αλλοεθνή γείτονα μας μέχρι την αντιμετώπιση του προσφυγικού, αυτό που πρέπει να θυμόμαστε είναι πως ο άνθρωπος συνιστά αυταξία!

Στο πλαίσιο της ημερίδας υπήρξαν παράλληλες δράσεις για τη Β' Λυκείου, όπως βιωματικά εργαστήρια και παρακολούθηση ταινιών, όλα σχετικά με την καταπολέμηση της ρητορικής του μίσους. Χαρακτηριστικά, η ταινία «Freedom Writers» που προβλήθηκε, αναφέρεται σε ένα σχολείο όπου η ρατσιστική αντιμετώπιση και τα περιστατικά βίας αποτελούν καθημερινότητα, όμως μια καθηγήτρια θα προσπαθήσει να μετατρέψει το μάθημα της τάξης σε ζήτημα ζωής για τους μαθητές της. Μέσω της επικοινωνίας και της κατανόησης, οι μέχρι τότε «ανεπίδεκτοι μαθήσεως» έφηβοι, θα ανακαλύψουν την αξία της ανοχής και θα προσπαθήσουν να φτιάξουν τις κατεστραμμένες ζωές τους, αλλάζοντας ολοκληρωτικά τον κόσμο τους.

Η ημερίδα, λοιπόν, ήταν γεμάτη από ανθρωπιστικά μηνύματα, μια ημερίδα που εν τέλει έκανε κάποιους από τους μαθητές να αναθεωρήσουν πράγματα και ιδέες, δίχως να τους επιβάλλεται οτιδήποτε, αλλά δείχνοντάς τους τον δρόμο της «ενσυναίσθησης». Ωστόσο, ο δρόμος της πολυπολιτισμικότητας και της ανεκτικότητας δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα, γι' αυτό είναι ευθύνη όλων μας να τον καταστήσουμε εφικτό.

Μιχαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Τρίτη λυκείου...

Η τάξη στην οποία διακυβεύεται το μέλλον κάθε μαθητή και πιθανόν η μοναδική τάξη στην οποία η βαθμολόγηση χαρακτηρίζεται σκληρή και απάνθρωπη.

Τι γίνεται λοιπόν όταν ο μαθητής μεταβαίνει από την ευγενή άμιλλα στην στυγνή ανταγωνιστικότητα; Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Τελειώνοντας τη δεύτερη λυκείου, έρχεται το καλοκαίρακι και τα δροσερά μπάνια με φίλους. Μετά το τέλος του καλοκαιριού ξεκινά ο αδυσώπητος αγώνας του μαθητή. Έντεκα χρόνια περνούσαμε τις τάξεις για να φτάσουμε στην τελική ευθεία, όπου θα κριθεί το μέλλον μας. Από αθώα πλάσματα γινόμαστε σκληροί αγωνιστές. Και όλα αυτά γιατί; Για μια θέση σ' ένα πανεπιστήμιο με στόχο την απόκτηση πτυχίου που θα οδηγήσει αργότερα στην επαγγελματική και οικονομική αποκατάσταση.

Ένα από τα κυριότερα προβλήματα της τρίτης λυκείου είναι ο τρόπος με τον οποίο οι καθηγητές διδάσκουν τα μαθήματα των παγκύπριων εξετάσεων στους μαθητές. Οι καθηγητές θεωρούν ότι το 75% των μαθητών πηγαίνουν φροντιστήριο, οπότε ο μαθητής γνωρίζει από την προηγούμενη ημέρα τι θα διδαχθεί την επομένη. Έτσι δε δίνεται αρκετή έμφαση στο μάθημα και αυτό οδηγεί τους μαθητές στο συμπέρασμα ότι οι καθηγητές νιώθουν περιττοί.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι η επικράτηση της τεχνοκρατικής και όχι της ανθρωπιστικής παιδείας. Ο κάθε μαθητής θέτει ως προτεραιότητα την εισδοχή του σ' ένα πανεπιστήμιο και ο καθηγητής έχει στόχο να τον βοηθήσει. Το πρόβλημα εμφανίζεται όταν μέσα στο ελάχιστο χρονικό διάστημα των επτά μηνών, ο καθηγητής πρέπει να διδάξει ολόκληρη την ύλη των παγκύπριων εξετά-

σεων. Πού να βρεθεί χρόνος για να προετοιμαστεί το άτομο ούτως ώστε να επιβιώσει σωστά στην κοινωνία ως αυριανός πολίτης; Δεν καλλιεργεί την αγωγή και το σχολείο προσφέρει μια εξειδικευμένη εκπαίδευση χωρίς να υπάρχει η σφαιρική μόρφωση του ανθρώπου. Όπως είπε ο Καζεπίδης «Η αγωγή αναφέρεται κυρίως στη διαμόρφωση του χαρακτήρα. Ο άνθρωπος που δεν έχει λάβει αγωγή λέγεται «ανάγωγος», ενώ εκείνος που δεν έτυχε μορφώσεως λέγεται «αμόρφωτος». Και ο αμόρφωτος άνθρωπος δεν είναι κατ' ανάγκην και ανάγωγος». Οπότε είναι διαφορετικό να εκπαιδεύεις κάποιον και διαφορετικό να τον μορφώνεις.

Πρέπει σύντομα να βελτιωθούν κατά πολύ τα παραπάνω αρνητικά στοιχεία. Μία λύση είναι να δίνουν τη δέουσα σημασία στο μάθημα, ασχέτως αν ο μαθητής πηγαίνει

φροντιστήριο. Έτσι κι αλλιώς αυτή είναι η δουλειά του καθηγητή... να προσφέρει γνώση! Από εκεί και πέρα είναι δικαίωμα του μαθητή να επιλέξει πώς θα αξιοποιήσει τη γνώση που του δόθηκε. Ο άνθρωπος εκ φύσεως, όταν ακούει κάτι δύο και τρεις φορές τότε κατανοεί σ' ένα βαθμό περισσότερα πράγματα από κάποιον που έχει ακούσει το θέμα μόνο μία φορά.

Τέλος αν αξιοποιηθούν σωστά οι σχολικές ώρες, τότε μπορούν να μπουνο στο πρόγραμμα μαθήματα τα οποία θα οξύνουν την κριτική σκέψη του μαθητή. Επιπρόσθετα οι δραστηριότητες όπως για παράδειγμα χορός, θέατρο βοηθούν στη διάπλαση του χαρακτήρα, οπότε πρέπει να υπάρχουν οπωσδήποτε είτε τις πρωινές είτε τις απογευματινές ώρες.

Δάφνη Κωνσταντινίδου, Γ6

Απαίτηση για ψηφιοποίηση της κυπριακής εκπαίδευσης

Είναι γεγονός πως τα τελευταία χρόνια οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές έχουν διεισδύσει σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας με την εκπαίδευση να μη μένει ανεπηρέαστη. Σύμφωνα με τον Α. Πασχαλίδη, η χρήση ηλεκτρονικών υπολογιστών στον τομέα της εκπαίδευσης μπορεί να συμβάλει σημαντικά στην αποτελεσματικότητα της παιδαγωγικής διαδικασίας. Φυσικά, η ύπαρξη κινδύνων και μειονεκτημάτων είναι γεγονός, όμως αυτό δεν παύει να καθιστά τον ηλεκτρονικό υπολογιστή ένα χρήσιμο εργαλείο γνώσης και δεξιοτήτων, στα χέρια τόσο του εκπαιδευτικού, όσο και του μαθητή. Έτσι λοιπόν οδηγούμαστε σταδιακά στη συνολική επανεξέταση του εκπαιδευτικού συστήματος ώστε να συμβαδίζει με τις σύγχρονες συνθήκες και να προάγεται συνεχώς.

Η ένταξη της τεχνολογίας στο εκπαιδευτικό μας σύστημα μπορεί να ωφελήσει σημαντικά μαθητές και εκπαιδευτικούς και να καταστήσει ποιοτικότερη και αποτελεσματικότερη τη διδακτική διαδικασία. Ο μαθητής χρησιμοποιώντας τον ηλεκτρονικό υπολογιστή για την ολοκλήρωση των εργασιών του επιδεικνύει περισσότερο ενδιαφέρον απ'όσο θα έδειχνε σ'ένα βιβλίο. Ο υπολογιστής λειτουργεί σαν πύλη για κατάκτηση της γνώσης καθώς δίνει στους μαθητές τη δυνατότητα να αποκτήσουν πρόσβαση σε ηλεκτρονικό εκπαιδευτικό υλικό και σε βιβλιοθήκες από όλο τον κόσμο, κάτι που διαφορετικά θα ήταν ανέφικτο. Επίσης με αυτήν την τεχνολογία βελ-

τιώνεται ο τρόπος διδασκαλίας αφού μέσω των πολυμέσων, των ντοκιμαντέρ και των παρουσιάσεων αυτός γίνεται πιο ελκυστικός και ποιοτικός στα νέα μυαλά.

Η χρήση των υπολογιστών στην εκπαίδευση δύναται να συμβάλει σημαντικά στη μείωση του κόστους και στην εξοικονόμηση χρόνου. Ο σημερινός καθηγητής λόγω της ανεπάρκειας αρκετών βιβλίων, που είναι συχνά κακογραμμένα και ελλιπή, αναγκάζεται να υποβάλλεται στη χρονοβόρα και πολυέξοδη διαδικασία του πολλαπλασιασμού φυλλαδίων για την καλύτερη διεξαγωγή του μαθήματος. Με τη χρήση όμως του υπολογιστή ο καθηγητής θα μπορεί να προβάλλει το υλικό σε όλους, να το στέλνει σε αυτούς και να κρατάει ψηφιακό αρχείο που θα διανέμεται στη μαθητική κοινότητα. Με αυτό τον τρόπο εξοικονομούνται χρήματα τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τον εκσυγχρονισμό του εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά και την ικανοποίηση των αναγκών υλικοτεχνικής υποδομής.

Επιπρόσθετα, εν αντιθέσει με την παραδοσιακή εκπαίδευση στην οποία πρέπει εκπαιδευτικός και μαθητές να συναντώνται για να μπορεί να διεξαχθεί το μάθημα, στην διαδικτυακή εκπαίδευση, η φυσική παρουσία όλων αυτών δεν είναι απαραίτητη αρκεί να βρίσκεται ο καθένας μπροστά από έναν Η/Υ. Μέσω της τηλεεκπαίδευσης μπορεί ένας εκπαιδευτικός να απευθύνεται σ'έναν πολύ μεγάλο αριθμό εκπαιδευομένων ταυτόχρονα. Ακόμη η εκπαίδευση με τη χρήση υπολογιστών επι-

τυγχάνει την ομαλότερη και αποτελεσματικότερη διεξαγωγή του μαθήματος αφού δε θα αποσπάται η προσοχή των μαθητών από εξωγενή προβλήματα.

Διαπιστώνοντας έτσι τα ποικίλα αυτά οφέλη που προκύπτουν και όπως είναι ερευνητικά αποδεδειγμένο προάγουν την εκπαιδευτική διαδικασία, τίθεται αναγκαία η διείσδυση των ψηφιακών μέσων στην εκπαίδευση. Το κυπριακό εκπαιδευτικό σύστημα ασθενεί ως προς τον τομέα αυτό και όντας συνήθως οπισθοδρομικό φοβάται τις ριζικές μεταρρυθμί-

σεις και τις τέτοιου είδους επενδύσεις. Για να κατακτήσει όμως τον τίτλο του εκσυγχρονισμένου σχολείου που δε στερείται τίποτα σε σύγκριση με τα αντίστοιχα του εξωτερικού, τέτοιες επεμβάσεις είναι απαραίτητες. Ειδικά, στο λύκειό μας που μόλις πέρσι ολοκληρώθηκε η ανοικοδόμησή του και μεταβλήθηκε σ'ένα αξιοθαύμαστο σχολικό οικοδόμημα λείπουν οι ουσιαστικές ψηφιακές προσθήκες ενώ κατά τ'άλλα αποκαλείται εκμοντερνισμένο. Όμως τα ράσα δεν κάνουν τον παπά...

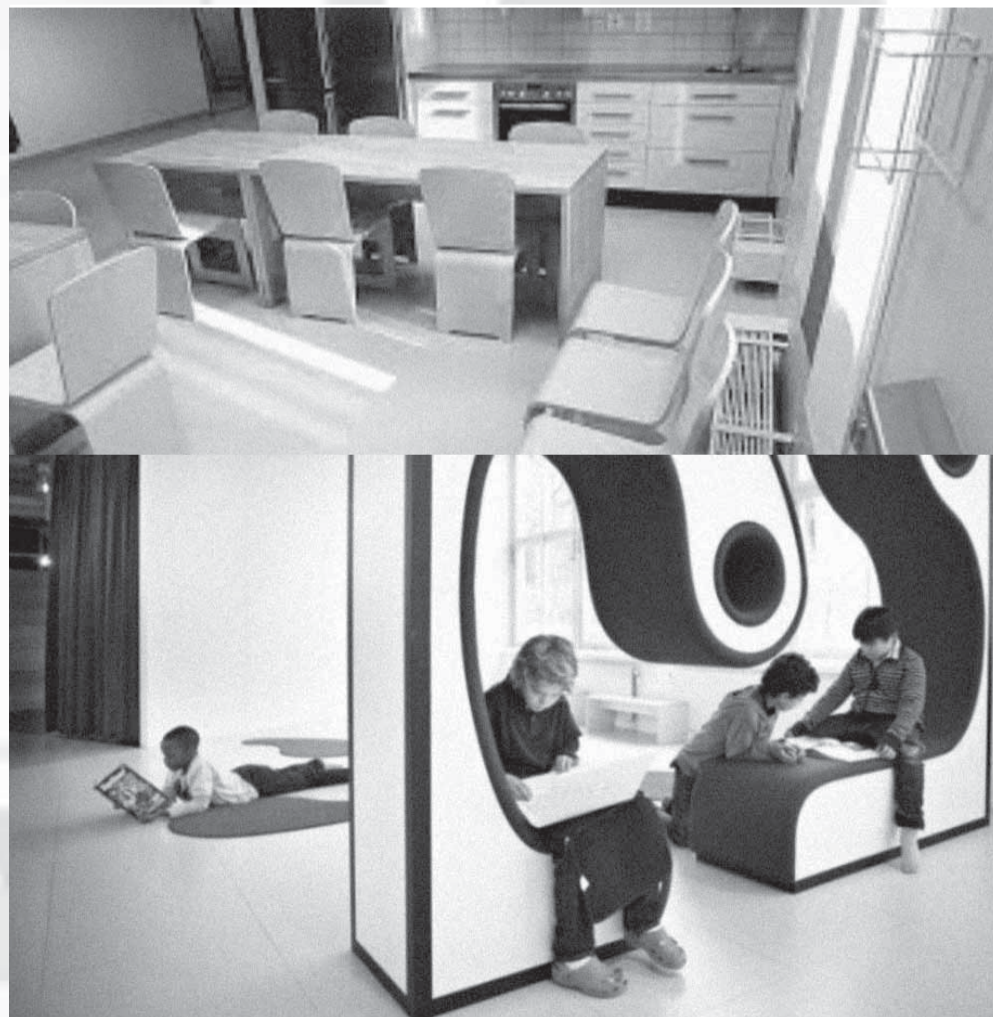
Έρρικα Αλεξάνδρου, Γ5

Γιατί στη Σουηδία κλείνουν οι φυλακές;

«Εκεί που ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή» - Βίκτωρ Ουγκώ

Τα τελευταία χρόνια, η Σουηδία βιώνει τη μείωση των κρατουμένων σε τέτοιο βαθμό που ώθησε τους ιθύνοντες στο κλείσιμο τεσσάρων φυλακών. Ως προς το λόγο που οδήγησε στη μείωση των κρατουμένων ο επικεφαλής των σωφρονιστικών ιδρυμάτων της Σουηδίας, Νιλς Όμπεργκ, δήλωσε πως είναι αδιευκρίνιστος, αλλά μπορεί να οφείλεται «στη φιλελεύθερη προσέγγιση των ιδρυμάτων, που επικεντρώνεται στην επανένταξη όσων αποφυλακίζονται». «Ο ρόλος μας δεν είναι να τιμωρούμε. Η τιμωρία είναι η ποινή φυλάκισης: έχουν στερηθεί την ελευθερία τους», δήλωσε ο Όμπεργκ στην Guardian. Είναι γεγονός πως στη Σουηδία τα σωφρονιστικά ιδρύματα παραπέμπουν σε πολυτελή ξενοδοχεία που προσφέρουν τη δυνατότητα δραστηριοποίησης των κρατουμένων με ανέσεις, ευκολίες και γενικότερα ένα φιλικό και σύγχρονο περιβάλλον. Επιδιώκουν την προετοιμασία των κρατουμένων για την υγιή ενσωμάτωσή τους στην κοινωνία, όχι στα λόγια, αλλά στην πράξη. «Στη Σουηδία, συμπεριφερόμαστε στους φυλακισμένους ως ανθρώπινα όντα, όχι ως εγκληματίες», επισήμανε ο επικεφαλής των σωφρονιστικών ιδρυμάτων στην Telegraph.

Εκτός του γεγονότος πως τα σωφρονιστικά ιδρύματα στη Σουηδία λειτουργούν ως πρότυπα, δε μπορούμε να λησμονήσουμε τη γνωστή ρήση του Βίκτωρ Ουγκώ, που αντικατοπτρίζει το σουηδικό μοντέλο, κατά την οποία «Εκεί που ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή». Το εκπαιδευτικό σύστημα της Σουηδίας είναι αξιοζήλευτο και ανταποκρίνεται κατά μεγάλο βαθμό στα όνειρα του μέσου κύπριου μαθητή για το σχολείο του. Δεν είναι όμως ούτε ο τόπος ούτε η ώρα για να αναλύσουμε το πρότυπο εκπαιδευτικό σύστημα

της Σουηδίας, αλλά δεν μπορούμε παρά να επισημάνουμε κάποια βασικά χαρακτηριστικά που το καθιστούν πρότυπο και το διαφοροποιούν από το δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα (βάσει της μεταπτυχιακής εργασίας της Μπιλάλη Άννας, 2008).

- Απαγορεύονται τα διαγωνίσματα, επειδή αποθαρρύνουν τη συνεργασία και προωθούν τον ατομικισμό.
- Απαγορεύεται η συμμετοχή των γονέων στο διάβασμα στο σπίτι αφού θεωρείται παραπαιδεία.

- Οι εκδρομές και οι εξωσχολικές δραστηριότητες δεν αποτελούν επιβράβευση, αλλά μέρος της διδακτικής και παιδαγωγικής διαδικασίας.
- Μια φορά την εβδομάδα ο μαθητής δικαιούται να μην προσέλθει την πρώτη περίοδο, εάν επιθυμεί να κοιμηθεί λίγο περισσότερο.
- Το μεσημεριανό εξασφαλίζεται δωρεάν από το σχολείο για όλους τους μαθητές.
- Το σχολείο είναι εξοπλισμένο με ηλεκτρονικά παιχνίδια, υπολογιστές και ανεπτυγμένη τεχνολογία.
- Δύο ώρες την εβδομάδα οι μαθητές επιλέγουν το μάθημα που επιθυμούν να διδαχθούν.
- Οι μαθητές δε βαθμολογούνται ανά τρίμηνο, αλλά αξιολογούν τους καθηγητές και τις συνθήκες στο σχολείο, ώστε να προάγεται η εκπαιδευτική διαδικασία.
- Οι εκπαιδευτικοί για να γίνουν μόνιμοι πρέπει να έχουν πανεπιστημιακό πτυχίο στην εκπαίδευση, να γνωρίζουν πολύ καλά τη γλώσσα, να αναγνωρίζουν τους νόμους και τις διατάξεις για το εκπαιδευτικό σύστημα και τους στόχους της εκπαίδευσης. Μένουν επίσης για ένα χρόνο υπό δοκιμασία και υπό την επίβλεψη ενός έμπειρου συναδέλφου. Πολύ σημαντικό είναι πως οι μισθοί των εκπαιδευτικών είναι ατομικοί και διαφοροποιημένοι, ενώ καθορίζονται σε τοπικό επίπεδο. Δεν βασίζονται σε μία κλίμακα μισθού και έτσι δεν γίνεται συσχέτιση των αποδοχών με τα χρόνια υπηρεσίας.

Μιχαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Λυκούργος Κάππας, Β4

συνέχ. από σελ. 1

Ο φιλόδοξος σοσιαλιστής, ανέβηκε στην εξουσία, υποσχόμενος ριζικές αλλαγές. Προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο ότι θα κατάφερνε το ακατόρθωτο. Ο αντιφατικός Έλληνας, βρήκε στο πρόσωπό του τον σωτήρα, που θα πήγαινε κόντρα στα θηρία, που του είχαν πει το αίμα. Μέσα σε τρία μόλις χρόνια κατάφερε αυτός και η πολιτική του παράταξη να «κερδίσουν» τον λαό, και σε κάθε δημοσκόπηση να βρίσκονται όλο και ψηλότερα. Γιατί αυτό; Επειδή απλώς διέφερε από τους υπόλοιπους.

Η ριζοσπαστική αυτή αριστερή παράταξη, έκανε τον λαό να πιστέψει πως ήταν η μόνη του λύση, και λόγω της διαφοράς που παρουσίαζαν από τους υπόλοιπους έγιναν οι πρώτοι στις προτιμήσεις του λαού. Αυτές οι διαφορές όμως δεν αφορούσαν μόνο τις πολιτικές τοποθετήσεις και τους χειρισμούς του Τσίπρα. Ακόμα και ο τρόπος που ντυνόταν και η εμφάνισή του, προκάλεσαν το ενδιαφέρον και έγιναν το επίκεντρο αρκετών συζητήσεων. Η άρνησή του να φορέσει γραβάτα, αντικατοπτρίζει την αντισυμβατικότητα του, και σπωσδήποτε, δεν άφησε ασυγκίνητο τον γυναικείο πληθυσμό.

Οι στόχοι του; Ασαφείς και απροσδιόριστοι. Απλώς υποσχόταν ριζικές αλλαγές και διαβεβαίωνε πως δεν θα υποταχθεί στους Ευρωπαίους εταίρους. Κι εκεί, κέρδισε τη μάχη με τον λαό. Τον πίστεψαν, τον ψήφισαν και τον εξέλεξαν. Σχεδίαζε να βγάλει την Ελλάδα από το Μνημόνιο και να μην την αφήσει να εξαρτάται από τρίτους χωρίς όμως να υπολογίζει πως αυτοί οι τρίτοι ήταν τον οξυγόνο για την Ελλάδα.

Η πρωθυπουργία του Αλέξη Τσίπρα στιγματίστηκε έντονα από τις συνομιλίες του με τους Ευρωπαίους δανειστές της Ελλάδας. Ο πρωθυπουργός, μετά την εκλογή του, επεδίωξε να διαπραγματευτεί νέους όρους για το ελληνικό μνημόνιο στην προσπάθειά του να δώσει ανάσες στον απλό λαό από τα μέτρα λιτότητας. Οι συνομιλίες με την Ευρώπη ξεκίνησαν τον Φεβρουάριο και μέσα στους επόμενους μήνες οι δύο πλευρές δεν κατάφεραν να συγκλίνουν προς μία συμφωνία. Εντωμεταξύ, η κατάσταση στην Ελλάδα γινόταν χειρότερη, αφού η χώρα αδυνατούσε να πληρώσει τις δόσεις που όφειλε. Ως αποτέλεσμα τον Ιούνιο του 2015 επιβλήθηκαν περιορισμοί στις τράπεζες και οι Έλληνες μπορούσαν να κάνουν αναλήψεις

μόνο μέχρι 50 ευρώ ημερησίως. Τότε η Ευρώπη τράβηξε γραμμή και έδωσε μια τελική πρόταση στην Ελλάδα.

Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να ψηφίσει υπέρ ή κατά της πρότασης αυτής στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου. Η επικράτηση του «όχι» στο δημοψήφισμα ανάγκασε τον υπουργό Οικονομικών Γιάννη Βαρουφάκη να παραιτηθεί και έφερε τον πρωθυπουργό της χώρας και τους δανειστές πίσω σε διαπραγματεύσεις. Η συμφωνία της ελληνικής κυβέρνησης για νέο μνημόνιο με τους ευρωπαίους δανειστές επικυρώθηκε από την ελληνική βουλή στις 14 Αυγούστου. Με την απόφαση του νέου μνημονίου παρμένη, ο Αλέξης Τσίπρας παραιτήθηκε από την πρωθυπουργία. Οι νέες εκλογές όμως που έγιναν τον Σεπτέμβριο ανέδειξαν ξανά τον ίδιο πρωθυπουργό.

Μετά από ένα χρόνο η Ελλάδα φαίνεται να έχει κάνει ένα βήμα προς τα πίσω αντί μπροστά. Στο διάστημα ενός χρόνου έχουν ορκιστεί τρεις κυβερνήσεις, έχει συμφωνηθεί ακόμη ένα μνημόνιο, έχουν επιβληθεί περιορισμοί στις τράπεζες ενώ η αποχή στις τελευταίες εκλογές έφτασε το 44%. Η χρονιά που πέρασε απέδειξε πόσο κρίσιμη είναι η κα-

τάσταση της Ελλάδας και ότι ο δρόμος για τη λύση των πολλαπλών προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα είναι μακρύς.

Από την παράδοση επανεκλογή του μέχρι και σήμερα ο Αλέξης Τσίπρας παραμένει πρωθυπουργός της Ελλάδας και έχει μεγάλες προκλήσεις να αντιμετωπίσει. Όλα όσα υποσχέθηκε όχι μόνο δεν έχουν υλοποιηθεί αλλά όπως φαίνεται η Ελλάδα, έχει μπει τόσο βαθιά μέσα στην παρακμή και την κρίση, που οι ρυθμοί ανάπτυξής της είναι οι ίδιοι με αυτούς της δεκαετίας του '80. Ο ένας χρόνος διακυβέρνησής του δεν έχει επιφέρει αυτά που ο ίδιος υποσχέθηκε αρχικά. Ο αγώνας για αλλαγή, ήταν τελικά, μια μεγάλη βουτιά στο κενό που απ' ό,τι φαίνεται άφησε ανικανοποίητο τον ελληνικό πληθυσμό, που για άλλη μια φορά έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στην καταστροφή του.

Γιατί όμως ο ελληνικός λαός επιβεβαίωσε την εκλογή του Τσίπρα ακόμη μία φορά μετά το τρίτο μνημόνιο; Μήπως αρέσκεται να πιστεύει σε παραμύθια; Μήπως ο αγαπημένος του ήρωας είναι ο Πινόκιο;

Αντρέας Αυξεντίου, Β4
Μικαέλλα Χριστοφύρου, Β4

Γοητευτικός, χαρισματικός ηγέτης, νικητής «όλων» των εκλογικών μαχών: Αλέξης Τσίπρας, ο Έλληνας πρωθυπουργός

Ο Αλέξης Τσίπρας αποτελεί μια από τις πιο πολυσυζητημένες προσωπικότητες της χρονιάς που πέρασε, αλλά και μια προσωπικότητα που φαίνεται πως θα διαρκέσει για πολύ ακόμη στην πολιτική ζωή της Ελλάδας. Ο πρωθυπουργός της Ελλάδας και πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξης Τσίπρας, είναι σαραντάρης, ορκισμένος αρνητής της γραβάτας (ακόμη και στην ορκωμοσία του), **άθεος**, ορκίστηκε με πολιτικό όρκο - πράγμα πρωτόγνωρο για πρωθυπουργό στην ιστορία της χώρας - έχει υπογράψει **σύμφωνο συμβίωσης** με τη γυναίκα του και δεν έχει τελέσει γάμο, ούτε βαφτίσια για τα παιδιά του, ενώ το 2015 συμπεριλήφθηκε σε κατάλογο του Time με τις εκατό προσωπικότητες με τη μεγαλύτερη επιρροή διεθνώς. Άρθρο του πρακτορείου «Reuters» ονομάζει τον Αλέξη Τσίπρα **«sexy Alexi»**, «μηχανόβιο πρώην κομμουνιστή με θεληματικό πηγούνι, πυκνά μαύρα μαλλιά, έντονα μάτια, αλλά και με μία γοητευτική γυναίκα

στο πλευρό του», ενώ σύμφωνα με τη λίστα του hottestheadofstate.com, συγκαταλέγεται στους δώδεκα πιο sexy ηγέτες του κόσμου, ξεπερνώντας και τον Μπαράκ Ομπάμα! Είναι ο κύριος «Πρώτη φορά αριστερά».

Κι αν κάποιοι συνεχίζετε να αναρωτιέστε ποιος είναι ο κύριος Αλέξης, είναι αυτός που «δεν» κρύβεται πίσω από τις λέξεις: «Εμείς θα βαράμε το νταούλι και οι αγορές θα χορεύουν» και «Τα μνημόνια της λιτότητας θα είναι παρελθόν». Είναι ο φίλος του Βαρουφάκη και της Ζωής, είναι παιδί «χωμένο» στην πολιτική από τη μαθητική του ζωή, μένει σ' ένα διαμέρισμα σε μια κλασική μεσοαστική πολυκατοικία μιας άκρως πυκνοκατοικημένης περιοχής στην Κυψέλη, ενώ τον ένα από τους γιους του τον ονόμασε Ορφέα-Ερνέστο, με σαφή αναφορά στο μικρό όνομα του μεγάλου επαναστάτη Ερνέστο Τσε Γκεβάρα.

Όλα αυτά τα νέα πράγματα δεν αποδείχτηκαν ικανά να γυρίσουν μια νέα σελίδα στη χώρα. Αντίθετα, περισσότερη

λιτότητα, μεγαλύτερη ανεργία, capital controls, συνέχιση των πελατειακών σχέσεων και ένα, όπως οι πλείστοι το χαρακτηρίζουν, από τα «χειρότερα» μνημόνια της Ελλάδας. Ο Τσίπρας έκανε πολλές λανθασμένες επιλογές, επιλογές που μετέπειτα αναθεώρησε και ο ίδιος (δες Βαρουφάκη, Ζωή Κωνσταντοπούλου, Λαφαζάνη, Καμμένο και Λαϊκή Ενότητα), αλλά παρόλες τις επιλογές του ο λαός τον στήριξε σε όλα όσα ζήτησε. Του έδειξε τυφλή εμπιστοσύνη, αν και συχνά γνώριζε πως ούτε τα μισά από όσα υπόσχεται είναι εφικτά, μόνο και μόνο επειδή έδωσε μια νέα προοπτική. Στο πρόσωπό του ο λαός είδε ένα μέλλον καλύτερο και αυτό που αποζητούσε περισσότερο ήταν μια μάχη, μια μάχη για την Ελλάδα και τον ελληνικό λαό και αυτό ακριβώς υποσχέθηκε ο ίδιος. Όμως, κρινόμενος εκ του αποτελέσματος, ο Τσίπρας πήρε αρκετά ρίσκα, ρίσκα που σε κάποιες περιπτώσεις δεν έπρεπε να είχε λάβει εξαρχής, έδωσε ελπίδα και στήριξε τις

υποσχέσεις του σε ανέφικτους στόχους. Η θέλησή του, γιατί θέλω να πιστεύω πως τουλάχιστον ήθελε το καλύτερο για την Ελλάδα, δεν μπόρεσε να τον εφοδιάσει κατάλληλα, γιατί εκτός από «αρετή και τόλμη, θέλει γνώση και κρίση η ελευθερία».

Τελικά, ο Αλέξης ήταν ψεύτης, ένας καλός υποκριτής ή ευαισθητούλης, γλυκούλης, καημενούλης που προσπάθησε, αλλά δεν του βγήκε; Τουλάχιστον σήμερα, νίπτω τας χείρας μου. Ελπίζω κάποτε να μπορέσω να καταλάβω τι από τα δύο είναι· θα ήταν ευκολότερο, ασφαλώς, αν έχανε τη γοητεία του (!)...

Μικαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Η κοινωνία της Barbie Vol.1

Στη ζωή μου γνώρισα πολλούς ανθρώπους. Κάποιους τους αγάπησα και με αγαπήσανε. Κάποιους τους αντιπάθησα και με αντιπαθήσανε. Μερικές φορές τα συναισθήματα μας ήταν αμοιβαία και κάποιες άλλες όχι. Με κάποιους συνδέθηκα, κάποιους τους έδωξα. Μια φορά στη ζωή μου ένιωσα ένα τόσο δυνατό συναίσθημα για κάτι. Τα συναισθήματα ήταν τα ίδια και από τις δύο πλευρές (γι' αυτό είμαι σίγουρη). Ήταν το μίσος. Και όχι το ήρεμο τύπου μίσος. Το θέλω-να-την-πετάξω-έξω-από-το-παράθυρο μίσος. Μιλώ για τη ζυγαριά μου...

Κάθε φορά που θα βγω στη ζυγαριά μου με πιάει ένας κόμπος στο στομάχι. Πάω για ψώνια και πέφτω σε κατάθλιψη! Τα νούμερα στα ρούχα είναι υπερβολικά μικρά! Τίποτα δεν μου κάνει, δυσανασχετώ, και μετά αναγκάζομαι να φάω μια σοκολάτα για να ξαναγίνω καλά! Ποτέ δεν είχα το τέλειο σώμα, αλλά πέστε μου, ποιο είναι τέλος πάντων αυτό το σώμα, και από πού μπορώ να το αγοράσω;

Η κάθε έφηβη έχει ανασφάλεια με το σώμα της, ανεξαρτήτως των κιλών της. Η πλειοψηφία του πληθυσμού των έφηβων κοριτσιών ισχυρίζονται ότι πρέπει να χάσουν κιλά, ενώ το σώμα τους είναι υπέροχο. Γιατί γίνεται αυτό όμως; Ποια είναι η πραγματική ρίζα του προβλήματος;

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ ότι ίσως να μην φταίτε εσείς, ίσως να φταίει η κοινωνία; Φαίνεται ότι η κρίση έχει χτυπήσει και τους ιδιοκτήτες εταιρειών ρούχων. Στο κεφάλι... Τα μεγαλύτερα νούμερα ρούχων κάποτε ήταν τα μικρότερα, και όταν σκέφτομαι τις γυναίκες που χωράνε στα ρούχα με τα μικρότερα νούμερα τρομάζω!

Δυστυχώς ζούμε σε μια κοινωνία που δεν έχουν θέση οι χοντρούλες, που κανονικά δεν θα έπρεπε να θεωρούνται χοντρούλες, και οι γυναίκες στο δρόμο έχουν αντικατασταθεί με σκελετούς που ίσα που φαίνονται! Και νομίζουν ότι ζουν σωστά! Άλλο να τρώμε υγιεινά και άλλο να λιμοκτονούμε για ένα κομμάτι ύφασμα! Πού πήγε η αξιοπρέπεια και ο σεβασμός για το σώμα μας;

Το πρότυπο του σώματος μιας γυναίκας είναι το σώμα της Barbie! Κορίτσια ξεχνάτε μια μικρή λεπτομέρεια. Αυτή είναι μια πλαστική κούκλα. Εσείς είστε άνθρωποι. Αυτές τις σχεδιάζουν, τις κατασκευάζουν, τις βάφουν όπως θέλουν. Εμείς είμαστε ελεύθερες και τους δίνουμε το δικαίωμα να μας σχεδιάζουν, να μας κατασκευάζουν, να μας βάφουν όπως θέλουν αυτοί! Τελικά η ζυγαριά μου δεν είναι τόσο κακιά... Υπάρχουν άλλοι χειρότεροι...

Μάρριαν Κυπριανού, Γ6

Μελίνα Μερκούρη, Β3

Η κοινωνία της Barbie Vol.2

Κι εκεί που συντάσσεται ο «Δασουπολίτης» και το άρθρο μου για την κοινωνία της Barbie είναι έτοιμο να εκδοθεί, τσουυπ! Οι βιομηχανίες παιχνιδιών αποφασίζουν να κατασκευάσουν τις κούκλες Barbie με κανονικές αναλογίες γυναικας! Το πρώτο άρθρο δεν πρόκειται να φύγει λόγω κάποιων επιφυλάξεών μου. Οπότε γράφω μια μικρή συνέχεια!

Δε γίνεται να μας καταρρίψετε τα στερεότυπα τόσων χρόνων! Τόσα άγχη αν θα χωρέσω στο φόρεμα, τόσες δίαιτες, τόσες στερήσεις (ακόμα κλαίω κρυφά τα βράδια για εκείνη τη σοκολάτινα που αρνήθηκα μια μέρα). Τι είναι αυτά τα πράγματα; Πού είναι τα δικαιώματά μας;

Πέρα από τα αστεία, μόλις άκουσα αυτή την είδηση, χάρηκα ιδιαίτερα. «Επιτέλους!», σκέφτηκα. «Τα μικρά παιδιά θα αρχίσουν να νιώθουν καλά με το σώμα τους, και θα ζήσουν μια ζωή χωρίς να τους νοιάζει πώς δείχνουν». Θα αλλάξει κάτι όμως; Θα ληφθούν υπ' όψιν αυτές οι κουκλίτσες; Ή θα τις αγοράσουν τα μικρά κορίτσια και μια εβδομάδα μετά θα βρεθούν παρατημένες στο τελευταίο συρτάρι της ντουλάπας ή στα σκουπίδια;

Θα μπορούσε αυτή η πράξη να αποτελέσει μια αλλαγή για το μέλλον; Θα μπορούσε να αλλάξει η κατάσταση έστω και στο ελάχιστο, προς το καλύτερο; Και μόνο η σκέψη που ώθησε τις εταιρείες στην κατασκευή της νέας κούκλας, δίνει μια ελπίδα ότι επιτέλους περισσότεροι άνθρωποι κατάλαβαν ένα από τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία μας σήμερα κι έκαναν μια κίνηση για να βοηθήσουν στη λύση του. Η κατασκευή της κούκλας θα μπορούσε να αποτελέσει μια αφύπνιση για να συνειδητοποιήσει ο άνθρωπος πληθυσμός πού ακριβώς βρισκόμαστε.

Βέβαια το πραγματικό ερώτημα είναι: ποια θεωρία θα επικρατήσει στο τέλος; Η θεωρία της γυναίκας που στερείται τα πάντα και καταλήγει στη μιζέρια για να δείχνει τέλεια για τα πρότυπα της κοινωνίας, ή η θεωρία της γυναίκας που ζει μια ζωή όπως τη θέλει εκείνη, και είναι ευτυχισμένη με τη ζωή της, έστω κι αν δεν αντικατοπτρίζει τα στερεότυπα της κοινωνίας;

Δυστυχώς στη σύγχρονη εποχή το «φαίνεσθαι» είναι πολύ σημαντικότερο από το «είναι» για εμάς, οπότε μάλλον θα επικρατήσει η πρώτη θεωρία για πολύ ακόμα καιρό. Όταν όμως ο μάταιος τούτος κόσμος βγει από το λήθαργο που τον δυναστεύει εδώ και πολλά χρόνια, θα τρέξει στο τελευταίο συρτάρι της ντουλάπας. Εκεί που θα βρίσκεται η μόνη ελπίδα που μπορεί να μας σώσει...

Μάρριαν Κυπριανού, Γ6

Πάντα να γυρίζεις

Οκτώβριος 2015 ή όπως θέλω να τον αποκαλώ ο μαύρος μήνας του 2015! Κάθε εβδομάδα φέρνει με τον ερχομό της κι ένα καινούργιο τροχαίο δυστύχημα! Πολύς ο πόνος των οικογενειών και των φίλων των αδικοχαμένων φίλων μας! Γι' αυτό εσύ μελλοντική ή παράνομη δασουπολίτη οδηγή να σκέφτεσαι πάντα την αγωνία των δικών σου όσο εσύ ξεφαντώνεις... να έχεις πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού σου ότι πρέπει να γυρίσεις πίσω! Να ανοίξεις πάντα την πόρτα έτοιμος να αντιμετωπίσεις την αποδοκιμασία στο βλέμμα τους επειδή άργησες. Άσε τους να φωνάζουν και να σε μαλώνουν, εσύ πάντα να γυρνάς... γιατί πάντα θα σε περιμένουν! Να γυρνάς γιατί σε χρειάζονται πολύ, γιατί έχεις όνειρα να πραγματοποιήσεις, γιατί οι φίλοι σου σε έχουν ανάγκη, γιατί έχεις πολλά να δώσεις ακόμα, γιατί αύριο έχεις διαγωνισμό αγγλικών... να γυρνάς γιατί όλοι τους σε περιμένουν, ΕΣΕΝΑ που είσαι ευλογημένος αφού ζεις, ΕΣΕΝΑ περιμένουν να γυρίσεις! Γι' αυτό κανόνισε... μην τους απογοητεύσεις γιατί ο πόνος τους θα είναι μεγάλος κι εσύ θα είσαι που θα τους τον έχεις προκαλέσει! Κι αφού τους αγαπάς όπως λες, θέλεις μόνο να γελάνε σωστά; Γι' αυτό πάντα να γυρίζεις σπίτι... ακόμα κι αν αργήσεις, σημασία έχει να γυρίσεις!

Σοφία Νικολάου, Β4

Ανθρώπων Έργα

Μου έχει τύχει άπειρες φορές να δώσω μια υπόσχεση και τελικά να μην την τηρήσω είτε επειδή δεν τα κατάφερα, είτε επειδή δεν ασχοληθήκα αρκετά. Είμαι σίγουρη ότι αυτό έχει συμβεί σε όλους μας... άλλωστε όλοι δικαιούμαστε να το κάνουμε που και που, σωστά; ...ΛΑΘΟΣ

Το δικαίωμα αυτό αφαιρείται όταν από τις υποσχέσεις σου κρέμονται οι ελπίδες χιλιάδων ανθρώπινων ψυχών. Δεν δικαιούσαι να υπόσχεται έργα μέχρι να ανέβεις σε μια καρέκλα και μετά να τα ξεχνάς. Δεν δικαιούσαι... κι όμως το κάνεις, παίζεις με τις ανθρώπινες ελπίδες, τον ανθρώπινο πόνο από τη στιγμή που το μόνο πράγμα που πρέπει να κάνεις είναι έργα, να σταματήσεις να μιλάς γι' αυτά και να αρχίσεις να δουλεύεις πάνω σ' αυτά. Με πόσο θράσος τολμάς να δικαιολογείς τον εαυτό σου με ένα απλό «δεν μπόρεσα να τα υλοποιήσω» ενώ στην ουσία δεν ασχολήθηκες αρκετά όπως ακριβώς θα έκανα εγώ με κάτι όχι και τόσο σημαντικό; Όμως έχεις ξεχάσει πως εσύ δεν είσαι εγώ, αλλά υπάλληλός μου! Και ο κόσμος μου δεν είναι κάτι ανούσιο αλλά τα πάντα. Έχεις ξεχάσει πως: «...ούτε κάστρο ούτε καράβι αξίζει για τίποτα, χωρίς κανένα μέσα.»

Το γεγονός ότι δεν το αντιλαμβάνεσαι βέβαια είναι και δικό μου έργο γιατί κάθε φορά λέω πως θα αντιδράσω δεν το κάνω. Μένω στα λόγια αφήνοντάς σε να καταστρέφεις τον κόσμο μου. Παίζεις μαζί μου κι εγώ θυμώνω μα στην τελική όχι μόνο μένω αμέτοχος αλλά σε ξαναψηφίζω. Δίνοντας σου έτσι το δικαίωμα να ποδοπατήσεις τα όνειρά μου, όπως έκανες τότε που πήρες τα χρήματα των δικών μου, που με κόπο μάζευαν για τις σπουδές μου επειδή δεν κατάφερες εσύ να διαχειριστείς τα εισοδήματα της χώρας μου. Ναι, τότε που μου υποσχέθηκες πως δεν θα το κάνεις. Και ναι, μιλάω για τη χώρα την οποία πας τώρα να πουλήσεις για ελάχιστα για να γραφτείς στην ιστορία... ενώ μου υποσχέθηκες πως δεν θα το κάνεις.

Φταίμε όλοι λοιπόν που οι άνθρωποι καθημερινά πεθαίνουν από την πείνα, που τους πρόσφυγες τους καταπίνει η θάλασσα, που οι γυναίκες σε κάποιες χώρες συνεχίζουν να θεωρούνται υποδεέστερες και να βασανίζονται απάνθρωπα. Είναι έργα δικά μας, έργα της αδιαφορίας, του φόβου και της παθητικότητας μας. Είναι όλα ανθρώπων έργα!!

Σοφία Νικολάου, Β4

Μαρία Ηλία, Β7

Το στολίδι της κυπριακής τηλεόρασης

Κύπρος. Η χώρα της ιστορίας, του πολιτισμού και... της βλακείας! Και φέτος λοιπόν κάθισαν κάτω οι ιδιοκτήτες των καναλιών και είπαν: «Τι «τσιόφτα» θα μπορούσαμε να κάμουμε για να έχουμε τηλεθέαση;» Και κάπως έτσι γεννήθηκαν τα αντρικά καλλιστεία.

Και πάνω που ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα που τελείωσε το Star Κύπρος, και δε θα έχω εκπομπή να κοροϊδέω, τσουουουπ! Εμφανίζεται το **Mr. Cyprus** που είναι ακόμα πιο γελοίο από το προηγούμενο! Είχα μια ελπίδα ότι είχε απομείνει έστω και μια σταλιά νοημοσύνης σ' αυτή τη χώρα. Αλλά διαφεύστηκα, αφού κατάλαβα ότι ο δείκτης νοημοσύνης αυτής της μικρής και άχαρης κοινωνίας είναι κάτω του μετρίου!

Κατ' αρχήν το κοινό ήταν τόσο λίγο που η Έβελυν Καζαντζόγλου θα μπορούσε να τους καλησπερίσει έναν-έναν προσωπικά! Που και να το έκανε δηλαδή, θα ανακάλυπτε ότι όλοι ήταν γονείς ή πολύ στενοί συγγενείς των (Ο Θεός να τους κάμει!) μοντέλων. Και φυσικά όπως όλοι ξέρουμε, αυτή η χώρα είναι γεμάτη από πρωτοτυπία και φαντασία, γι' αυτό και είχαν δοκιμασία που τους έντυναν σαν διάσημους, και έπρεπε να τους μιμηθούν. Καθαρά δική τους ιδέα! Μην ξαναπέιτε ότι πήραν το concept από το «Your Face Sounds Familiar», σας παρακαλώ! Και φυσικά για να τονίσει την εξυπνάδα του ένας διαγωνιζόμενος, είχε αλεύρι στο πρόσωπο του (Ο καθένας κάνει ό,τι τον εκφράζει, ποια είμαι εγώ για να κρίνω!), και έβαλε νερό για να το καθαρίσει! Θα κάνει μια εβδομάδα να φύγει το ζυμάρι από τα μάτια του. (Don't try this at home!)

Και κάπου εδώ θα ήθελα να εκφράσω τη δυσaráσκεια και τα παράπονά μου για έναν γνωστό παρουσιαστή. Δεν γίνεται κύριε Τσουρούλη μου να ξεδεύεις όλο τον προϋπολογισμό του καναλιού για να έχεις εσύ tablet και να νιώθεις «πασάς» στο δελτίο ειδήσεων σου, και τα παιδιά τα δικά μας στην υπερπαραγωγή των αντρικών καλλιστείων να βγαίνουν πάνω στη σκηνή με τις κόλλες τις A4, σαν τους χώρκατους! Σαν...; Χμμ...

Άσε που εγώ πιστεύω ότι δημιουργήθηκαν για να έχει θέματα το «Show και αβλαβές» του Λούη Πατσαλίδη να σατιρίζει! Τέλος πάντων, έτσι όπως πάμε σ' αυτή τη χώρα το μόνο που θα καταφέρουμε είναι νομική κάλυψη για υποχρεωτική στέρωση σε μερικούς μερικούς, πέρκει ψηλώσει λίον το IQ μας! Αλλά εγώ μετά για ποιον θα γράφω άρθρα!

Μάριαν Κυπριανού, Γ6

Λένα Φιλίππου, Β6

Το παιδάκι με το μπλε σορτσάκι...

Σήμερα το πρωί μόλις ξύπνησα έκανα αυτό που κάνω συνήθως άνοιξα το κινητό μου και μπήκα στο Facebook, έτσι για να δω καμιά χαζομάρα να περάσει η ώρα. Χαζεύοντας λοιπόν στην αρχική μου σελίδα ξαφνικά... πάγωσα! Ένα παιδάκι με μπλε σορτσάκι ξαπλωμένο σε μια παραλία κοιμόταν... όχι όπως κοιμόμουν εγώ το καλοκαίρι στο Fig Tree· το παιδάκι κοιμόταν ήρεμα, γαλήνια, παντοτινά.

Είμαι σίγουρη ότι κι εσύ έχεις δει τη φωτογραφία στην οποία αναφέρομαι και ελπίζω να ανήκεις στην ομάδα των Κυπρίων που έτρεξαν να βοηθήσουν τους εκατοντάδες Σύριους πρόσφυγες όταν αποβιβάστηκαν στο λιμάνι της Πάφου ή έστω να ανήκεις σ' αυτούς που ίδρωσε το αυτάκι τους όταν το άκουσαν! Και λέω ελπίζω για κάτι τόσο αυτονόητο, γιατί αγαπητέ Κύπριε διαπιστώνω ότι έχεις ξεχάσει πως το παιδάκι με το μπλε σορτσάκι ήσουν εσύ πριν 42 χρόνια!

Είναι δυνατόν στη μαρτυρική μεγαλόνησο να υπάρχουν άνθρωποι που να μη σέβονται την ιερότητα της ανθρώπινης ζωής ενώ οι ίδιοι τους οι γονείς είχαν την ίδια τύχη; Δυστυχώς είναι! Υπάρχουν ολόκληρες καμπάνιες στο διαδίκτυο, πίσω από τα προσωπεία ποδοσφαιρικών ομάδων, που τάσσονται με φανατισμό ενάντια στην παραμονή των Σύριων στην Κύπρο. Όλα αυτά με πρόφαση τα θρησκευτικά τους πιστεύω. Γιατί όσοι είναι μουσουλμάνοι είναι τζιχαντιστές, φανατικοί και προκατειλημμένοι προς τους Χριστιανούς, έχοντας ως σκοπό της ζωής τους να τους αφανίσουν...και σας ρωτώ ποιοι τελικά είναι προκατειλημμένοι; Ίσως ναι, να μην πρόκειται για παράλογους φόβους αλλά η απόλυτη και φανατική αντιμετώπισή τους καθιστά το όλο θέμα άδικο.

Αλλά μήπως και τότε, το '74 έτσι δεν αντιμετωπίζαμε τους

πρόσφυγες συμπατριώτες μας; Χαρακτηρισμοί όπως «φτήριδες» και «άλουτοι» ήταν συχνοί από πλευράς όσων δεν είχαν εγκαταλείψει τα σπίτια τους, ενώ ταυτόχρονα τους ταπεινώναν και τους εξευτέλιζαν με την απαίτηση να κουρεύονται «πρώτο νούμερο» για να ξεχωρίζουν από το σύνολο!

Πόση περηφάνια θα ένιωθε ο τότε Κύπριος που κουρευόταν «πρώτο νούμερο» όμως για το παιδί και το εγγόνι του που τώρα αρνείται να παραχωρήσει τα αυτονόητα σε αυτούς που τα χρειάζονται; Ή μάλλον λιγότερα από τα αυτονόητα: μια καλύβα και ένα κομμάτι ψωμί καλούνται να παραχωρήσουν οι Κύπριοι στους Σύριους. Αυτή η καλύβα όμως είναι η ευκαιρία τους να ξεκινήσουν τη ζωή τους από την αρχή... απ' αυτή την καλύβα θα σωζόταν και το παιδάκι με το μπλε σορτσάκι.

Σοφία Νικολάου, Β4

HOPE FOR CHILDREN

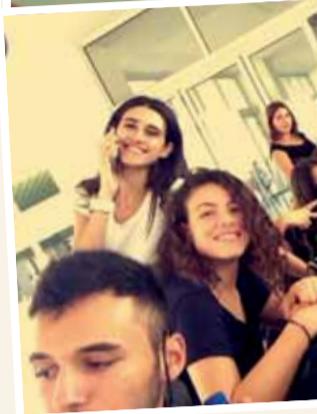
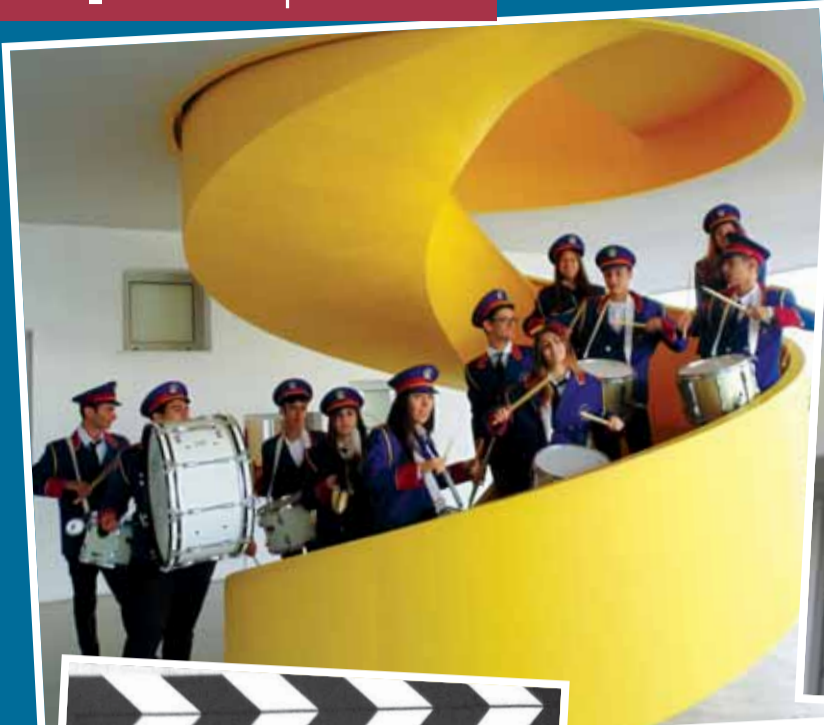
Άκρως ενδιαφέρουσα ήταν η παρουσίαση του οργανισμού "Hope For Children (HFC)", που διεξήχθη στις 17/12/2015 στο αμφιθέατρο του σχολείου μας, την οποία παρακολούθησαν οι μαθητές της Γ' τάξης. Μέσω της παρουσίασης αυτής, οι μαθητές ενημερώθηκαν για το έργο του οργανισμού, το όραμά του, τους στόχους του και τα διάφορα προγράμματα του. Το "Hope For Children" είναι ένας Διεθνής Ανθρωπιστικός Οργανισμός με έδρα την Λευκωσία, που έχει ως όραμα την συμβολή στην προστασία και προώθηση των δικαιωμάτων του παιδιού και την υποστήριξη της ενεργού συμμετοχής των παιδιών και της νεολαίας στην κοινωνία. Το "Hope For Children" έχει αναπτύξει μια έντονη δράση υπέρ των δικαιωμάτων του παιδιού μέσω της υλοποίησης διαφόρων κοινωνικών προγραμμάτων.

Για παράδειγμα, το "Beat Bullying", είναι ένα πρόγραμμα που στοχεύει στην ευαισθητοποίηση του κοινού και της εκπαιδευτικής κοινότητας όπως και στην ανάπτυξη μεθόδων αναγνώρισης, πρόληψης και διαχείρισης φαινομένων σχολικού εκφοβισμού.

Επίσης, ο οργανισμός λειτουργεί τα «Σπίτια της Ελπίδας», τα οποία είναι παιδικές στέγες που προσφέρουν υπηρεσίες αποκατάστασης, ένταξης και βιώσιμης λύσης σε ασυνόδευτους ανηλίκους.

Χρυσοβαλάντης Δημοσθένους, Β3

hope
FOR CHILDREN

Η σπουδαία γενιά του 1998

Έχω ήδη χαράμισει το ¼ του χαρτιού του τετραδίου μου. Τελικά είναι πολύ δύσκολο να γράψεις κάτι για τη χρονιά σου που δεν είναι συνηθισμένο ή δεν έχει γραφτεί ήδη. Σαν χτες μου φαίνεται η πρώτη μου μέρα στο σχολείο. Το πρώτο κουδούνι που άκουσα στη ζωή μου. Η στιγμή που άφησα το χέρι της μητέρας μου. Οι πρώτες γκάφες, οι πρώτοι έρωτες, τα πρώτα σκασιαρχεία, οι πρώτες φίλιες, τα πρώτα μαθήματα... Τι θα μου λείψει όμως απ' όλα αυτά; Ή μάλλον, τι θα μου λείψει περισσότερο;

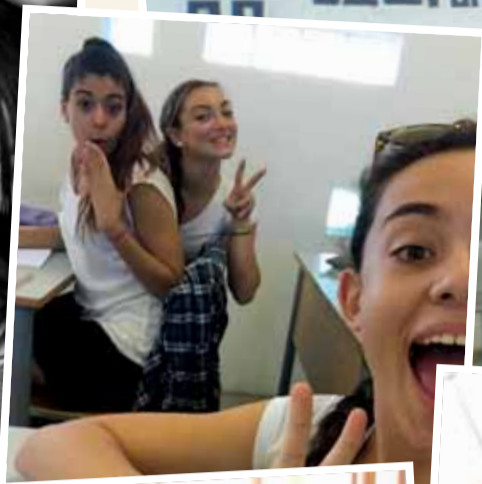
Θημάτων που δεν θα μου χρησιμεύσουν σε τίποτα στη ζωή μου. Αυτό στο οποίο δεν είμαι έτοιμη να πω αντίο ακόμα, είναι το σχολείο μου. Το σχολείο στο οποίο έζησα το περισσότερο μέρος της ζωής μου τα τελευταία τρία χρόνια. Το σχολείο που έγινε μάρτυρας των πιο υπέροχων εμπειριών μου που θα έχω να διηγούμαι όσο ζω. Κι αυτοί που ήταν μέσα στο σχολείο. Αυτοί που το αποτελούσαν. Μαθητές, καθηγητές, προσωπικό ακόμα και ο διευθυντής θα μου λείψει!

Ένα ξέρω. Το διάβασμα δε θα μου λείψει καθόλου! Ούτε κάποιοι καθηγητές που με εκνεύριζαν κάθε μέρα. Είμαι έτοιμη να αποχωριστώ τα βιβλία, κυρίως τα βιβλία των μα-

θμάτων που δεν θα μου χρησιμεύσουν σε λίγους μήνες ο καθένας θα έχει πάρει το δρόμο του. Θα έχουμε όλοι ξεχάσει ένα μεγάλο μέρος της σχολικής μας ζωής, το μόνο που θα μας δένει θα είναι οι αναμνήσεις.

Our legacy, y

Τα φριζαρισμένα χαμόγελα, και οι φριζαρισμένες αγκαλιές στις κορνίζες που θα στολίζουν τα δωμάτιά μας. Μια χάρη θέλω μόνο. Όπου και να είστε, κάθε χρόνο να αφιερώνετε ένα λεπτό από το χρόνο σας και να θυμάστε αυτά που περάσαμε μαζί. Τις τρέλες μας, τα γέλια μας, τους καβγάδες μας, ό,τι θέλετε. Και τότε να είστε σίγουροι πως ένα χαμόγελο θα διαγράφεται στο πρόσωπό σας. Ένα λεπτό μόνο, και μετά να γυρίζετε πίσω στις ζωές σας, σαν να μη συνέβη τίποτε. Σαν να μην υπήρξαμε ποτέ...

η πρώτη γκάφα, το πρώτο σκασιαρχείο, το πρώτο μάθημα, αλλά πως μπορώ να είμαι σίγουρη πότε θα βγάλω την τελευταία φωτογραφία; Πότε θα απαθανάτισω μια από τις τελευταίες μου στιγμές στο σχολείο, και θα την έχω σε ένα κομμάτι χαρτί; Πότε θα ζησω το τελευταίο μου σκασιαρχείο, ή την τελευταία μου γκάφα για να τα απολαύσω αρκετά; Δεν θα το ξέρω μέχρι να κοιτάξω πίσω, και να συνειδητοποιήσω ότι δεν θα το ξαναζήσω...

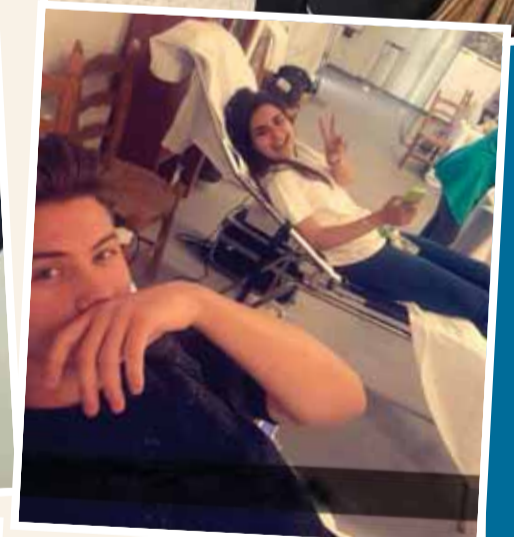
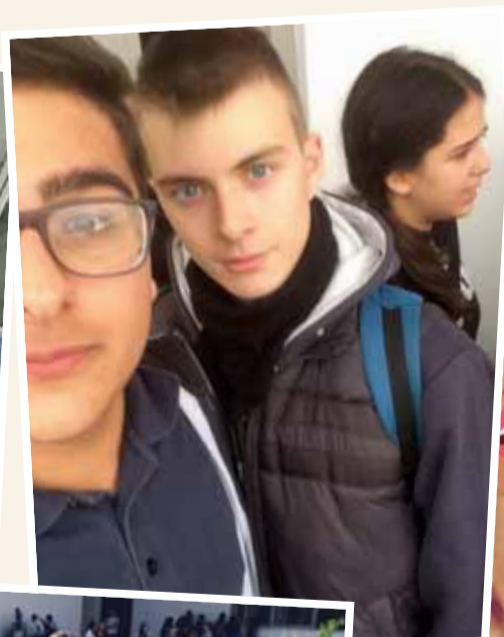
Ένα κεφάλαιο της ζωής μας τελειώνει.

Ένα κεφάλαιο της ζωής μας αρχίζει.

ΚΑΘΕ ΜΑΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!

Μάριαν Κυπριανού, Γ6

Ξέρετε, ενώ η αρχή είναι εμφανής και ενδιαφέρουσα, το τέλος είναι αγχωτικό και ύπουλο. Ξέρω πότε ήταν το πρώτο κουδούνι,

Παρασκευή βράδυ...

Παρασκευή βράδυ, οι επιλογές μου είναι πολλές! Μπορώ να πάω ρομαντικά με το αγόρι μου στη συναυλία, να παρακολουθήσω την εθνική με τα τρελόπαιδα ή απλώς να αράξω με την παρέα μου σε κάποιο μπαράκι. Όπως κάθε Παρασκευή οι επιλογές μου έχουν στόχο να με κάνουν να διώξω την αρνητική ενέργεια της καθημερινότητας και να απολαύσω τις μικρές χαρές της ζωής μέσα από τη θετική αύρα που μόνο οι δικοί μου άνθρωποι ξέρουν να μου μεταδίδουν! Και ενώ χαίρομαι ανυποψίαστη αυτές τις στιγμές οι πυροβολισμοί και οι φωνές με κάνουν να αναρωτιέμαι αν αυτές θα είναι και οι τελευταίες μου! Ποιος τους έδωσε το δικαίωμα και την έπαρση να μπαίνουν με τα όπλα τους και να σκορπούν τον τρόμο και τον θρήνο; Με ποιο δικαίωμα μου στερούν τα όνειρα που με τόσο μόχθο προσπάθησα να πραγματοποιήσω; Και μέσα σε όλο αυτό τον πανικό σκέφτομαι τα λόγια του πατέρα μου πριν βγω από την πόρτα: «Να προσέχεις!»... Μα εγώ πρόσεχα μπαμπά, όμως είχαν άλλα σχέδια για μένα, λες και τους ανήκω, λες και η ζωή μου είναι δική τους και έχουν την ελευθερία να μου την αφαιρέσουν αν το επιθυμούν, λες και οι κόποι σου να με μεγαλώσεις χωρίς να μου λείπει τίποτα ήταν μάταιοι. Ξέρω, θα προτιμούσες να ήσουν εσύ στη θέση μου, αν ήσουν εκεί θα έμπαινες μπροστά μου, θα με προστατεύες όπως κάνεις πάντα. Όμως έτυχε να ήμουν εγώ όπως έτυχε να είναι άλλοι εκατό πενήντα άνθρωποι· εκατό πενήντα ζωές χάθηκαν για το τίποτα, εκατό πενήντα οικογένειες θρηνούν για την ανικανότητα άλλων. Κι αυτοί οι άλλοι θα ξεπεράσουν τη «λύπη» τους με ένα εθνικό τριήμερο πένθος και μian εκδήλωση προς τιμήν... γιατί κι αυτοί έχουν την ίδια άποψη για την ανθρώπινη ζωή με αυτούς που σήμερα ημέρα Παρασκευή γονάτισαν τις ανθρώπινες αξίες, γιατί είναι αντιμέτωποι αλλά ίδιοι, λες και μαλώνουν με τον εαυτό τους και ως γνωστόν η αυτοκαταστροφή είναι ο χειρότερος τρόπος αφανισμού. Η αυτοκαταστροφή δεν άρχισε από εμένα, δεν είμαστε μόνο εκατό πενήντα... είμαστε χιλιάδες όχι μόνο Γάλλοι αλλά και Σύριοι και Παλαιστίνιοι. Αν δεν κάνεις κάτι όμως θα έρθει και η σειρά σου, εσύ που έχεις την ευλογία και την τύχη να ζεις μην περιμένεις αμέτοχος τον αφανισμό, έχεις όλη τη δύναμη να τον αποτρέψεις... φτάνει να μην τους μοιάσεις ΠΟΤΕ!

Σοφία Νικολάου, Β4

#PrayForParis #PrayForHumanity

Κάθεσαι, και απολαμβάνεις το δείπνο σου με τον αγαπημένο σου. Έχεις έρθει από το εξωτερικό, για τις λατρεμένες διακοπές που ονειρευόσουν στο Παρίσι. Στο διπλανό τραπέζι, μια οικογένεια, με πολλά παιδιά. Μια συνηθισμένη οικογένεια. Στο πίσω τραπέζι ένα συνηθισμένο ζευγάρι, σ' ένα συνηθισμένο γαλλικό εστιατόριο, μια συνηθισμένη νύχτα Νοεμβρίου. Αλλά τίποτα δεν σε προετοιμάζει για την ασυνήθιστη έκβαση του δείπνου σου.

Στέκεσαι, και απολαμβάνεις το αγαπημένο σου συγκρότημα. Έχεις έρθει από άλλη πόλη εσύ και οι φίλοι σου για να παρακολουθήσετε τη συναυλία για την οποία εξοικονομούσατε χρήματα τόσο καιρό. Δίπλα σου, μια παρέα, με πολλά μέλη. Μια συνηθισμένη παρέα. Πίσω σου, ένα συνηθισμένο ζευγάρι, σ' ένα συνηθισμένο γαλλικό στάδιο, μια συνηθισμένη νύχτα Νο-

εμβρίου. Αλλά τίποτα δεν σε προετοιμάζει για την ασυνήθιστη έκβαση της συναυλίας.

Και ξαφνικά. Τίποτα δεν είναι πια όπως συνηθώς. Πέφτεις κάτω έντρομος. Προσπαθείς να καταλάβεις τι συμβαίνει. Όλα γύρω σου είναι ένα χάος. Ψάχνεις τους δικούς σου ανθρώπους ενώ πανικόβλητος προσπαθείς να σωθείς. Ποιοι είναι αυτοί που αδίστακτα πυροβολούν όποιον βρουν στον δρόμο τους; Γιατί!;

Όλα πλέον έχουν σωπάσει. Δεν μπορείς να κουνηθείς. Από το φόβο; Από το φόβο μη σε δουν; Έχεις τραυματιστεί; Δεν είσαι σίγουρος. Γύρω σου όμως δεκάδες άλλοι, οι οποίοι δεν φαίνονται ζωντανοί και κάποιοι άλλοι που πασχίζουν ταλαιπωρημένα να σηκωθούν για να γλυτώσουν. Για να βρουν έστω κάποιον άγνωστο για να στηρίξει ο ένας τον άλλο. Γιατί; Τι έφταιξες εσύ και τόσοι άλλοι; Η αγωνία είναι ζω-

γραφισμένη παντού. Δεν ξέρεις τι σε περιμένει. Φοβάσαι. Φοβάσαι πολύ.

Κάθεσαι. Κάθεσαι ήσυχα στον καναπέ του σαλονιού σου, ενώ τσεκάρεις παράλληλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Είναι μια συνηθισμένη μέρα για σένα. Τίποτα το διαφορετικό. Ξαφνικά, πετάγεται μπροστά σου η είδηση «Τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι». Ξαφνιάζεσαι. Τι έγινε; Διαβάζεις, ρωτάς, μαθαίνεις. Και τελικά ποστάρεις στο Facebook μια φωτογραφία με κάποια λόγια για λεζάντα δείχνοντας τη συμπνία σου στους τραυματίες και τους νεκρούς. Αυτοί έχουν χαθεί, πιο αθώοι από ποτέ ενόσω εσύ, από το σπίτι σου, προσπαθείς να πείσεις τους γύρω σου, ότι νοιάζεσαι για τον κόσμο που χάθηκε. Εσύ πίσω από μια οθόνη, και αυτοί πίσω από μια καρέκλα για να σωθούν από τα κτήνη. Νιώθεις;

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

Το άρθρο χωρίς τίτλο

Μια συναυλία, ένα δείπνο, μια συνάντηση, μια προσπάθεια για διασκέδαση, μια επίθεση, ένα όπλο, ένα τρομοκρατικό χτύπημα, ένας φανατισμός, ο φόβος, και... αίμα.

Προσπαθούσα για ώρες να βρω έναν τίτλο σ' αυτό το άρθρο. Τι να βάλω; Το τρομοκρατικό χτύπημα στο Παρίσι; Το Παρίσι βιάστηκε στα κόκκινα; Ο φανατισμός των ανθρώπων; Όποιος και να ήταν ο τίτλος αυτού του άρθρου, δεν θα μπορούσε να εκφράσει τα συναισθήματα μου γι' αυτή την τραγωδία, ούτε να τιμήσει τους ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους.

Δεν γράφω αυτό το άρθρο για να θρηνησω για τα θύματα, επειδή ένα άρθρο δεν μπορεί να απαλύνει τον πόνο των φίλων και συγγενών των θυμάτων, ούτε να τους δώσει τη ζωή τους πίσω. Δεν μπορώ καν να σκεφτώ πως ένιωσαν. Ή μάλλον δε θέλω να σκεφτώ.

Δεν έπρεπε ένα δεκαεπτάχρονο παιδί να φοβάται για τη ζωή του. Δεν έπρεπε ένα δεκαεπτάχρονο παιδί να μην είναι σίγουρο αν θα προλάβει να ζήσει. Ένα δεκαεπτάχρονο παιδί έπρεπε να μην είναι σίγουρο αν θα πάει σε ένα πάρτυ. Ένα δεκαεπτάχρονο παιδί έπρεπε να προβληματίζεται για το τι θα φορέσει σε μια συνάντηση.

Μα εγώ φοβάμαι. Φοβάμαι ότι θα βγω έξω από το σπίτι μου, θα πάω στο σχολείο, θα πάω για καφέ με τους φίλους μου, και ξαφνικά θα μου πάρουν τη ζωή από τα χέρια. Προσπαθώ να καθησυχάσω τον εαυτό μου ότι δεν έκανα κάτι για να αξίζω τέτοιο τέλος, και ότι στη χώρα μου ακόμα επικρατεί ειρήνη. Αλλά

μετά σκέφτομαι: και στη Γαλλία δεν ήταν όλα εντάξει; Και αυτοί που πέθαναν; Τι έκαναν;

Τρομοκρατούμαι από το γεγονός ότι ίσως να μην προλάβω να εκπληρώσω τα όνειρά μου. Ότι ίσως δεν προλάβω να ζήσω αυτά που θέλω να ζήσω. Νιώθω ότι ο χρόνος μου τελειώνει, και πανικοβάλλομαι. Δεν πρόλαβα να ζήσω. Μου παίρνουν τη ζωή μου, κι εγώ ακόμα δεν πρόλαβα να ζήσω. Κανείς δεν είναι εδώ να μου εγγυηθεί ότι η ζωή μου θα υπάρχει σε λίγο καιρό. Τα χέρια μου τρέμουν, τα μάτια μου γεμίζουν με δάκρυα, το κεφάλι μου πάει να σπάσει. ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ!

Μια συναυλία, ένα δείπνο, μια συνάντηση, μια προσπάθεια για διασκέδαση, μια επίθεση, ένα όπλο, ένα τρομοκρατικό χτύπημα, ένας φανατισμός, ο φόβος, το πολύ αίμα, τα κλάματα. Και μια προσευχή...

Μάριαν Κυπριανού, Γ6

Οι άφρωνες φωνές

Κοιτάω το είδωλό μου στον καθρέφτη. Προσπαθώ να μη γελάσω, και να κρατηθώ σοβαρή. Τελικά ξεσπώ σε γέλια και κάνω γκριμάτσες. Τώρα γελάω ακόμα περισσότερο, γιατί είμαι αστεία, και το αποφασίζω: δε θα ωριμάσω ποτέ!

Σας έχει τύχει ποτέ να μην μπορείτε να σοβαρευτείτε, να μην μπορείτε να συγκρατήσετε τον εαυτό σας από το να μη γελάσει και να ακούτε την περιβόητη φράση: «Τόσων χρονών γαϊδούρι, και συμπεριφέρεσαι σαν μωρό»; Η αλήθεια είναι ότι μου έχει συμβεί περισσότερες φορές απ' όσες έπρεπε να μου συμβεί!

Γιατί λοιπόν αρνούμαστε να μεγαλώσουμε; Γιατί δεχόμαστε κάθε μέρα πόλεμο από τους μεγαλύτερους μας; Γιατί μας λένε να φερόμαστε σαν ενήλικες, ενώ οι ίδιοι μας αντιμετωπίζουν σαν μωρά; Και γιατί έχουν την απαίτηση να τους υπακούμε, ενώ εκείνοι δε μας λαμβάνουν υπόψη τους σχεδόν ποτέ;

Μας δίνετε ψεύτικες ελπίδες ότι το μέλλον θα είναι εύκολο, αλλά δεν είμαστε ανόητοι! Καταλαβαίνουμε τις δυσκολίες που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε στα μετέπειτα χρόνια, όπως ακριβώς καταλαβαίνουμε ότι η κοινωνία μας είναι τόσο χάλια, που πρέπει

κάνεις να είναι τρελός για να θέλει να μεγαλώσει πιο γρήγορα απ' ό,τι προορίζεται. Στην πολιτεία του βύσματος, της αδικίας, της αποξένωσης, της βρωμιάς και του συμφέροντος, με συγχωρείτε αλλά εγώ δεν θα ήθελα ποτέ να ζήσω.

Έχετε αναλογιστεί ποτέ το γεγονός ότι εμείς το μόνο που θέλουμε είναι να μας ακούσετε; Ότι το μόνο που θέλουμε είναι να ενταχθούμε σ' αυτή την κοινωνία και να νιώσουμε σημαντικό; Τα διαγωνίσματα, το άγχος, η απόκλιση, και το εξουθενωτικό πρόγραμμα, όχι μόνο δε θα με ωριμάσουν, αλλά θα με κάνουν πιο αντιδραστική, και πιστέψτε με, δεν θέλετε να δείτε την πιο αντιδραστική έκδοσή μου! Αν θέλετε να ωριμάσουμε, δώστε μας χρόνο για τον εαυτό μας. Να ανακαλύψουμε τις κλίσεις μας, να αγαπήσουμε περισσότερο την προσωπικότητά μας και να ολοκληρωθούμε περισσότερο ως άνθρωποι!

Αφήστε μας να σας δώσουμε λίγη από την τρέλα μας. Αφήστε μας να εκφράσουμε τους εαυτούς μας. Αφήστε μας επιτέλους μόνους μας να φάμε τα μούτρα μας για να καταλάβουμε το νόημα της ζωής! Μόνο έτσι θα μάθουμε να επιβιώνουμε μόνοι μας. Είμαστε το μέλλον. Εμπιστευτείτε μας!

Μάρια Κυριανού Γ6

Μελίνα Μερκούρη, Β3

But I ALSO have a dream today!

Μπορεί το όνειρο το δικό μου να μην είναι τόσο μεγάλο, σαν αυτό του Martin Luther King! Μπορεί το δικό μου το όνειρο να μην έχει μεγάλη αξία για εσάς σήμερα. Μπορεί να μην ξέρετε καν ποιο είναι το όνειρό μου και μπορεί να μην το μάθετε ποτέ, αλλά εγώ θα το κυνηγήσω! Θα το κυνηγήσω με όλες μου τις δυνάμεις, γιατί εγώ αυτό που ονειρεύτηκα θα το ζήσω! Αμφισβητήστε με, πείτε μου ότι δεν μπορώ να το υλοποιήσω. Σας προκαλώ! Βάλτε τα μαζί μου εσείς και οι όμοιοί σας! Αν θέλετε πάρτε το σπίτι μου, τα υπάρχοντά μου, κλέψτε τα λεφτά μου...δεν σας φοβάμαι! Εγώ έχω τη θέληση, το όραμα και την επιμονή. Ενώ εσείς; Τι έχετε εσείς εκτός από αυτά τα κλεμμένα χρωματιστά χαρτάκια; Τι έχετε που μπορεί να με σταματήσει; Τίποτα! Είμαι ασταμάτητη! Και όχι... δεν είμαι μόνη μου. Είμαστε χιλιάδες και σας περιμένουμε. Ελάτε πάρτε μας το όνειρο αν μπορείτε! Ελάτε και καταστρέψτε τους κόπους μας, εξαφανίστε τις στερήσεις μας, το μόχθο μας. Εμείς θα συνεχίσουμε να το κυνηγάμε, γιατί το όνειρο αν και είναι διαφορετικό για τον καθένα έχει ένα κοινό παρονομαστή για όλους: το μέλλον μας! Το οποίο είναι πολύ πιο πάνω από το άνετο παρόν που κυνηγάτε εσείς. Ναι λοιπόν εμείς... η άχρηστη γενιά της εξελιγμένης τεχνολογίας, εμείς η χαζή γενιά των έξυπνων κινητών και των χαζών ανθρώπων ΕΜΕΙΣ θα σας σπάσουμε το ηθικό, ΕΜΕΙΣ θα καταφέρουμε να σας τσακίσουμε. Όχι με τα μέσα που προσπαθούσαν τόσα χρόνια οι «έξυπνες» γενιές των βιβλίων και των γραμμάτων... οι γενιές που σας ανέχονταν. Γιατί ναι! Δεν είμαι στη μόνη που προσπαθείτε να στερήσετε το όνειρο, το κάνατε ξανά στον μπαμπά μου...και χρόνια πριν το κάνατε και στον παπού μου! Οι οποίοι ήξεραν να πολεμούν μόνο με όπλα. Βλέπετε αυτό τους μαθαίνετε τόσο καιρό, ότι οι πόλεμοι κερδίζονται μόνο με τα όπλα, και κυνηγώντας το όνειρο έχασαν τη ζωή τους. Εγώ όμως δεν θα σας ανεχτώ ούτε θα σας αφήσω να μου το κλέψετε... τους εφη-

συχασμούς και τις ανοχές που ξέρατε μέχρι τώρα να τις ξεχάσετε. Ξεχάστε τότε τη γιαγιά μου που της αφανίσανε το μέλλον επειδή ήσαστε ανίκανοι να κυβερνάτε κι αυτή δεν έβγαλε λέξη. Ξεχάστε και αργότερα τη μητέρα μου που της γκρεμίσανε κάθε ελπίδα για ζωή και όνειρα αφού στείλατε τον πατέρα της να πολεμήσει τους όμοιους σας κι αυτή παρέμεινε απαθής. Ξεχάστε τα όλα αυτά όπως τα ξεχάσαν κι αυτοί για να μπορούν εύκολα να μας το παίξουν ήρωες καλύπτοντας έτσι το γεγονός ότι σας φοβούνται. Ξεχάστε τα γιατί εγώ δεν πρόκειται να σιωπήσω, εγώ δεν θα σας σέβομαι από φόβο, μόνο οίκτο μπορώ να νιώσω για σας γιατί ξέρω ότι κάποτε ήσαστε κι εσείς σαν έμμενα. Ξεκινήσατε να κυνηγήσετε το όνειρο και στην πορεία σας το πήραν μέσα από τα χέρια κι εσείς με τη σειρά σας θέλετε να το πάρετε από άλλους για να συνεχίσουμε εμείς, οι «άλλοι» την παράδοση και να το κλέψουμε από τους επόμενους. Για αυτό και διατυμπανίζετε προπαγανδιστικά ότι η νέα γενιά είναι το καθρέφτισμα της παλιάς! Λάθος άνθρωπο δοκιμάζετε όμως, γιατί εγώ θα κοιτάζω στον καθρέφτη και θα βλέπω το είδωλο το δικό μου, όχι αυτό που μου φτιάξατε εσείς. Κι αν επιμεινείτε; Κι αν ρυθμίσετε τον καθρέφτη να με δείχνει όπως θέλετε; Εγώ... θα τον σπάω και με τα θραύσματα θα σκίσω τη δερμάτινη κάρκλα σας γιατί γι' αυτήν είστε διατεθειμένοι να πουλήσετε και την ψυχή σας. Εδώ πουλήσατε την πατρίδα σας... μια ψυχή θα σας γνοιάξει; Βαδίσσατε κι εσείς στα χνάρια του Ισαάκιου, σωστοί Εφιάλτες χωρίς να σας γνοιάξει η Πόλη ή οι Θερμοπύλες, μόνο η παροδική ηδονή της δόξας και της εξουσίας. Η πατρίδα μου όμως δεν με έχει προδώσει. Ακόμα δεν καταφέρατε να μου την πάρετε. Όσο ζω κι αναπνέω θα κυνηγάω το όνειρο γιατί δεν βγαίνουνε τα όνειρα σε πλειστηριασμό, δεν παίχτηκε η πατρίδα μας ακόμα.

Σοφία Νικολάου, Β4

Ευτυχισμένος;

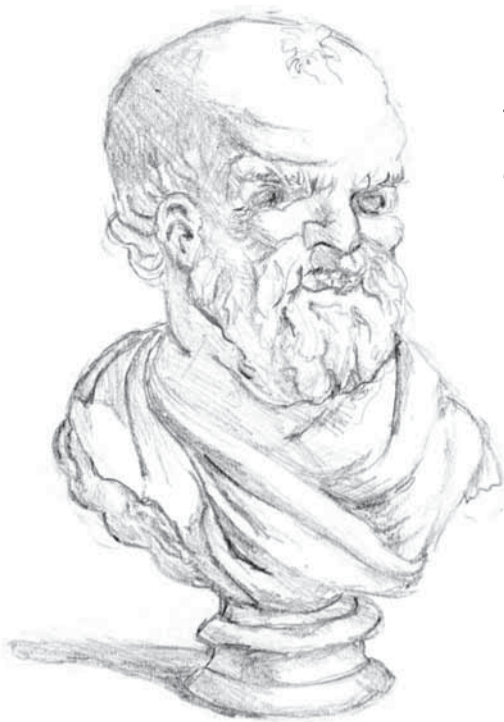
Από το ένα ως το δέκα πόσο θα βαθμολογούσες τη ζωή σου; Αν σου κάνανε αυτήν την ερώτηση τώρα, τι θα απαντούσες; Έτσι, χωρίς να το σκεφτείς πολύ. Τι είναι εκείνο που θα σε έκανε να δώσεις αυτό το δέκα με την καρδιά σου και θα σε έκανε να πεις στον εαυτό σου ένα δυνατό «Ναι, είμαι ευτυχισμένος»; Οι περισσότεροι άνθρωποι με τα βίαια θα έβαζαν έστω ένα 6. Έχεις αναλογιστεί γιατί; Πολλές φορές τα πράγματα και οι καταστάσεις που θα μας έκαναν ευτυχισμένους περνούν απαρατήρητα από μπροστά μας, εν γνώσει μας. Ένα εφηβικό πάρτι, μια απλή βόλτα με το ποδήλατο, το χαμόγελο του τουρίστα που βοήθησες να πάει εκεί που ήθελε, η νίκη της ομάδας σου σε εκείνο τον αγώνα για τον οποίο προετοιμαζόσασταν τόσο σκληρά όλη την προηγούμενη χρονιά, ο έρωτας της ζωής σου, που παρόλο που δεν ξέρεις που θα καταλήξει η όλη φάση πετάς από χαρά κάθε φορά που είστε μαζί. Ένα δείπνο με την οικογένεια, μια ταινία στο σινεμά, η αγορά εκείνου του φορέματος που μαζεύεις λεφτά ένα μήνα για να το πάρεις καθώς είχες ξοδέψει όλο σου το χαρτζιλίκι στην εκδρομή που πήγες

με την παρέα σου στη θάλασσα. Ευτυχία μπορεί να θεωρηθεί και το αχνιστό πιάτο που βρίσκεις στο τραπέζι όταν γυρνάς από το σχολείο κατάκοπος ή ακόμα και εκείνη τη μέρα που ξυπνήσες στη μία το μεσημέρι και είχες πονοκέφαλο γιατί το προηγούμενο βράδυ πήγες σε εκείνο το καινούργιο μπαράκι με την παρέα σου και ήπιες λίγο παραπάνω. Ευτυχία είναι την ώρα του μαθήματος να σου έρχεται μήνυμα στο κινητό «πρόσεχε στο μάθημα, θα με δεις στο διάλειμμα!» ή να σε πονάει η κοιλιά από τα γέλια όταν είσαι με τους φίλους σου: υπάρχει καλύτερο πράγμα άλλωστε; Υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν κάτι από αυτά. Ένα πιάτο φαγητό ή κάποιον να τους νοιάζεται. Υπάρχουν άνθρωποι που όντως η ζωή ήταν άδικη μαζί τους και τους έφερε αντιμετώπους με πολύ άσχημες καταστάσεις. Παρόλα αυτά, αυτοί οι άνθρωποι ίσως να είναι και πιο χαρούμενοι από εμένα, που η μόνη σου στεναχώρια τις τελευταίες εβδομάδες ήταν το ότι δεν σε άφησαν να μείνεις έξω με την παρέα σου εκείνο το βράδυ λίγο παραπάνω. Μήπως τελικά είμαστε λίγο αχάριστοι; Μήπως γκρινιάζουμε λίγο εύκολα και τα παρατάμε ακόμα πιο εύκολα; Και στο κάτω κάτω γιατί να μην είσαι

ευχαριστημένος με την καθημερινότητα σου; Το μόνο πρόβλημα είναι η υγεία. Όλα τα άλλα είναι απλά προβληματισμοί στους οποίους μπορείς να βρεις λύσεις. Κάποιες φορές ίσως λίγο πιο δύσκολα από άλλες. Και ίσως να μην έχεις πάντα κάποιον να σε στηρίζει. Ίσως έρθουν και τέτοιοι καιροί που θα τα βρεις αρκετά στριμωγμένα τα πράγματα. Δεν είναι δα λίγοι οι άνθρωποι που είναι μόνοι τους εκεί έξω και παλεύουν. Μια ματιά να ρίξεις και θα βρεις περισσότερους από όσους μπορούσες να φανταστείς. Σε μια στιγμή μπορεί να νιώθουν περισσότερο μοναξιά, ίσως και απόγνωση, απ' όση ένιωσες εσύ σ' ολόκληρη τη ζωή σου. Είτε τη δημιούργησαν μόνοι τους αυτή τη μοναξιά χτίζοντας τοίχους γύρω τους, είτε τα έφεραν έτσι οι συγκυρίες. Όπως και να έχει, εσύ έχεις νιώσει ποτέ πραγματικά μόνος; Δεν είναι αρκετά νωρίς για να θες να τα παρατήσεις; Υπάρχουν παιδιά στην ηλικία σου που έχουν χάσει τον έναν από τους δυο γονείς, έναν αδερφό, μια αδερφή. Αληθινόι έρωτες που διαλύθηκαν για ένα πείσμα ή η ζωή τους χώρισε λόγω καταστάσεων. Άνθρωποι που έφυγαν από την πατρίδα τους και πήγαν σε μια άλλη για να τους θεωρούν πολίτες δεύτερης κατηγορίας και να καθαρίζουν σκάλες. Υπάρχουν παιδιά που βλέπουν τους γονείς τους να κλαίνε κρυφά γιατί δεν έχουν λεφτά για το αυριανό μεσημεριανό. Άνθρωποι που έφεραν στον κόσμο νεκρά τα παιδιά τους. Άσχη-

μες καταστάσεις έτσι; Εφόσον δεν έχεις έρθει αντιμετώπος με κάτι τέτοιο δεν είναι βλακεία να χαρακτηρίζεις τη ζωή σου άθλια επειδή δεν σου έστειλε τελικά μήνυμα εκείνος ή γιατί δεν σου παίρνουν εκείνο το καινούργιο μοντέλο κινητού; Χωρίς να θέλω να ισοπεδώσω όλα εκείνα που θεωρεί ο καθένας σημαντικά και ίσως να μην του ήρθαν όπως εκείνος τα ήθελε, πιστεύω πως είναι ευλογία όχι απλά ευτυχία να ξυπνάς, να ανοίγεις τα μάτια σου, να είναι καλά τόσο εσύ όσο και τα άτομα που αγαπάς. Σταμάτα λοιπόν να γκρινιάζεις και να κακοδαιμονίζεις για διάφορα μικροπράγματα που δεν έχουν αξία, σταμάτα να είσαι εγωιστής, να σε ενοχλούν σχεδόν τα πάντα και να τα βλέπεις όλα από μια αρνητική σκοπιά. Γιατί όσο εσύ θεωρείς τον εαυτό σου άτυχο γιατί σε ανέλαβε ο καθηγητής που συμπαθείς λιγότερο από τον οποιοδήποτε, ένα άλλο παιδί της ηλικίας σου τακτοποιεί προίοντα σε σουπερ μάρκετ και μαζεύει λεφτά για να πληρώσει το νοίκι του μήνα, όσο μελοδραματικό κι αν ακούγεται. Όπως και να έχει όμως, τα στάνταρ του καθενός διαφέρουν. Δεν αρκούν όμορφες και άσχημες εικόνες της ζωής για να καταλάβει κάποιος τι αξίζει και τι όχι. Ο κάθε άνθρωπος θέλει διαφορετικά πράγματα και έχει άλλα πιστεύω, αλίμονο και αν ήμαστε όλοι ίδιοι, αλλά... θεωρείς τον εαυτό σου ευτυχισμένο τελικά;

Σωτηρία Τσακανιά, Γ7

Μελίνα Μερκούρη, Β3

Αυτό το άρθρο δεν είναι απλοϊκό

Ένα γεγονός το οποίο είναι πρέα για πρέα ρεαλιστικό κανένας όμως δεν δίνει σημαία ή το αγνεοί είναι πως ο πραγματικός κόσμος όπως τον ζούμε στην καθημερινότητά μας δεν είναι υπαρτικός. Όχι δεν σας κάουνμε πλάκα και θα σας το αποδείξουμε όπως θα δμύομε παρακτάω.

Ο Δημόκριτος ο Αβδηρίτης, αρχαίος έλληνας φιλόσοφος, υποστήριξε ότι «το μόνο που υπάρχει σε αυτό το κόσμο είναι τα άτομα και ο κενός χώρος. Τα άλλα είναι απλώς μία εντύπωση». Ακριβώς όπως το ακούσατε. Το μόνο πραγματικό σε αυτό τον μάταιο κόσμο είναι η ύλη που μας απαρτίζει, δηλαδή τα άτομα, τα ηλεκτρόνια και τα κουάρκ (δομικοί λί-

θοι του σύμπαντος). Όταν λοιπόν απευθύνεστε σε κάποιο άτομο ή κάνετε οποιαδήποτε δραστηριότητα, στην ουσία μιλάτε σε μία μάζα κουάρκ. Μάλιστα η μακροσκοπική πραγματικότητα, δηλαδή ό,τι βιώνουμε εμείς ως άνθρωποι και μπορούμε να το νιώσουμε, να το εκφράσουμε ή να το επεξεργαστούμε δεν είναι τίποτα άλλο από κουάρκ και άλλους δομικούς λίθους της ύλης. Η μικροσκοπική πραγματικότητα, δηλαδή ο μικρόκοσμος των ατόμων είναι ό,τι υπάρχει πραγματικά στο αχανές τούτο σύμπαν. Αν σκεφτείτε λίγο βαθύτερα η κίνηση μεταξύ των μυρίων ατόμων που απαρτίζουν το φυσικό κόσμο που βλέπουμε μεταβάλλεται και μετακινείται συνεχώς. Το αποτέλεσμα; Όταν κάποιος σας ξαναπεί για παράλληλα σύμπαντα μη βιαστείτε να τον

βγάλετε τρελάρα. Η όλη αυτή κίνηση που υπάρχει μεταξύ της ύλης δύναται να δημιουργήσει άπειρες διαστάσεις και πολλαπλές πραγματικότητες, αφού οι δομές μεταξύ κουάρκ και ηλεκτρονίων αλλάζουν συνεχώς. Το γεγονός τώρα ότι διαβάζετε αυτό το άρθρο και οι λέξεις μαζί με τα γράμματα έχουν με την πρώτη ματιά ανακατευτεί, αποτελει ακόμα μία ψευδαίσθηση του όμορφου κόσμου. Λίγη τρέλα χρειάζεται η ζωή, έλεγε ο μεγάλος έλληνας ποιητής και πεζογράφος Νίκος Καζαντζάκης. Γι' αυτό την επόμενη φορά που θα σας έρθει ένα χρέος, ένας κακός βαθμός, μια άσχημη κατάσταση, απλά ηρεμήστε. Δεν υπάρχει στην πραγματικότητα!

Δάφνη Κωνσταντινίδου, Γ6

«Εσύ κι εγώ στον κόσμο τον απάνθρωπο»

Το κόσμος είναι αυτός που ζεις; Αναρωτήθηκες ποτέ; Τι καλό σου έχει προσφέρει; Σε σένα τον νέο, που έχεις όνειρα, φιλοδοξίες, στόχους... Σε έχουν καταστρέψει. Έχουν καταστρέψει το μέλλον σου. Τα πάντα γύρω σου καταρρέουν. Πόλεμος, φόβος, φτώχεια, κρίση μετανάστες, αρρώστιες, θάνατος, καταστροφή. Ξύπνα πρόβατο. Μην τους αφήσεις να σε καταστρέψουν. Κυνήγησε τα όνειρά σου. Δείξε αντίσταση. Πάλεψε. Για το μέλλον σου. Το μέλλον μας. Μην ενισχύεις την πολιτική τους ακολουθώντας τους. Μάθε. Μη συμφωνείς με ό,τι σου λένε. Γιατί τους πιστεύεις; Σου έχουν τσαλακώσει κάθε ελπίδα. Σε έχουν κάνει να μισήσεις τον κόσμο στον οποίο ζεις. Ξύπνα πρόβατο.

Μην έχεις αυταπάτες, δεν είναι όλα ρόδινα. Δεν ήταν και δε θα είναι. Μπορείς όμως. Μάθε. Σε θέλουν αμόρφωτο, για να υιοθετείς τις ιδέες τους. Σε θέλουν νεκρό και ανήμπορο μπροστά στην εξουσία τους. Μπροστά στην εξουσία που εσύ τους έδωσες, και αδυνατείς να τους την αφαιρέσεις. Είναι απάνθρωπος ο κόσμος. Όλοι λένε πως αγωνίζονται για σένα, χωρίς εσένα. Φτιάχνουν το μέλλον σου. Έτσι λένε. Εσύ είσαι το μέλλον. Έτσι λένε. Και τι κάνουν γι' αυτό; Σου σκίζουν τα όνειρα λες και είναι ένα κομμάτι χαρτί. Κονιορτοποιούν την κάθε σου ευκαιρία. Σε κάνουν να φοβάσαι. Σχεδιάζουν το μέλλον σου χωρίς να ξέρεις αν θα υπάρξει μέλλον.

Γίνε ενεργός. Με το να τους αγνοείς, δεν δείχνεις αντίσταση. Αυτοί θα συνεχίσουν. Και σαν θηρία, θα κατασπαράζουν ό,τι βρουν μπροστά τους αγνοώντας θύματα και συνέπειες. Για τα δικά τους τα ιδεώδη. Για τις δικές τους τις φιλοδοξίες. Μη γίνεσαι έρμαιο στα χέρια των δυνατών. Δεν τους ανήκει. Δεν είσαι εσύ αυτός που πρέπει να υπηρετεί. Αυτοί είναι. Είναι εκεί, χάρη σε σένα. Έχουν καθήκον απέναντί σου. Τους παρέδωσαν ένα κόσμο τον οποίο καταστρέφουν μέρα με τη μέρα όλο και πιο πολύ. Σε κατέστρεψαν. Μας κατέστρεψαν.

Τα όνειρά σου, είναι πιο σημαντικά από τον φόβο! Μην τα πνίγεις εξαιτίας τους. Τα όνειρά σου είναι αυτά που σε κρατούν ζωντανό.

Μικαέλλα Χριστοφόρου Β4

Θα ζήσω έναν πόλεμο;

Ο κόσμος που ζούμε, μας έχει διδάξει να μην είμαστε σίγουροι για τίποτα από αυτά που βλέπουμε. Τίποτα δεν είναι δεδομένο και ποτέ δε θα είναι. Μέσα στα τελευταία χρόνια έχουν ανατραπεί τα πάντα. Ο κόσμος μας, αυτός ο δήθεν αγγελικά πλασμένος κόσμος, απέχει πολύ από το να είναι πρότυπο. Μέσα στα τελευταία χρόνια έχει μετατραπεί σ' έναν εφιάλητη ο οποίος φλέγεται από εξελίξεις που μας βυθίζουν ακόμη περισσότερο στην καταστροφή. Ο πλανήτης μας πλέον κυριεύεται από φόβο και αγωνία για το αβέβαιο αύριο. Η ατμόσφαιρα ηλεκτρισμένη και εμείς ανήμποροι απλώς παρακολουθούμε τις εξελίξεις, βουβοί, αμέτοχοι.

Μέχρι τώρα, ακούγαμε για τους πολέμους που έζησαν οι πρόγονοί μας. Μακρινά γεγονότα. Πόλεμος: κανένας από μας δεν ξέρει τι σημαίνει αυτό και κανένας δε θέλει να μάθει. Το μόνο που ξέρουμε είναι ο πόνος που προκαλείται και οι καταστροφικές συνέπειες. Έχεις ποτέ σκεφτεί πως βρίσκεται σε μια εμπόλεμη κατάσταση; Ειδικά εσύ που μένεις στην Κύπρο, ουσιαστικά βρίσκεσαι καθημερινά σε μια εμπόλεμη ζώνη. Ανατολικά, καταστρέφεται ο κόσμος υλικά, δυτικά, καταστρέφεται ο κόσμος οικονομικά και ηθικοπνευματικά. Ποιο είναι το σημαντικότερο;

Από τη μία χάνονται ζωές, και από την άλλη χαλούν οι ζωές. Από τη μία καταστρέφονται

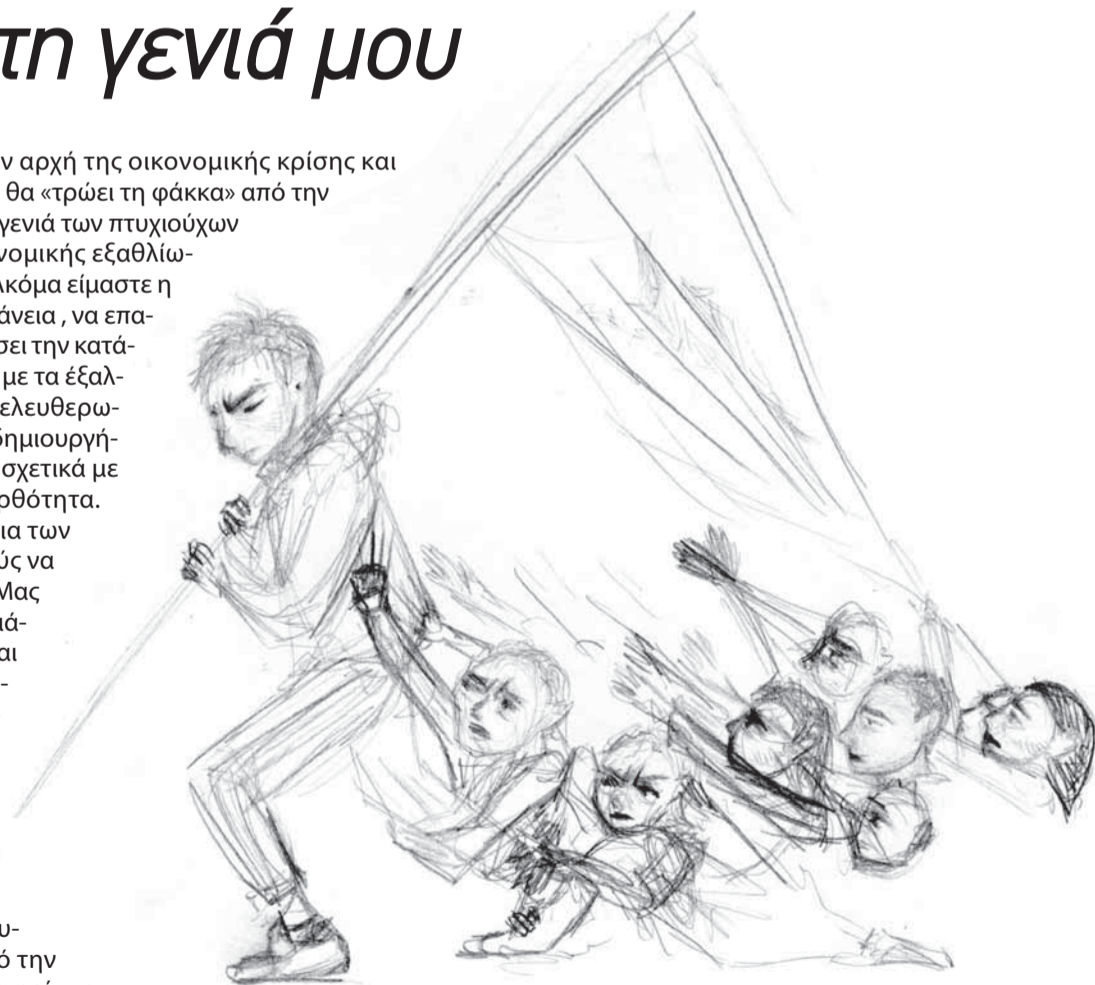
πολιτισμοί και από την άλλη παρακαμάζουν. Ποιο είναι το σημαντικότερο; Πόλεμος δε σημαίνει απαραίτητα όπλα, και καταστροφές. Πόλεμος μπορεί να συμβεί και στα χαρτιά. Με συμφωνίες, με οικονομικές καταστροφές. Πλέον οι δυνατοί, αποφεύγουν να επιτίθενται χρησιμοποιώντας ένοπλη δύναμη. Υπογράφουν συμφωνίες, που επηρεάζουν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, χωρίς αυτοί να έχουν λόγο και άποψη. Για τα συμφέροντά τους, θυσιάζουν ανθρώπινες ζωές στο βωμό των χρημάτων. Γιατί πάνω από όλα είμαστε πολιτισμένοι.

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

Η κατάπτυστη γενιά μου

συνέχ. από σελ. 1

Είμαστε η γενιά που γεννήθηκε στην αρχή της οικονομικής κρίσης και ερωίμασε στο μέσο της. Η γενιά που θα «τρώνει τη φάκκα» από την αρχή μέχρι το τέλος της. Είμαστε η γενιά των πτυχιούχων ντελιβεράδων, της κοινωνικής και οικονομικής εξαθλίωσης και των κοινωνικών παντοπλείων. Ακόμα είμαστε η γενιά που αναγκάζεται να πληρώσει τα δάνεια, να επαναφέρει την σταθερότητα και να διορθώσει την κατάσταση. Η γενιά με τα γένια και τα ταππού, με τα έξαλλα χτενίσματα και τα σκουλαρίκια, η απελευθερωμένη «δήθεν» γενιά από τα ταμπού που δημιουργήθηκαν στις δεκαετίες του '80 και του '90 σχετικά με την σεξουαλικότητα και την πολιτική ορθότητα. Ολόκληρη η πατρίδα βασίζεται στα χέρια των «επαναστατών» και περιμένει από αυτούς να διορθώσουν αυτό που δεν προκάλεσαν. Μας κρίνουν σαν εξωγήινους επειδή δεν ταϊριάζουμε στα μουχλιασμένα πρότυπά τους και φουσκώνουν τα γεγονότα σε μια απελπισμένη προσπάθεια να αποδείξουν την ορθότητα του λόγου τους. Όμως οι κουρεμένοι και φρεσκοζυρισμένοι, οι κουστομαρισμένοι και οι συγυρισμένοι, οι εμφανισιακά ευπρεπείς –όπως τους αρέσει να παινεύονται– αυτοί έφεραν τη χώρα στην κατάσταση που είναι αυτή τη στιγμή. Και αναρωτιέμαι με ποιο δικαίωμα αυτοί κρίνουν εμάς αυτοί που έλαβαν από την σκληρή δουλειά των παππούδων μας ένα φοινίκα αναγεννημένο από τις στάχτες του και παρέδωσαν κατακάθια. Φυσικά δε ρίχνω την ευθύνη στην εμφάνισή τους, απλώς τονίζω την υπερβολική σημασία που της έδωσαν και το πόσο ακατανόητο φαίνεται σε μας. Δεν πιστεύουμε πως η εμφάνιση δεν παίζει κανένα ρόλο. Φυσικά και σε πρώτη φάση όλοι κρινόμαστε από την εμφάνισή μας, όμως αυτό δεν πρέπει να λειτουργεί αποτρεπτικά ως προς το πώς προσεγγίζουμε έναν άνθρωπο για να τον γνωρίσουμε. Και σε τελική ανάλυση όλοι έχουμε το δικαίωμα να κρινόμαστε από τις πράξεις μας. Ακόμα και η κατάπτυστη γενιά μου.

Ιωάννα Μαυρομιχάλη, Β7

Νικόλας Πίπας, Γ7

Το Μεταναστευτικό Πρόβλημα στην Ευρώπη

Κατά το τελευταίο 1.5 έτος σχεδόν ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν φτάσει στις συνοριακές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης αιτούμενοι άσυλο. Αυτή η τεράστια εισροή προσφύγων που όμοια της ο πλανήτης δεν είχε βιώσει από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο έχει δημιουργήσει στην Ευρώπη σωρεία προβλημάτων. Όμως πώς δημιουργήθηκε αυτή η κρίση; Και τι μπορεί να γίνει για να ανακουφισθεί η ήδη εξασθενημένη από την οικονομική κρίση Ευρώπη και να ενταχθούν ομαλά οι μετανάστες στην κοινωνία;

Κοιτώντας κανείς τα στατιστικά στοιχεία, εύκολα μπορεί να οδηγηθεί στο συμπέρασμα πως πάνω από τα 3/4 των προσφύγων προέρχονται από χώρες ρημαγμένες από εμφύλιες συρράξεις. Τα κράτη απ' όπου κυρίως προέρχονται οι μετανάστες είναι η Λιβύη και η Συρία, όπου η «Αραβική Άνοιξη» δεν έφερε τα ίδια θετικά αποτελέσματα όπως σε άλλες χώρες. Αντιθέτως, η αδιάκοπη σύγκρουση ανάμεσα στις αντιμαχόμενες πλευρές έχει θέσει στους αμάχους το δίλημμα ανάμεσα στο θάνατο ή την προσφυγοποίηση. Με την ελπίδα λοιπόν ότι η γη της επαγγελίας βρίσκεται γι' αυτούς κάπου στη Βόρεια Ευρώπη, επιβιβάζονται μαζικώς σε μικρά σαπιοκάραβα αφού πρώτα έχουν πληρώσει μια περιουσία σε κάποιους σύγχρονους «δουλέμπορους» που ανήθικα εκμεταλλεύτηκαν τις γεωπολιτικές συγκυρίες για να αποκομίσουν μεγάλα ποσά από τρομαγμένες οικογένειες.

Έτσι αφήνοντας πίσω τους την κατεστραμμένη τους πατρίδα, ξεκινούν για το πιο επικίνδυνο τους ταξίδι. Πολλοί από αυτούς δεν θα καταφέρουν ποτέ να φτάσουν στην Ευρώπη, πολλοί από αυτούς θα χαθούν στα κύρια νερά της Μεσογείου, έχοντας ζήσει μια επώδυνη ζωή και βρίσκοντας εν τέλει ένα άδικο θάνατο. Στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν κάτι που εμείς θεωρούμε δεδομένο, κάτι που θα έπρεπε να είναι διασφαλισμένο για τον κάθε άνθρωπο στον πλανήτη από την πρώτη στιγμή που γεννιέται, η αδυσώπητη θάλασσα τους καταπίνει. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν ζητήσει πολλά από τη ζωή, το μόνο που ζητούσαν και δικαιούνταν στο έπακρο ήταν το δικαίωμα στην ευημερία κάτω από συνθήκες ειρήνης και ελευθερίας και όμως η διεθνής κοινότητα απέτυχε να τους το διασφαλίσει.

Όσοι από αυτούς επιβιώσουν περισυλλέγονται από κάποιο πλοίο και μεταφέρονται στο πλησιέστερο λιμάνι όπου αρχίζει η χρονοβόρα διαδικασία της καταγραφής τους. Δυστυχώς η ΕΕ τόσα χρόνια δεν είχε επενδύσει αρκετά σε υποδομές υποδοχής μεταναστών, με αποτέλεσμα οι δύσμοιροι πρόσφυγες να υποχρεώνονται να περνούν αρκετούς μήνες κάτω από δυσμενείς συνθήκες. Φυσικά, το τίμημα δεν το πληρώνουν μόνο οι πρό-

Μελίνα Μερκούρη, Β3

σφυγες αλλά και οι κάτοικοι των περιοχών όπου έχουν δημιουργηθεί τα κέντρα υποδοχής. Τα νησιά της Ελλάδας είδαν τον πληθυσμό τους να υπερδιπλασιάζεται το καλοκαίρι που πέρασε όχι από τουρίστες αλλά από πρόσφυγες, οι οποίοι δυσχεραστημένοι από τις μακροχρόνιες, γραφειοκρατικές διαδικασίες και τις κάκιστες συνθήκες διαμονής τους, διαμαρτύρονται καθημερινώς και συγκρούονται με την αστυνομία.

Όταν όμως καταφέρουν να ξεκινήσουν το ευρωπαϊκό σκέλος του ταξιδιού τους συνειδητοποιούν ότι τα δύσκολα για αυτούς δεν έχουν τελειώσει. Αναγκάζονται να διασχίσουν ολόκληρη τη βαλκανική χερσόνησο, συχνά με τα πόδια, μέχρι να φτάσουν στην Ουγγαρία ή την Κροατία από όπου διασκορπίζονται σε όλη τη Βόρεια Ευρώπη. Ακόμη και στους τελικούς προορισμούς τους πέφτουν θύματα ρατσιστικών επιθέσεων που συχνά δεν περιλαμβάνουν μόνο λεκτική βία αλλά και σωματική. Παρόλα αυτά η προσασία τους και η ομαλή ένταξή τους στις κοινωνίες μας είναι καθήκον της Ευρώπης, μιας Ευρώπης όπου κάποτε οι πολίτες της ξεχύνονταν στους δρόμους ζητώντας ισότητα και δημοκρατία για την ίδια την Ευρώπη, κάτι που πρέπει να κάνουν και τώρα για τους πρόσφυγες και τις δικές τους πατρίδες.

Πολλές πολιτικές συζητήσεις έχουν διεξαχθεί γι' αυτό το θέμα, όπου οι ακροδεξιές ομάδες επιχειρήσαν να δώσουν μια απλή λύση σ' αυτό το πολυσύνθετο πρόβλημα. Προτάσεις όπως η απέλαση όλων των μεταναστών που έχουν έρθει και το ολοκληρωτικό κλείσιμο των συνόρων ακόμη και αυτών ανάμεσα στα κράτη της ΕΕ, έχουν διατυπωθεί από ομάδες της άκρας δεξιάς. Τέτοιες λύσεις όμως είναι λύσεις μόνο κατ' όνομα αφού δεν επιτυγχάνεται με αυτές τίποτα το ουσιαστικό. Όσοι φράκτες και να υψωθούν στα ευρωπαϊκά σύνορα και όσο κι αν αυξηθούν οι θαλάσσιες και χερσαίες περιπολίες οι λόγοι που αναγκάζουν αυτούς τους ανθρώπους να φύγουν από τα σπίτια τους ακόμη θα υφίστανται. Με το να τους στερήσουμε την τελευταία ίσως ευκαιρία να ορθοποδήσουν τους ρίχνουμε ακόμη πιο βαθιά μέσα στην απελπισία και τη μιζέρια, ενώ ταυτοχρόνως προδίδουμε τα ιδανικά του αλτρουισμού, της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς.

Δυστυχώς, μέσα στους επόμενους μήνες, τα ήδη βεβαρημένα ευρωπαϊκά κράτη δε θα είναι σε θέση να δεχθούν άλλους πρόσφυγες ή να συντηρήσουν όσους φιλοξενούν ήδη, αφήνοντας έτσι χιλιάδες ανθρώπους στα σύνορα της ΕΕ χωρίς καμία βοήθεια. Είναι λοιπόν επιτακτική ανάγκη η εξάλειψη των παραγόντων που ωθούν πολίτες τόσων εθνοτήτων στην προσφυγιά καθώς και η ένταξη όσων έχουν ήδη φτάσει σ' ένα άλλο κοινωνικό σύνολο. Για την επίτευξη του πρώτου στόχου οι μεγάλες δυνάμεις θα πρέπει μέσω της διπλωματικής οδού να εξεύρουν και να εφαρμόσουν λύσεις που θα φέρουν την ειρήνη, την σταθερότητα και την ανάπτυξη σε καθεμιά από τις χώρες που έχουν βυθιστεί στην αναρχία. Ενώ για τον δεύτερο στόχο η συνεργασία κράτους και πολιτών είναι απαραίτητη αφού υπάρχει ανάγκη για κατασκευή σπιτιών και σχολείων, δημιουργία θέσεων εργασίας, προγράμματα ένταξης στην κοινωνία και εκμάθησης της τοπικής γλώσσας.

Έχει φτάσει η ώρα, όπου οι λαοί της γηραιάς ηπείρου καλούνται να πράξουν το ιστορικό τους καθήκον βοηθώντας τα έθνη που κάποτε καταδυνάστευαν και εκμεταλλεύονταν. Ας φανούμε λοιπόν αντάξιοι των αξιών που έχουμε ασπαστεί αποδεικνύοντάς τις έμπρακτα και αποτελώντας παράδειγμα προς μίμηση για κάθε άλλο ανεπτυγμένο κράτος. Θα πρέπει όλοι μας να βοηθήσουμε αυτούς τους αδικημένους από τη ζωή ανθρώπους είτε με υλικά αγαθά είτε με οποιαδήποτε άλλη μορφή βοήθειας και θα πρέπει όλοι να έχουμε στο νου και να μην το ξεχνάμε ποτέ ότι όχι πριν από πάρα πολύ καιρό και εμείς οι ίδιοι υπήρξαμε πρόσφυγες.

Σωτήρης Παφίτης, Γ6

Προσφυγική Κρίση

Η κρίση στη Συρία αποτελεί ίσως τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική κρίση παγκοσμίως εδώ και χρόνια καθώς χιλιάδες Σύριοι εγκαταλείπουν την πατρίδα τους καθημερινά σε αναζήτηση ασφάλειας και καλύτερων συνθηκών ζωής.

Πρόσφυγες από τη Συρία και το Αφγανιστάν φτάνουν στη Σκάλα Συκαμιάς (το κοντινότερο σημείο της Λέσβου με τα τουρκικά παράλια), την Πέμπτη 13 Αυγούστου 2015.

Όταν το 2011 οι διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς του προέδρου Άσαντ εξελίχθηκαν σε ένοπλες συγκρούσεις, κανείς δεν περίμενε ότι η κατάσταση θα επιδειωνόταν σε τέτοιο βαθμό: περίπου 4 εκατομμύρια Σύριοι πρόσφυγες έχουν εγκαταλείψει τη χώρα τους, πρόσφυγες στην προσπαθειά τους να ξεφύγουν από τη λαίλαπα του πολέμου, ενώ άλλα 6,5 εκατομμύρια παραμένουν εκτοπισμένοι στη χώρα τους, εγκλωβισμένοι της συνεχιζόμενης πολυμέτωπης εσωτερικής σύρραξης.

Οι Σύριοι, οι οποίοι έχουν καταφύγει και προσωρινά έχουν εγκατασταθεί σε χώρες όπως την Τουρκία, τον Λίβανο, την Ιορδανία και σε μικρότερους αριθμούς στην Ευρώπη, διαμένουν προσωρινά σε καταυλισμούς με σκηνές ή πρόχειρα παραπήγματα και βασίζονται σε ανθρωπιστικές οργανώσεις για τη διατροφή, την ιατρική φροντίδα και την ένδυση τους, αφού στην προσφυγιά οι περισσότεροι μπορούσαν να πάρουν μόνο τα ρούχα που φορούσαν. Ωστόσο, αυτή τους η διαμονή σε καταυλισμούς δεν είναι πλέον τόσο προσωρινή. Πολλοί αδυνατούν να συνεχίσουν τη ζωή τους ελεύθεροι και ανεξάρτητοι σε μια νέα κοινωνία. Ως αποτέλεσμα, οι καταυλισμοί μεγαλώνουν καθώς όλο και περισσότεροι ζητούν άσυλο σε άλλες χώρες.

Αν και οι γειτονικές χώρες της Συρίας προσφέρουν σχετική ασφάλεια για τους Σύριους πρόσφυγες, για πολλούς δεν αποτελούν τον τελικό προορισμό. Πολλοί ευελπιστούν να ταξιδέψουν στην Ευρώπη και σε χώρες όπως την Γερμανία και την Σουηδία οι οποίες έχουν δεχτεί μετανάστες στο παρελθόν και διατηρούν παράλληλα υψηλό βιοτικό επίπεδο και ισχυρή οικονομία. Έτσι, προνομιούχοι πρόσφυγες πληρώνουν ακριβώς για να μπουν σε μικρές ή και ακατάλληλες βάρκες, έτσι ώστε να διασχίσουν ανοικτή θάλασσα για να φτάσουν στην απέναντι ευρωπαϊκή όχθη. Περίπου 400 000 έχουν πραγματοποιήσει το ταξίδι αυτό, ενώ πολλοί χάθηκαν και συνεχίζουν να χάνονται στην προσπάθεια να αποκτήσουν μια καλύτερη ζωή.

Οι εικόνες των Σύριων προσφύγων φέρνουν στη μνήμη εικόνες από την εισβολή του 1974. Εμείς πρόσφυγες στην ίδια μας την χώρα, φεύγαμε για να ξεφύγουμε από την επέλαση του εισβολέα, με τη δυστυχία στο πρόσωπο, με την ίδια αγωνία και αβεβαιότητα για το μέλλον και παρόμοιες καθημερινές ανάγκες όπως οι Σύριοι σήμερα. Τα 42 χρόνια που έχουν περάσει έχουν ίσως για πολλούς από εμάς, σίγουρα τους περισσότερους της δικής μας γενιάς, συμβάλει ώστε οι εικόνες και τα γεγονότα του 1974 να έχουν ξεθωριάσει και να αποτελούν μόνο

Κύπριοι Πρόσφυγες το 1974

ένα ιστορικό γεγονός αντί ένα καθοριστικό βίωμα, όπως ήταν για τους γονείς μας και προηγούμενες γενιές. Πολλές φορές παρακολουθώντας τις σκηνές άφιξης προσφύγων στα ελληνικά ή ιταλικά παράλια, στα σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Σερβίας, στο Ουγγρικό στρατόπεδο και στους σιδηροδρομικούς σταθμούς στην Αυστρία και Γερμανία, διερωτώμαι πώς θα αντιμετωπίζαμε αυτούς τους ανθρώπους εάν έφταναν στη δική μας χώρα. Ειδικά σήμερα με τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, την ανεργία, τους άπορους συμπολίτες μας. Θα μοιραζόμαστε τα λιγότερα που έχουμε με άλλους πρόσφυγες; Θα ξυπνούσε μέσα μας η θύμηση, η μακρινή έστω ανάμνηση των όσων εμείς περάσαμε, ώστε να συμπεριφερθούμε ανθρωπιά;

Αντρέας Αυξεντίου, Β4

Αποστολή των “Εθελοντών Γιατρών Κύπρου”

Η παρατεταμένη οικονομική κρίση που πλήττει τη χώρα μας τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα μετά την άνοιξη του 2013, έχει καταστήσει την βοήθεια που απλόχερα προσφέρεται από εθελοντικές οργανώσεις σε αναξιπαθούς συμπολίτες μας ζωτικής σημασίας.

Η μη κυβερνητική εθελοντική οργάνωση «Εθελοντές Γιατροί Κύπρου», όπως αναγράφεται στην επίσημη ιστοσελίδα της οργάνωσης, στοχεύει «στην παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας σε άτομα, ομάδες ή πληθυσμούς που κατέστησαν θύματα πολέμου, εμφύλιας σύρραξης, φυσικών καταστροφών, πείνας ή ασθενειών ως και στην προσκόμιση μαρτυρίας σχετικά με την κατάπτωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Η οργάνωση εκτελεί αποστολές όπου υπάρχει ανάγκη για ιατρική περίθαλψη και ανθρωπιστική βοήθεια ανά το παγκόσμιο. Παράλληλα, δημιουργεί και λειτουργεί προγράμματα στήριξης παιδιών στην Παλαιστίνη (στη Δυτική Όχθη και στη Λωρίδα της Γάζας), στην Κένυα και στη Ζιμπάμπουε. Τα προγράμματα λειτουργούν με την «ανάδοχή» παιδιών από κύπριους πολίτες, οι οποίοι μέσω μηνιαίας συνεισφοράς τους καλύπτουν τα έξοδα σίτισης, εκπαίδευσης και ένδυσης αυτών των παιδιών.

Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια η οργάνωση έχει επικεντρωθεί στη στήριξη συμπολιτών μας οι οποίοι πλήγηκαν από την οικονομική κρίση και βρίσκονται σε ανάγκη ιατρικής περίθαλψης ή ανθρωπιστικής βοήθειας. Η λειτουργία των Κοινωνικών Ιατρείων

από τον Μάρτιο του 2013 προσφέρει δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε ανέργους, χαμηλόμισθους, συνταξιούχους και παιδιά, ενώ το πρόγραμμα «Φίλοι του Παιδιού» προσφέρει βοήθεια σε παιδιά οικογενειών που έχουν πληγεί από την οικονομική κρίση, καλύπτοντας σχολικές, εκπαιδευτικές ή άλλες τους ανάγκες.

Η τελευταία αποστολή της οργάνωσης έγινε στην Ελλάδα με σκοπό την προσφορά ιατροφαρμακευτικών υπηρεσιών σε ανασφάλιστους Έλληνες και πρόσφυγες που καταφθάνουν στα νησιά του ανατολικού Αι-

γαίου σε συνεργασία με την οργάνωση «Γιατροί του Κόσμου Ελλάδος». Η αποστολή χωρίστηκε σε τέσσερις περιόδους και προορισμούς και στελεχώθηκε με ιατρούς διαφόρων ειδικοτήτων και νοσηλευτικό προσωπικό: τα νησιά της άγονης γραμμής (Νίσυρο και Τήλο), τη Χίο, τα Χανιά της Κρήτης και το Πέραμα Αττικής. Ανάλογα με τον προορισμό και τις τοπικές συνθήκες, η κάθε ομάδα εργάστηκε είτε σε κυβερνητικά ιατρεία ή σε ιατρεία των Γιατρών του Κόσμου Ελλάδος για μία εβδομάδα για την ιατρική περίθαλψη ασθενών.

Αν και κάθε ομάδα είχε να αντιμετωπίσει την πρόκληση πολλαπλών περιστατικών καθημερινά, η αποστολή στην Χίο ίσως να είχε τον υψηλότερο βαθμό δυσκολίας ακόμα και για το έμπειρο προσωπικό. Οι γιατροί και νοσηλευτές προσέφεραν τις υπηρεσίες τους όχι μόνο στον πληθυσμό του νησιού αλλά και στους πρόσφυγες που κατέφθαναν στο νησί στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τις συρράξεις στη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή στην Ευρώπη. Η οικονομική κρίση που μαστίζει την ελληνική κοινωνία αύξησε τις ανάγκες για ανθρωπιστική βοήθεια στη χώρα ενώ η άφιξη όλο και περισσότερων προσφύγων με πλοίαρια σε νησιά όπως τη Χίο, δημιούργησε πολύ περισσότερες ανάγκες από όσες το ελληνικό κράτος και οι τοπικές φιλανθρωπικές οργανώσεις μπορούσαν να αντιμετωπίσουν. Η αποστολή των Εθελοντών Γιατρών - Κύπρος συνιστούσε ενέργεια σύμπραξης και αλληλεγγύης προς τον δοκιμαζόμενο ελληνικό λαό αλλά και προς τις τοπικές φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Οι «Εθελοντές Γιατροί-Κύπρου» συνεχίζουν την ανιδιοτελή προσφορά τους για 21 χρόνια. Το σχολείο μας, στηρίζοντας τον εθελοντισμό και την κοινωνική προσφορά τάσσεται υπέρ του έργου αυτών των οργανώσεων. Κάποιος είπε ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο δυνατό από την καρδιά ενός εθελοντή, αφού η κοινωνική προσφορά προϋποθέτει ισχυρή θέληση και επιμονή.

Αντρέας Αυξεντίου, Β4

Συνέντευξη Εθελοντών Γιατρών Κύπρου

Συνέντευξη με την Πρόεδρο της οργάνωσης Δρ. Αντρούλα Αγγρότου και το μέλος του διοικητικού συμβουλίου Δρ. Γιώργο Μακρυγιάννη για την αποστολή της οργάνωσης στην Ελλάδα.

Πώς προέκυψε η αποστολή της οργάνωσης Εθελοντές Γιατροί Κύπρου στην Ελλάδα;

Δρ Αγγρότου : Το καταστατικό της οργάνωσης Εθελοντές Γιατροί Κύπρος προβλέπει ανάμεσα στους στόχους της οργάνωσης ότι οι εθελοντές προσφέρουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και άλλη ανθρωπιστική βοήθεια όπου υπάρχει πόνος και δυστυχία. Επομένως ως οργάνωση δεν μπορούσαμε να είμαστε απαθείς στα όσα διαπισώναμε τα Μ.Μ.Ε ότι συνέβαιναν στην Ελλάδα. Δηλαδή ότι υπάρχει αυτό το μεγάλο κύμα μετανάστευσης όπου εκατοντάδες πρόσφυγες καθημερινά φτάνουν ταλαιπωρημένοι και δυστυχισμένοι, κυρίως από τη Συρία μέσω της Τουρκίας στα ελληνικά νησιά. Έτσι αποφασίσαμε για έναν ολόκληρο μήνα να συνεισφέρουμε στην προσπάθεια των Ελλήνων ιατρών της οργάνωσης Γιατροί του Κόσμου προσφέροντας ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Δρ Μακρυγιάννης: Η οργάνωση αποφάσισε να εκτελέσει μία αποστολή στην Ελλάδα, η οποία είχε δύο σκοπούς. Ο πρώτος ήταν να βοηθήσει τους ταλαιπωρημένους Έλληνες πολίτες από την οικονομική κρίση και ο δεύτερος να βοηθήσει στα ελληνικά νησιά για την υποδοχή και την περίθαλψη των οрдών των προσφύγων από την Συρία.

Μπορείτε να μας περιγράψετε την αποστολή;

Δρ Αγγρότου: Δημιουργήθηκαν τέσσερις ομάδες οι οποίες έδρασαν στα νησιά Νίσυρο και Τήλο, στην Χίο, στα Χανιά της Κρήτης και στον Πειραιά. Η οργάνωση της προσπάθειας έγινε σε συνεργασία με τους συναδέλφους στο ελληνικό κλιμάκιο της οργάνωσης Γιατροί του Κόσμου.

Δρ Μακρυγιάννης: Κάθε ομάδα αποτελείτο από τρία άτομα: ένα γιατρό παθολόγο ή καρδιολόγο, ένα παιδίατρο κι ένα νοσηλεύτη. Οι δύο ομάδες έδρασαν σε νησιά του Αιγαίου. Συγκεκριμένα, η πρώτη ομάδα πήγε στα δύο μικρά νησιά, Νίσυρο και Τήλο, όπου εξετάσε κυρίως Έλληνες νησιώτες προσφέροντας πρωτοβάθμια ιατρική περίθαλψη. Επίσης, εκπαίδευσε τους τοπικούς γιατρούς σε μεθόδους όπως την εξέταση υπερήχων. Το τελευταίο είναι ακόμα πιο σημαντικό γιατί δώσαμε κάποια εφόδια για το μέλλον και για την καλύτερη εξυπηρέτηση των ασθενών στο νησί, οι οποίοι δύσκολα εξετάζονται από ειδικούς γιατρούς κατά τη διάρκεια του χρόνου. Η άλλη ομάδα που έδρασε στα νησιά, η οποία είχε την ίδια σύνθεση, έδρασε στη Χίο όπου εξέτασε εκατοντάδες πρόσφυγες, ενήλικες και παιδιά. Αντιμετώπισε λοιμώξεις και τραύματα τα οποία προκλήθηκαν από την ταλαιπωρία των ατόμων αυτών στη διαδρομή από τη χώρα τους προς τα νησιά.

Δρ Αγγρότου: Προσωπικά συμμετείχα στην αποστολή στα Χανιά. Με τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής εξετάσαμε όλους όσους ερχόντουσαν στα ιατρεία των Ιατρών του Κόσμου εκεί. Εντύπωση μου είχε κάνει η καλή οργάνωση αυτού του ιατρείου των εθε-

λοντών γιατρών, που έμοιαζε να ήταν ένα ιδιωτικό ιατρείο. Τόσο καλά οργανωμένο ήταν. Ο κάθε ασθενής είχε το φάκελό του και υπήρχε πληθώρα φαρμάκων με τα οποία προμηθεύονταν οι ασθενείς. Η τέταρτη αποστολή έγινε στον Πειραιά. Εκεί ήταν ο δεύτερος σταθμός των προσφύγων. Φεύγοντας από τα νησιά, οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα Ελλάδος τους μάζευαν σε ένα μεγάλο χώρο εκεί, όπου οι γιατροί της αποστολής εξέτασαν πολλούς ασθενείς, ταλαιπωρημένους πρόσφυγες.

Πείτε μας για κάτι που σας έκανε εντύπωση.

Δρ Αγγρότου: Άλλη εμπειρία μου από τη συμμετοχή σε αυτή την αποστολή ήταν όταν μετακινηθήκαμε από τα Χανιά σε ένα παραπλήσιο χωριό όπου εξετάσαμε κυρίως παιδιά. Τα παιδιά αυτά ήταν μετανάστες οι οποίοι είχαν έρθει από προηγούμενα χρόνια και τώρα έχουν ενσωματωθεί. Δεν υπήρχε καμία διάκριση ανάμεσα στα ελληνόπουλα και σε αυτά τα παιδιά. Μελλοντικά, η οργάνωση στοχεύει να οργανώσει μια αποστολή στην ίδια περιοχή για να προσφέρει περαιτέρω ιατρική φροντίδα στα παιδιά αυτά. Επίσης, επιστρέφοντας από την αποστολή, το συμβούλιο της οργάνωσης αποφάσισε βλέποντας τις ανάγκες που υπάρχουν στην Ελλάδα να συγκεντρώσει είδη ένδυσης και τρόφιμα πρώτης ανάγκης, κυρίως παιδικές τροφές, και να τα αποστείλει στους πρόσφυγες στην Ελλάδα. Έτσι, πρόσφατα έχουμε στείλει δύο εμπορευματοκιβώτια με ένδυση και τρόφιμα.

Αντρέας Αυξεντίου, Β4

Η ΚΥΠΡΟΣ, Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ (ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ) ΘΑΥΜΑΤΩΝ «CYPRUS IS THE WONDERLAND»

Η Κύπρος τον τελευταίο καιρό είναι έτοιμη να ανακτήσει τον τίτλο του «οικονομικού θαύματος», έτοιμη να βγει από την οικονομική κρίση και να δει την ανάκαμψη. Και δεν είναι η πρώτη φορά που η Κύπρος προβαίνει σε τέτοιο θαύμα, αφού όπως είπαμε είναι «η χώρα των οικονομικών θαυμάτων». Το πρώτο θαύμα λοιπόν το πέτυχε μετά την τουρκική εισβολή του 1974. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως μια χώρα κατακερματισμένη και ημικατεχόμενη θα μπορούσε να φτιάξει μια οικονομία «καλύτερη» από άλλες; Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως η Κύπρος, ένα μικρό κράτος της Ένωσης, θα μπορούσε σήμερα να «υπερβεί» την κρίση και να ξεπεράσει σε ανάκαμψη άλλες πάλαι ποτέ μεγάλες χώρες της ΕΕ;

Κι όμως, στους αριθμούς τουλάχιστον λογαριαζόμαστε ως ένα θαύμα! Ας δούμε όμως το παρασκήνιο του θαύματος, ας δούμε λοιπόν το άγιο χέρι που συνέβαλε σε αυτή την ταχύτατη οικονομική ανάκαμψη τότε και τώρα.

Κάποιοι λένε πως το πρώτο οικονομικό θαύμα της Κύπρου ήταν αποτέλεσμα της εργατικότητας του λαού, της συναίνεσης και της επιχειρηματικότητας καθώς και της αύξησης

του τουρισμού. Η αλήθεια όμως δεν είναι εξ ολοκλήρου αυτή: πριν τον εμφύλιο πόλεμο στο Λίβανο, ο Λίβανος αποτελούσε σταθερά το πλυντήριο βρώμικου χρήματος, όμως όταν ξέσπασε ο εμφύλιος αρκετοί καταθέτες σήκωσαν τα κεφάλαιά τους και τα μετέφεραν στην Κύπρο, η οποία γνωρίζοντας τις συνθήκες προσπάθησε να τις εκμεταλλευτεί και να θέσει ένα ευνοϊκό φορολογικό περιβάλλον, ώστε να ελκύει τα κεφάλαια αυτά και να πάρει τη θέση του Λιβάνου. Ουσιαστικά, έφτιαξε ένα φορολογικό παράδεισο που σε συνδυασμό με τη στρατηγική της θέσης την κατέστησε έδρα υπεράκτιων εταιρειών. Παράλληλα, τη δεκαετία του 1990 διοχετεύτηκαν στην Κύπρο εκατομμύρια χρήματα, πλούτος της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, τα οποία στηρίζαν αυτό το λεγόμενο οικονομικό θαύμα. Και τα χρήματα που έρχονταν στο νησί δεν ήταν πάντα καθαρά. Φυσικά δεν μπορούμε να υπερβάλλουμε και να γενικεύουμε, όμως ότι αυτό συνέβη και συνέβαινε για αρκετό καιρό, είναι γεγονός.

Το δεύτερο θαύμα θεωρείται η τωρινή και ευοίωνα κατάσταση της κυπριακής οικονομίας. Γιατί όμως είναι θαύμα; Το γεγονός πως επιτέλους επιτύχαμε σε κάτι που θα έπρεπε βάλ-

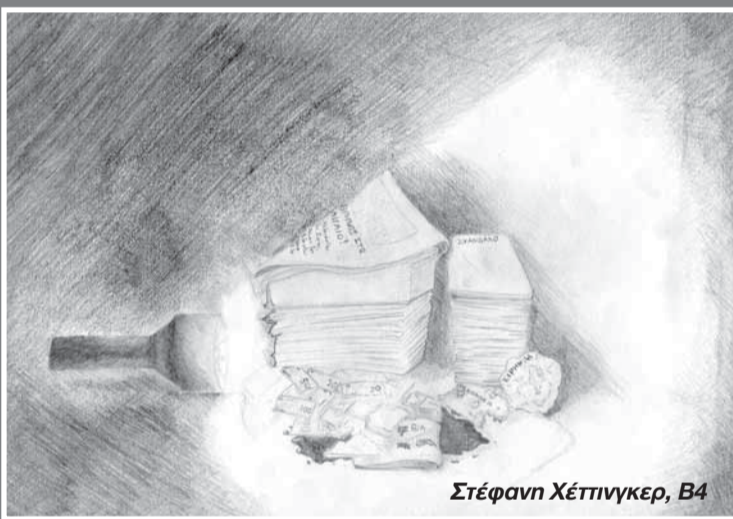
σει των δεδομένων να επιτύχουμε, θεωρείται θαύμα; Επειδή απλώς δεν έχουμε συνηθίσει το λαό σε τέτοια «θαύματα»; Το θαύμα λοιπόν το σημερινό δεν ήρθε εξ ουρανού, απλώς ο λαός αντιμετώπισε την κατάσταση με αξιοσημείωτη ψυχραιμία και λογική εξαρχής (μια ψυχραιμία την οποία κάποιοι καταγγέλλουν και άλλοι επαινούν), κάτι που σε συνδυασμό με την σταθερότητα των πολιτικών, επέτρεψε στο νησί τη «σταθερότητα» που είχε χάσει με το ξέσπασμα του 2013. Κούρεμα καταθέσεων, μειώσεις μισθών, κατάργηση επιδομάτων και κονδυλίων, απολύσεις σημάδεψαν και σηματοδοτούν ακόμα την περίοδο της κρίσης. Κομποδέματα μιας ζωής εξαφανίζονται, επιχειρήσεις χάνουν το κεφάλαιό τους και κλείνουν, οικογένειες δε μπορούν να ανταπεξέλθουν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις και πολίτες φυλακίζονται για μικροποσά. Πόσο λοιπόν θαύμα θεωρεί ο χρεοκοπημένος επιχειρηματίας την ανάκαμψη της οικονομίας της Κύπρου; Πού εντοπίζει το θαύμα ο απολυμένος οικογενειάρχης που είναι πνιγμένος στα δάνεια, επειδή απλώς δεν προνόησε για πιθανή κρίση ή επειδή ήταν ένας από τους πολλούς βιοπαλαιστές; Το θαύμα που ελπίζει ο χρεοκοπη-

μένος, ο απολυμένος, ο άπορος είναι ακόμη μακριά και θα το χτίσει με τα χέρια του, με σκληρή δουλειά, δε θα περιμένει το «άγιο χέρι», γιατί όπως έχει αποδειχτεί αυτό δε φαίνεται να πλησιάζει, ούτε με την έξοδο από το μνημόνιο, την έξοδο από την κρίση.

Θαύματα λοιπόν ή ψευδαισθήσεις; Μάγοι ή καλοί ταχυδακτυλουργοί με εύπιστους εθελοντές και θεατές;

Μικαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Στέφανη Χέπινγκερ, Β4

Ο ΦΑΚΟΣ

συνέχ. από σελ 1

Εγώ θα ξεκινήσω από το γεγονός ότι δεν βλέπω το μέλλον μου. Όχι. Το μέλλον μου ήταν ζωγραφισμένο από εμένα σε μια κόλλα χαρτί με χρώματα τόσο φωτεινά και το είχα κρεμάσει στον άλλοτε κρεμ τοίχο με μια μπλε και μια άσπρη πινέζα. Και ήταν όμορφο τώρα που το σκέφτομαι. Χα χα... Η ζωγραφιά όμως άλλαξε. Την πήραν. Αρχικά την πήρε ένας κύριος. Την τράβηξε όχι και τόσο προσεκτικά, οι άκρες τις σκίστηκαν και την έδωσε σ έναν άλλον. Δε συνεννοούνταν εύκολα απ' ότι κατάλαβα. Ο πρώτος πρέπει να μιλάγε τη γλώσσα μου ενώ ο δεύτερος... δεν είμαι σίγουρη. Βαριά πολύ. Πολλά σύμφωνα. Αυτό μπόρεσα να εισπράξω από τις τρεις κουβέντες που αντάλλαξαν. Και εκείνο το σαρδόνιο χαμόγελο του δεύτερου μόλις πήρε στα χέρια του τη ζωγραφιά, εδώ μου κάθεται. Στο λαιμό. Ούτε την ψυχή μας να του πουλούσαμε. Και τώρα που το αναλογίζομαι... ναι, τελικά αυτό πρέπει να έγινε. Τι συνέβη με τη ζωγραφιά; Μόλις την έπιασε, την τσαλάκωσε, την έσκισε και της έβαλε φωτιά. Άμα γυρίσω το κεφάλι θα δω τις στάχτες σε εκείνο το σημείο. Πώς τα ξέρω όλα αυτά; Ήμουν μπροστά βέβαια. Στη θέση της κρέμασαν ένα γκρι χαρτόνι. Σκέτο. Με τρεις πινέζες αυτή τη φορά. Μία κόκκινη, μία κίτρινη και μία μαύρη. Το χαρτόνι δεν φαίνεται καθόλου πάνω στον ακόμα πιο σκούρο γκρι τοίχο και με το σκοτάδι που έχει εδώ μέσα... Ακόμα δεν κατάλαβα τι ρόλο παίζει, επτά χρόνια τώρα, αλλά είναι το τελευταίο που με απασχολεί. Και έπειτα το δωμάτιο άλλαξε με τον καιρό. Ξαν να είναι τελείως άλλος χώρος. Είχε ένα παράθυρο που το έχτισαν, έπιπλα που τα πήραν. Δεν μπορώ όμως να πω κάτι. Όλοι ξέρουμε τις απειλές. Ακούγονται φήμες ότι δεν θα μπορούμε να πάμε πουθενά τόσο εύκολα. Λες και μπορούμε τώρα να πάμε σε διπλανό δωμάτιο... Τα ξένα θα ζηλεύαμε. Και δεν είναι και μόνο αυτά όμως. Αλίμονο. Ωχού, έχω και αυτόν τον Γότθο, όλη μέρα πάνω από το κεφάλι μου με δυσκολεύει να συγκεντρωθώ. Ότι θέλω να κάνω πρέπει να ζητάω άδεια. Και όταν κάτι δεν του αρέσει με απειλεί ότι

θα με βάλει σ' ένα χειρότερο κελί. Είναι αστέιος όμως. Κρατάει και ένα ρόπαλο. Δεν είναι όμως όλοι σαν αυτόν. Υπάρχει και μια κυρία (περισσότερο με κύριο μοιάζει) που κάνει ένα τρίγωνο με τα χέρια της. Αααα είναι και ένας κύριος (αυτός μου μοιάζει με λυσσασμένο σκύλο. Φήμες λένε ότι ο παππούς του δεν συμπαθούσε τους Εβραίους. Ο εγγονός πάλι ούτε τα άντερα του. Πόσο μάλλον τον κάθε μικρό Νίκο και την κάθε μικρή Μαρία). Θα τον φοβόμουν αν δεν καθόταν στην καρεκλίτσα με τα καρούλια. Ξέρω και την ιστορία που λέει πως έκατσε σε αυτήν. Τα 'θελε ο απ' αυτός του! Χαιρέκακοι άνθρωποι όμως όλοι τους... Ο μισός αχρηστεμένος πια - μισός καλύτερα να μην υπήρχε ανθρωπάκος - προχθές είπε τον κυριούλη που μας εκπροσωπεί ηλίθιο. Ο χαρακτηρισμός τού πήγαινε άψογα. Ποτέ μου δεν τον συμπάθησα ούτε τον εκτίμησα. Ούτε αυτόν ούτε όσους γνώρισα πριν από αυτόν, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Αλλά δεν το δέχτηκα! Όχι! Αυτό πια παραπάει! Ηλίθιο ΜΟΝΟ εμείς θα τον λέμε! Ο ξένος ποτέ. Γιατί μαζί με αυτόν ηλίθιους λένε και εμάς και τους προγόνους μας, σωστά; Πού να σηκώσουμε κεφάλι όμως... Όταν είσαι μικρός και αδύνατος κανείς δεν σε υπολογίζει. Και αρχίζουν να σε αμφισβητούν και οι ήδη κατώτεροί σου. Καταντάς να σε βγάζουν στο κλαρί και να λες ότι σου αρέσει κιόλας. Αχ, έχω ένα πόνο ψυχικά ξαφνικά. Με πιάνει τις φορές που τα σκέφτομαι όλα αυτά. Προσπαθώ να μην το κάνω και πολύ συχνά βέβαια. Μπορώ να συνεχίσω όμως. Πρέπει. Συνεχίζω. Μια κατάντια βλέπω εγώ. Ο άλλοτε ένδοξος πολιτισμός έγινε σκουπιδάκι, που βιάζεται να ρουφήξει με την ηλεκτρική και να μας τινάξει από το μπαλκόνι η «καλή νοικοκυρά». Η αντρογυναίκα που σας έλεγα. Και μόνο αυτός ο πολιτισμός μας έμεινε να περφηφανεύομαστε. Γιατί η υπόλοιπη ιστορία μας ίσως είναι και για κλάματα. Σας είπα και πριν. Κατάντια. Με έχουν κάνει να θέλω να φύγω μακριά από τη χώρα που τόσο αγαπώ και έχει τόσα καλά να μου προσφέρει που δεν τα βρίσκεις σε άλλη γη. Γιατί μπουχτήσα. Αυτό έκανα. Η πολιτική στην Ελλάδα και στην Κύπρο είναι σαν το ποδόσφαιρο από την τηλεόραση. Όλοι οι θεατές νομίζουν πως αν ήταν μέσα στο γήπεδο θα τα κατάφεραν καλύτερα. Η διαφορά όμως είναι ότι στην πολιτική δεν μένουν μόνο πίσω από την οθόνη. Το επιχειρούν κιόλας οι αθεόφοβοι. Όχι πως νοιάζονται βέβαια για το πλήθος από πίσω. Αναρωτιέμαι πόσοι θα επιδίωκαν αυτή τη θέση αν δεν υπήρχε χρηματικό «έπαθλο». Τι τα σκαλίζεις κι εσύ ευλογημένε τώρα. Αφού πάει. Δεν βλέπω γυρισμό. Αν άνοιγα άραγε γραφείο μεταναστεύσεως θα πήγαινε καλά; Θα είχα πολύ κόσμο από ό,τι ακούω. Δεν είναι πρωτότυπη ιδέα έχει ξαναγίνει αλλά πάει καιρός, καμιά 45αριά χρόνια. Πρέπει να μαζέψω και κάτι λεφτά τώρα που το θυμάμαι. Έχω και κάτι όνειρα. Κάπου θα τα έβαλα. Πρέπει να ψάξω σε αυτό το αχούρι. Πω πω χάλια είναι τώρα που το ξαναβλέπω. Αλλά για κάτσε. Δεν μου ανήκει ούτε αυτό πια. Οπότε υποθέτω δεν χρειάζεται καθάρισμα... Τέλειο! Το γλίτωσα και αυτό. Το καινούργιο όμως που θα είναι και δικό μου, όταν συμβεί αυτό (ελπίζω σύντομα), θα το κάνω κουκλίτσα! Ε δεν είναι και πολύ υγιεινό να ζει κανείς εδώ αλλά δεν πιστεύω να πειράζει για λίγο καιρό. Πόνεσε και το χέρι μου να γράφω. Αρχίζει να κάνει και κρύο και ο ήλιος πρέπει να δύει. Δεν μπορώ να συνεχίζω να γράφω χωρίς αυτόν. Είχα και έναν φακό κάποτε αλλά πάει και αυτός. Για πόσο όμως θα είμαι έτσι; Χωρίς φακό;

Σωτηρία Τσακανιά, Γ7

Η αυγή χωρίς μνημόνιο

Καταφέραμε πλέον να σταθούμε στα πόδια μας. Η οικονομία μας πλέον, μετά από τα αλλεπάλληλα πλήγματα που έχει δεχθεί, κατάφερε να σταθεί στα πόδια της και να μη χρειάζεται πλέον τον μηχανισμό στήριξης. Και τώρα; Τώρα τι θα αλλάξει;

Ο μέσος κύπριος που τόσα χρόνια πάλευε για να καταφέρει να συντηρήσει την οικογένειά του μετά από το χτύπημα της κρίσης, θα δει κάποια αλλαγή με την έξοδο της Κύπρου από το μνημόνιο; Οι παππούδες σου οι συνταξιούχοι, οι οποίοι προσπαθούν με την πενιχρή τους σύνταξη να ζήσουν όση ζωή τους απομένει με αξιοπρέπεια θα νιώσουν την αλλαγή; Ο υπάλληλος που απολύθηκε από τη δουλειά του και προσπαθεί απεγνωσμένα να βρει δουλειά γιατί έχει μια οικογένεια να θρέψει θα βρει αμέσως δουλειά; Αυτός ο οποίος έχει κριθεί ανίκανος να εργαστεί και του έχει αποκοπεί το επίδομα, ξαφνικά θα έχει τη δυνατότητα να ζει χωρίς να πρέπει να στέλνει συνεχώς επιστολές στο δημόσιο για να αποδείξει ότι όντως δικαιούται και χρειάζεται το επίδομα αυτό; Οι μισθοί, που έχουν πέσει στα Τάρταρα θα φτάσουν στα ονειρεμένα επίπεδα που βρίσκονταν πριν την κρίση; Η απάντηση είναι πως όχι.

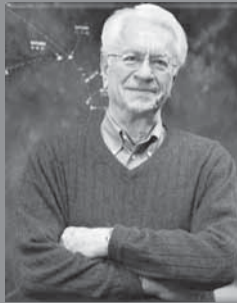
Η κυπριακή κυβέρνηση, κατάφερε, αφαιμάσσοντας τους κατοίκους της, να δείξει μια καλή εικόνα προς τα έξω. Προς τους δανειστές που έγιναν ο φόβος και ο τρόμος του κυπριακού λαού. Το πρωταρχικό μας μέλημα ήταν να καταφέρουμε να πείσουμε τους ξένους, πως έχουμε αρχίσει να ανακάμπτουμε, πως μπορούμε να αγγίξουμε τους ρυθμούς ανάπτυξης προ κρίσης. Δεν μπορούμε όμως. Μέχρι να γίνει αυτό, πολλοί ακόμα συμπολίτες μας πρέπει να πεινάσουν, πρέπει να καταφύγουν στα κοινωνικά παντοπωλεία, χάνοντας την αξιοπρέπειά τους, αφού αυτοί που τους έφεραν σε αυτή την κατάσταση, τους αναγκάζουν τώρα άμεσα ή έμμεσα να παρακαλούν για τα απαραίτητα.

Αυτή θα είναι λοιπόν η επόμενη μέρα; Για ποια ανάπτυξη μιλάμε;

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

ΕΠΙΣΤΗΜΗ: ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Σταμάτης Κριμιζής. Ο επιστήμονας που έκανε περήφανο τον ελληνικό λαό. Στον εβδομηνταεπτάχρονο ακαδημαϊκό, που συνέδεσε το όνομά του με τα πιο σημαντικά προγράμματα της NASA όπως οι αποστολές των Voyager 1 και 2 (μη επανδρωμένα διαπλανητικά διαστημόπλοια), την αποστολή του Cassini-Huygens στον Κρόνο με το Cassini το οποίο είναι το πρώτο διαστημόπλοιο που τέθηκε σε τροχιά γύρω από τον πλανήτη Κρόνο και το τέταρτο που επισκέπτεται τον Κρόνο, απονεμήθηκε προ μηνών το Βραβείο Συνολικής Προσφοράς από το Εθνικό Μουσείο Αεροπορίας και Διαστήματος των ΗΠΑ, μία διάκριση που έχουν λάβει οι μεγαλύτεροι αμερικανοί ήρωες του Διαστήματος όπως οι Νιλ Άρμστρονγκ (πρώτος άνθρωπος που πάτησε στη Σελήνη). Ο Δρ Κριμιζής, αναγνωρίζεται ως καινοτόμος ηγέτης στην ανάπτυξη διαστημικών προγραμμάτων καθώς έκανε τις θεμελιώδεις συνεισφορές στην επιστήμη του διαστήματος και την εξερεύνηση. Έχει ηγηθεί σε πειράματα Φυσικής του Διαστήματος που έχουν αναπτυχθεί στους οκτώ μεγάλους πλανήτες και παράλληλα ο μοναδικός επιστήμονας στον κόσμο που το έχει πράξει. Έχει επίσης πολύτιμες ανακαλύψεις στη φυσική του ηλιακού ανέμου και της μαγνητόσφαιρας του ηλιακού συστήματος. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στον μετασχηματισμό της πλανητικής εξερεύνησης και είναι ένας από τους εμπνευστές της NASA Discovery, ένα πλανητικό πρόγραμμα αποστολών. Επί του παρόντος, ασχολείται με αποστολές στον Ερμή, τον Κρόνο, τον Πλούτωνα και της ηλίσφαιρας, και συμμετέχει ενεργά στις ενέργειες για κατανόηση της ζώνης μετάβασης, στο διαστημικό χώρο. Αυτό αποδεικνύει πως κάθε άνθρωπος ανεξαρτήτως της προέλευσής του μπορεί να διαπρέψει στον τομέα του με σκληρή δουλειά και πίστη στις ικανότητές του γιατί όπως είπε και ο Σοφοκλής «Καθετί στον κόσμο, με τη δουλειά αποχτιέται.»

Ερρίκα Αλεξάνδρου, Γ5

Ηλεκτρονικό Vs Συμβατικό Τσιγάρο

Τα τελευταία χρόνια στην βιομηχανία Tobacco έχει εμφανιστεί ένα νέο προϊόν το οποίο έχει γοητεύσει την πλειοψηφία των καπνιστών, το ηλεκτρονικό τσιγάρο. Σ' αυτό το μικρό χρονικό διάστημα πολλά έχουν ειπωθεί, τόσο κατά όσο και υπέρ του. Πολλά απ' αυτά αποτελούν φήμες και άλλα εσκεμμένες δυσφημίσεις. Είναι λοιπόν ώρα να ξεχωρίσουμε τι ισχύει για το ηλεκτρονικό τσιγάρο και τι όχι.

Το ηλεκτρονικό τσιγάρο δεν αποτελεί θεραπεία, δεν είναι φαρμακευτικό προϊόν. Ναι, καλά ακούσατε όλοι εσείς που έχετε την ψευδή εντύπωση ότι το ηλεκτρονικό τσιγάρο αποτελεί ένα σκαλοπάτι που οδηγεί στην απεξάρτηση από το κάπνισμα. Το ηλεκτρονικό τσιγάρο αποτελεί καπνικό προϊόν παρόλο που κατά τη χρήση του δεν παράγεται καπνός αλλά ατμός (vaping).

Το συμβατικό τσιγάρο αποδεδειγμένα προκαλεί τη συσσώρευση πίσσας στους πνεύμονες, αυξάνει τις πιθανότητες εμφάνισης καρκίνου (καθότι σύμφωνα με τους ερευνητές τουλάχιστον 60 από τις 7000 ουσίες που απελευθερώνει είναι καρκινογόνες), κιτρινίζει τα δόντια και καταστρέφει τους γευστικούς κάλυκες. Αυτά τα προβλήματα προσπάθησε να επιλύσει το ηλεκτρονικό τσιγάρο με την εμφάνισή του και σ' ένα μεγάλο βαθμό τα έχει καταφέρει. Η πίσσα είναι ανύπαρκτη πλέον ενώ οι καρκινογόνες ουσίες έχουν απομακρυνθεί κατά το μεγαλύτερο ποσοστό τους καθώς η εξαέρωση των διαφόρων συστατικών γίνεται σε ελεγχόμενη θερμοκρασία. Επιπρόσθετα ο καπνός έχει αντικατασταθεί με ένα υγρό το οποίο αποτελείται από νερό, βάσεις (φυτικές ή συνθετικές), διάφορες γεύσεις και νικοτίνη (προαιρετικά) με αποτέλεσμα ο καπνιστής να παίρνει αυτά που «χρειάζεται» χωρίς όμως τις εκατοντάδες τοξικές ουσίες.

Και επειδή μέχρι τώρα αυτά που είπαμε έχουν απαλλάξει το ηλεκτρονικό τσιγάρο από κάθε ψεγάδι ας ξεοδέψουμε και μερικές γραμμές για να το απομυθοποιήσουμε. Καταρχάς μία ερευνητική εταιρεία έχει ανιχνεύσει ένα είδος φορμαλδεΐδης (ουσία η οποία καθιστά το ηλεκτρονικό πέντε με δεκαπέντε φορές πιο καρκινογόνο από το συμβατικό τσιγάρο) που προκύπτει όταν το υγρό (e-Liquid) υπερθερμανθεί. Επίσης οι βάσεις που χρησιμοποιούνται περιέχουν προπυλενογλυκόλη η οποία πιθανόν να

προκαλέσει ερεθισμό στα μάτια και αναπνευστικές λοιμώξεις. Τέλος πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι το ηλεκτρονικό τσιγάρο δεν κυκλοφορεί στην αγορά για αρκετά χρόνια ώστε να ερευνηθούν επαρκώς οι συνέπειες της μακροπρόθεσμης χρήσης του.

Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι το ηλεκτρονικό τσιγάρο είναι λιγότερο βλαβερό από το συμβατικό λόγω του περιορισμού των τοξικών ουσιών και της ελεγχόμενης θερμοκρασίας καύσης του υγρού (e-Liquid). Λιγότερο βλαβερό όμως δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ασφαλές (Keep that in mind).

Χάρης Κυπριανού, Γ3

Λουκία Ζωδιάτη, Β6

ΤΟ FACEBOOK ΣΑΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ!

Λουκία Ζωδιάτη, Β6

Κάθε φορά που κάνεις sign-in στον λογαριασμό σου, κάθε φορά που κλικάρεις κάτι στο News feed σου, κάθε φορά που κάνεις like την selfie της παρέας σου και κάθε φορά που στέλνεις μήνυμα στον κολλητό/ή σου, προσθέτεις ακόμα μια κουκίδα πληροφορίας στον γαλαξία πληροφοριών, που διαθέτει το Facebook, σχετικά με εσένα και τη συμπεριφορά σου. Ο γαλαξίας αυτός, όμως, αποτελεί μια μικροσκοπική κουκίδα, μέσα στο αχανές σύμπαν πληροφοριών που διατηρεί το Facebook για τα δισεκατομμύρια χρήστες του.

Δεν είναι πλέον κρυφό πως το Facebook διαθέτει σήμερα τη μεγαλύτερη και πιο ολοκληρωμένη δέσμη πληροφοριών, ενδιαφερόντων και δραστηριοτήτων στον κόσμο. Οι πληροφορίες αυτές αφορούν εμένα, εσένα, του φίλους σου, την οικογένειά μου, και ακόμα και τα άτομα που δεν έχουν λογαριασμό Facebook. Βέβαια, το Facebook δε δυσκολεύτηκε καθόλου να συλλέξει όλες αυτές τις πληροφορίες που σήμερα κατέχει. Αντιθέτως, τις απέκτησε αβρόχως ποσά, καθώς εμείς του τις σερβίρουμε έτοιμες στο πιάτο!

Τι γίνονται όμως όλες αυτές οι πληροφορίες, και γιατί είναι τόσο πολύτιμες; Στην καλύτερη περίπτωση, οι πληροφορίες αναλύονται και επεξεργάζονται με σκοπό την παρουσίαση στοχευόμενου διαφημιστικού υλικού, το οποίο να ταιριάζει καλύτερα στα προσωπικά σας ενδιαφέροντα. Αυτή είναι τουλάχιστον η επίσημη απάντηση της εταιρίας.

Η πραγματικότητα όμως ενδέχεται να μην είναι τόσο αθώα. Τα προσωπικά σας στοιχεία μπορεί να πα-

ραποηθούν. Συγκεκριμένα το Facebook βγάζει συμπεράσματα από τις πληροφορίες που δεν έχετε φανερώσει άμεσα και αλλοιώνοντας αυτές, μπορεί να προβλέψει τις αντιδράσεις σας σε νέα δεδομένα και καταστάσεις. Το αποτέλεσμα που θα προκύψει από των συνδυασμό όλων των στοιχείων που διαθέτει το Facebook για εσάς σήμερα, είναι μια εξαιρετικά ακριβή εικόνα του ατόμου σας, η λεπτομέρεια της οποίας θα σας άφηνε άφωνους.

Φανταστείτε πως το Facebook μπορεί να μαντέψει, με μεγάλο βαθμό ακριβείας, από τις φωτογραφίες και τα posts σας, αυτά που σας αρέσουν, εάν εργάζεστε σκληρά ή εάν ταμπελιάζετε και εάν είστε άξιοι εμπιστοσύνης. Αυτά αποτελούν χρυσά στοιχεία για έναν μελλοντικό εργοδότη ή ασφαλιστή.

Μπορεί να ακούγεται περίεργο, αλλά το ίδιο σας το κινητό μπορεί να διαπιστώσει εάν βρίσκεστε ή όχι σε κατάθλιψη. Αλγόριθμοι ήδη χρησιμοποιούνται για να υπολογίσουν τον χαρακτήρα σας, την ψυχολογική σας κατάσταση και το κατά πόσον αντιμετωπίζετε προβλήματα σχέσεων.

Διερωτώμαστε, εάν και κατά πόσον, το Facebook θα χρησιμοποιήσει ποτέ όλα αυτά τα στοιχεία. Όταν ανακαλύψουμε πως χωρίς να το θέλαμε, φανερώσαμε στοιχεία που προορίζαμε μόνο για εμάς, τότε μπορεί να αποφασίσουμε να είμαστε πιο προσεκτικοί στο Facebook. Αυτό συνεπάγεται με λιγότερες κοινοποιήσεις, λιγότερη ειλικρίνεια, λιγότερη προνοητικότητα και σπατάλη λιγότερου χρόνου στο Facebook.

Παρόλα αυτά, αντί να κάνουν ξεκάθαρο το ότι ξέρουν τα πάντα για σας, μπορούν να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες σας με μυστικότητα για να μεγαλώσουν περισσότερο τη συλλογή πληροφοριών τους και να αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα κέρδη τους.

Κωνσταντίνος Τεύκρος Λοΐζου, Γ3

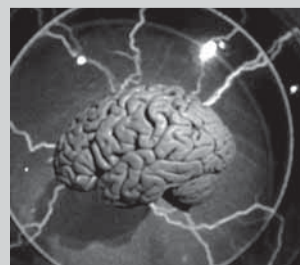
ΜΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

«Κάποιον, κάτι απίστευτο περιμένει να γίνει γνωστό.»

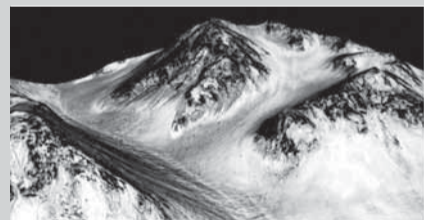
Carl Sagan

Το 2015 διετέλεσε σταθμό στην ιστορία των Επιστημών καθώς κατά τη διάρκεια του έγιναν τεράστιες ανακαλύψεις και σημαντικότερες εφευρέσεις. Σημαντικότερη ανακάλυψη είναι η εύρεση ιχνών νερού στον πλανήτη Άρη καθώς σύμφωνα με τον Τζον Γκράνσφιλντ (αναπληρωτής διευθυντής των επιστημονικών αποστολών της διαστημικής υπηρεσίας) στην επιφάνεια του Άρη κυλά ακόμη και σήμερα νερό, αν και αλμυρό. Πρόκειται για εντυπωσιακή εξέλιξη, καθώς υποδεικνύει πως ενδέχεται να υπάρχει ζωή στον πλανήτη Άρη και ταυτόχρονα δίνει ελπίδες για την πραγματοποίηση του οράματος για εγκατάσταση σε άλλους πλανήτες.

Δεύτερη σημαντική στιγμή στην επιστήμη είναι η δημιουργία ενός πορώδους σκυροδέματος το οποίο λέγεται «Tormix Permeable» και απορροφά μέχρι 4000 λίτρα νερού της βροχής στο πρώτο λεπτό κάτι το οποίο εάν εφαρμοστεί στη δημιουργία οδοστρωμάτων στις χώρες που πλήττονται συχνά και έντονα από πλημμύρες δύναται να συμβάλει σημαντικά στην αντιμετώπισή τους, στην αποτροπή των καταστροφών που προκύπτουν και στη σωτηρία χιλιάδων ανθρώπων. Τέλος, σημαντική εφεύρεση αποτελεί η ανάπτυξη ενός πλήρους ανθρώπινου

Ερρίκα Αλεξάνδρου, Γ5

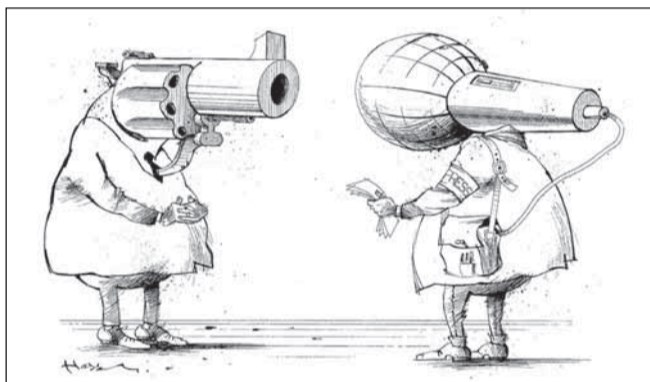

Cartooning for Peace

«Όταν το μολύβι γίνεται όπλο, τότε μπορούμε να μιλάμε για Δημοκρατία και Ελευθερία.»

Στο σχολείο μας φιλοξενήσαμε φέτος την έκθεση «Cartooning for peace», η οποία σκοπό έχει να ευαισθητοποιήσει τους νέους για μεγάλα κοινωνικά προβλήματα με τη χρήση γελοιογραφιών, οι οποίες συνδυάζουν το χιούμορ και την εκπαιδευτική αξία. Ιδρυτής του κινήματος «Cartooning for peace» είναι ο διάσημος δημοσιογράφος και σκιτσογράφος της εφημερίδας «Le Monde» Ζαν Πλαντύ ή Plantu και το κίνημα αυτό είναι διεθνές και αποτελείται από γελοιογράφους του Τύπου που αγωνίζονται με χιούμορ για τον σεβασμό των πολιτισμών και των ελευθεριών.

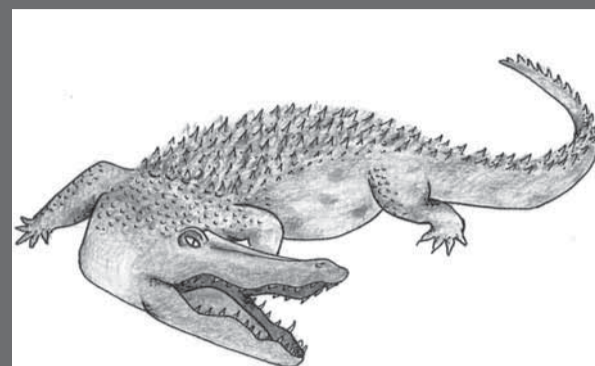

Τα θέματα που απασχολούν τους γελοιογράφους είναι αρκετά: η δημοκρατία και το διαδίκτυο, ο ρατσισμός και το μίσος, η προσφυγική κρίση, η λογοκρισία και η τρομοκρατία, η περιβαλλοντική καταστροφή και η ανθρωπινή υποκρισία, το χάσμα Βορρά και Νότου, τα παιδιά στον πόλεμο και η κλοπή της παιδικής ηλικίας, η ξενοφοβία και η ανισότητα των φύλων. Επιτρέπουν στο θεατή να προβεί μόνος του σε διαπιστώσεις και τον προβληματίζουν, ώστε να εξεγερθεί και να απαιτήσει έναν καλύτερο κόσμο.

Μικαέλλα Αλεξάνδρου, Γ5

Όλα τα είχε η Μαριορή... ο κροκόδειλος της έλειπε

Σταυρούλλα Βασιλείου, Γ3

Ναι λοιπόν καλά ακούσατε. Πάρκο με κροκόδειλους πρόκειται να ανοίξει στην Κύπρο. Σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις 1.000 κροκόδειλοι από τον Νείλο θα φτάσουν για να «επανδρώσουν» το πάρκο αυτό. Ισραηλινοί επιχειρηματίες που συναντήθηκαν και με τον υπουργό Γεωργίας, Νίκο Κουγιάλη, προτείνουν τη δημιουργία του πάρκου σε γη της κοινότητας Ψεματισμένου στην επαρχία Λάρνακας. Το ευφάνταστο έργο προβλέπει δημιουργία τεχνητών λιμνών και άλλων παρεμφερών αναπτύξεων. Η υλοποίηση του έργου θα ξεκινήσει μόλις μελετηθούν και καθοριστούν οι όροι συμφωνίας για την ασφάλεια των κατοίκων και των επισκεπτών.

Μεσοσύσης της οικονομικής κρίσης μπορεί κανείς να διερωτηθεί αν πράγματι η Κύπρος χρειάζεται ένα τέτοιο πάρκο. Από μια άποψη καλό θα ήταν για να αποτελέσει πόλο έλξης τουριστών, άρα και αύξηση των εσόδων του κράτους. Κι αν δεν πετύχει αυτό μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τους κροκόδειλους με ποικίλους τρόπους. Για να διδάξουν στους πολιτικούς μας πώς να πετυχαίνουν τα κροκοδείλια δάκρυα. Ή για αφανισμό των πολιτικών μας. Ή ακόμη για να δώσουμε όλοι μέσα στο στόμα τους όταν τελειώσει και η τελευταία ελπίδα μας σ' αυτόν τον τόσο ταλαίπωρο κόσμο...

Φάνος Παττίκας, Β4

Πού πήγε ο πολιτισμός μας;

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι ό,τι πολυτιμότερο έχουμε, όσοι θέλουμε να αποκαλούμαστε Έλληνες. Εμείς όμως, οι νεοέλληνες, δε φαίνεται να εκτιμούμε το δώρο αυτό που μας έχουν χαρίσει οι πρόγονοί μας. Από το θέατρο μέχρι και κάτι αυτονόητο, τη δημοκρατία, όλα αποτελούν δημιουργήματα των Ελλήνων, για τα οποία αν και δηλώνουμε περήφανοι, εντούτοις αρνούμαστε να αναγνωρίσουμε την πραγματική τους αξία.

Ο λαός που γέννησε τον πολιτισμό, του γυρίζει πλέον την πλάτη, αδιαφορώντας για οτιδήποτε καλλιεργεί το πνεύμα του. Πόσοι από μας, πηγαίνουμε οικειοθελώς να παρακολουθήσουμε θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες, ή να θαυμάσουμε κάποια έργα τέχνης; Όποιος τα κάνει αυτά πλέον θεωρείται κάπως παράξενος σε σχέση με τους υπόλοιπους διότι δεν συντονίζεται με τις επιταγές της εποχής. Οποιοδήποτε έργο πολιτισμού πλέον αποτελεί αιτία περιθωριοποίησης παρά θαυμασμού.

Ζούμε σε μία εποχή που κυρίως όσον αφορά τους συνομήλικούς μας, τέχνες, και έργα πολιτισμού, αποτελούν αγγαρείες παρά διασκέδαση. Γιατί αυτό; Γιατί έτσι έχουμε μάθει. Ή μάλλον έτσι μας έχουν μάθει. Από το δημοτικό, μας αναγκάζουν να παρακολουθούμε διάφορες θεατρικές παραστάσεις ή να επισκεπτόμαστε μουσεία, χωρίς, πραγματικά να μας καλλιεργούν την ανάγκη γι' αυτά. Με τον τρόπο αυτό, έχουμε αρχίσει να νιώθουμε απέχθεια για έργα τόσο σημαντικά για την επιβίωσή μας, γιατί, πέρα από τις φυσικές μας ανάγκες, ο πολιτισμός και τα έργα που καλλιεργούν την ψυχή μας είναι απαραίτητα για την ύπαρξή μας ως ολοκληρωμένες οντότητες.

Αναγκάζοντάς μας λοιπόν να είμαστε φιλικά διατεθειμένοι προς τις τέχνες και τα γράμματα, καταφέρνουν απλώς να μας στρέφουν εναντίον τους, γιατί λανθασμένα θεωρούν πως με την απλή επαφή με τις τέχνες θα είμαστε σε θέση να τις αντιληφθούμε και να τις εκτιμήσουμε όπως τους αρμόζουν. Γιατί αν τον πολιτισμό δεν τον αγαπήσεις, και δεν τον κατανοήσεις, δεν θα τον εκτιμήσεις.

Άλλωστε μιλούν για πολιτισμό οι πιο απολίτιστοι. Προσπαθούν να μας πείσουν για την αγάπη τους και τη γνώση τους όσον αφορά στον πολιτισμό, απλά επειδή τα τελευταία χρόνια έχουμε κάνει μια στροφή προς την «κουλτούρα». Έντεχνη μουσική με στίχους δίχως νόημα, κλασικές συναυλίες στις οποίες κοιμόμαστε, κουλτουριάρικες θεατρικές παραστάσεις των οποίων την πλοκή δεν καταλαβαίνουμε, εκθέσεις έργων τέχνης με κρασάκι και τυράκι, χαζεύοντας τους πίνακες χωρίς να αντιλαμβανόμαστε πραγματικά τι θέλει να πει ο καλλιτέχνης, ποιητικές βραδιές από τις οποίες θέλουμε απεγνωσμένα να φύγουμε διότι δεν συλλαμβάνουμε την σκέψη του ποιητή. Γιατί στην πραγματικότητα, αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι να καλλιεργήσουμε τον πνευματικό και ψυχικό μας κόσμο αλλά να κάνουμε εντύπωση στους γύρω μας.

Τελικά που πήγε ο πολιτισμός μας; Είναι αρκετό για μας να εντυπωσιάζουμε τους γύρω μας ενώ μέσα μας είμαστε κενοί; Είναι αρκετό να είμαστε άνθρωποι του «φαίνεσθαι» και όχι του «είναι»;

Μικαέλλα Χριστοφόρου, Β4

Run in colour - μια πολύχρωμη εμπειρία

Στις 17 Οκτωβρίου 2015 διοργανώθηκε για πρώτη φορά στη Κύπρο μια παγκοσμίου φήμης εκδήλωση στο παραλιακό μέτωπο της Λεμεσού. Όταν άκουσα για πρώτη φορά τον τίτλο της εκδήλωσης, Run in colour, μου κίνησε αμέσως την περιέργεια. Δεν μπορούσα να φανταστώ τι εννοούσαν οι διοργανωτές μ' αυτό και ένιωσα την ανάγκη να μάθω περισσότερες πληροφορίες. Διαβάζοντας τη σχετική ανακοίνωση στο διαδίκτυο αντιλήφθηκα ότι επρόκειτο για μια πολύ διασκεδαστική αλλά συνάμα φιλανθρωπική εκδήλωση. Συγκεκριμένα τα καθαρά έσοδα της εκδήλωσης προορίζονταν για τις ανάγκες του παιδοογκολογικού τμήματος του Μακάριου Νοσοκομείου. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο μου κίνητρο για να ενδιαφερθώ και τελικά να συμμετάσχω. Αποφάσισα ότι θα προσπαθούσα να παρακινήσω και τις φίλες μου να κάνουν το ίδιο ώστε να συμμετάσχουμε σαν ομάδα. Έτσι κι έγινε!

Το Σάββατο 17 Οκτωβρίου βρεθήκαμε και οι τέσσερις μας μαζί με τον σχετικό εξοπλισμό (φανέλα, γυαλιά προστασίας) στο χώρο συγκέντρωσης στον Εναέριο στη Λεμεσό. Ο χώρος ήταν κατάμεστος από άτομα όλων των ηλικιών, έφηβους με τις παρέες τους αλλά και άτομα μεγαλύτερης ηλικίας με τους φίλους τους ή τις οικογένειές τους. Η εκκίνηση δόθηκε στις 4:00 ακριβώς. Χιλιάδες άτομα ρίχτηκαν στην κούρσα των χρωμάτων. Κάθε 500 περίπου μέτρα υπήρχαν ειδι-

κοί σταθμοί απ' όπου εθελοντές πετούσαν χρώματα στους δρομείς οι οποίοι όσο προχωρούσε η ώρα γίνονταν όλο και πιο πολύχρωμοι. Στο τέλος της διαδρομής ήμασταν όλοι αγνώριστοι. Παντού από τα μαλλιά μέχρι τα νύχια των ποδιών μας ήμασταν γεμάτοι από χρώματα. Στη συνέχεια ακολούθησε μουσικό πρόγραμμα όπου μικροί και μεγάλοι χόρεψαν στους ήχους ρυθμικής μουσικής.

Είναι πραγματικά πολύ ευχάριστο να διοργανώνονται τέτοιου είδους εκδηλώσεις στις μέρες μας όπου επικρατεί σε μεγάλο βαθμό ο ατομικισμός, μέσω των οποίων μπορείς να προσφέρεις στους συνανθρώπους σου μ' έναν ευχάριστο και διασκεδαστικό τρόπο. Το run in colour ήταν μια πολύ όμορφη, και πάνω απ' όλα πολύχρωμη εμπειρία που θα μου μείνει αξέχαστη.

Έλενα Λιατήρη, Γ4

Οι μαθητές μας παίζουν Ουγκώ

Η συμμετοχή σ' ένα κλασικό και διαχρονικό έργο όπως οι «Άθλιοι» του Βίκτωρος Ουγκώ, αποτελεί πρόκληση για κάθε νέο που ασχολείται με το θέατρο. Το κείμενο διαποτισμένο με τις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης αλλά και τις ιδέες της Παγκόσμιας Ιστορίας αποτελεί ένα κλασικό αριστούργημα και έναν ύμνο για την Ελευθερία αλλά και τον Έρωτα. Γι' αυτό θέλησα να λάβω μέρος σε μια τέτοια μεγάλη παράσταση, που η ομαδικότητα αποτελεί το βασικότερό της στοιχείο. Οι πρόβες ατέλειωτες και τα λόγια που έπρεπε να μάθω πολλά. Όμως ήταν την ίδια στιγμή και μια γιορτή, μια τεράστια χαρά αφού κάθε Σάββατο, στην αρχή, μαζευόμασταν για τις πρόβες μας. Δεθήκαμε τόσο πολύ ως ομάδα και σίγουρα ο δεσμός αυτός θα κρατήσει και στα επόμενα χρόνια.

Λίγα λόγια για την υπόθεση των «Αθλιών»: Ο Γιάννης Αγιάννης, ένας πεινασμένος νέος, συλλαμβάνεται για κλοπή και περνά σχεδόν δύο δεκαετίες στα κάτεργα. Όταν αποφυλακίζεται, γνωρίζει τον φιλάνθρωπο και μεγαλόψυχο επίσκοπο που κάνει να φωλιάσει μέσα του το σπέρμα του καλού. Χρόνια μετά, ως δήμαρχος πλέον, μιας παραλιακής πόλης, και έχοντας αλλάξει ταυτότητα, ευημερεί και προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο.

Ο άτεγκτος όμως αστυνομικός επιθεωρητής Ιαβέρης σαν λαγωνικό βρίσκεται πάντα στα ίχνη του προσπαθώντας να τον ξετρυπώσει. Ο Αγιάννης γνωρίζει κάποτε μια ετοιμοθάνατη γυναίκα, τη Φαντίνα, και υπόσχεται να προστατεύσει το παιδί της, την Τιτίκα, την οποία η μητέρα της είχε εμπιστευθεί σ' ένα ζευγάρι διεφθαρμένων ταβερνιέρηδων, τους Θεναρδιέρους. Ο Αγιάννης θα μεγαλώσει σαν παιδί του την Τιτίκα, έχοντας εν τω μεταξύ καταφύγει στο Παρίσι.

Τα χρόνια περνούν και η Τιτίκα θα γνωρίσει και θα ερωτευτεί τον Μάριο, γιο στρατηγού του Ναπολέοντα που σκοτώθηκε στο Βατερλό. Ο έρωτας των δύο νέων θα έχει αίσιο τέλος, αφού όμως μεσολαβήσουν εξεγέρσεις, θάνατοι, χωρισμοί και επανασυνδέσεις, προσδοσίες και διασώσεις. Ο Γιάννης Αγιάννης, έχοντας εξιλεωθεί για το παρελθόν του, θα πεθάνει ευτυχισμένος στα χέρια των παιδιών του, που θα αναγνωρίσουν κι αυτά, όπως εξάλλου κι ο διώκτης του Ιαβέρης, την ηθική του ανωτερότητα και αυταπάρνηση.

Ο ρόλος ο δικός μου έχει να κάνει με το απραγματοποίητο του έρωτα. Μια σχέση που τελικά δεν κατάφερε να κερδίσει και να νικήσει αφού εγώ ως Επονίνη θα ερωτευτώ τον Μάριο, αλλά δε θα μπορέσω να κερδίσω τη δική του αγάπη, αφού αυτός θα ερωτευτεί την Τιτίκα. Στο τέλος θα θυσιάσω και θα πεθάνω για τον έρωτα αυτό.

Τι είδους έργο είναι, λοιπόν, οι «Άθλιοι»; Ένα έργο αρχέτυπο και κιβωτός, που περιλαμβάνει από μια αθάνατη ιστορία αγάπης μέχρι μια σχεδόν αστυνομική περιπέτεια καταδίωξης, από ένα ιστορικό-κοινωνικό σχόλιο των επαναστάσεων και του 19ου αιώνα μέχρι μια φιλοσοφική-θρησκευτική μελέτη για την αμαρτία, την τιμωρία και την πορεία ενός ανθρώπου προς τη λύτρωση και την εξιλέωση, από τον προβληματισμό για τα αιώνια ανθρώπινα ζητήματα μέχρι έναν νοσταλγικό ύμνο του εξόριστου συγγραφέα για την πόλη του Παρισιού.

Πρόκειται αναμφίβολα για ένα βιβλίο, έργο της παγκόσμιας λογοτεχνικής κληρονομιάς, τη βίβλο του Ρομαντισμού, που έχει κερδίσει επάξια έπειτα από ενάμιση αιώνα ζωής τον τίτλο του κλασικού.

Αυτό που με συγκλόνισε ιδιαίτερα είναι πως το έργο διαπνέεται από τον αιώνιο αγώνα του καλού ενάντια στο κακό, την ανάγκη εγκατάλειψης παλαιών δογμάτων επ' ωφελεία μιας νέας πίστης, αυτήν της πρόοδου, υλικής και ηθικής. Ακριβώς όπως και στη δική μας εποχή το έργο γίνεται όλο και πιο επίκαιρο και αντιπροσωπεύει την πάλη που υπάρχει και στην δική μας εποχή ανάμεσα στη συντήρηση και την πρόοδο.

Ιωάννα Μαυρομιχάλη, Β7

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Τα τελευταία χρόνια πολλές μεγάλες ομάδες έχουν τινάξει την μπάγκα στον αέρα ξεοδεύοντας υπέρογκα ποσά με σκοπό την ενίσχυσή τους, με ποδοσφαιριστές παγκόσμιας κλάσης!

Άλλωστε, πώς να μην ξεοδεύονται τόσα λεφτά όταν με το ποδόσφαιρο ασχολούνται άνθρωποι που με το άκουσμα της συνολικής αξίας της περιουσίας τους μας έρχεται ζαλάδα! Για παράδειγμα ο πρόεδρος της φημισμένης Ρεάλ Μαδρίτης Φλορεντίνο Πέρεθ του οποίου η περιουσία ξεπερνά τα 1,4 δισεκατομμύρια ευρώ και ο ιδιοκτήτης της Τσέλσι Ρόμαν Αμπράμοβιτς του οποίου η περιουσία αγγίζει τα 10,2 δισεκατομμύρια ευρώ.

Παρακάτω μπορούμε να δούμε κάποιες μεταγραφές οι οποίες προκαλούν σοκ με αυτά τα απίστευτα νούμερα. Κάνουμε αρχή από το μακρινό 2001 όταν η Ρεάλ Μαδρίτης κατάφερε να αποκτήσει τον Ζινετίν Ζιτάν από την Γιουβέντους έναντι του ποσού ρεκόρ για την εποχή 73.500.000 ευρώ. Για πολλά χρόνια αυτό το ποσό ήταν αξεπέραστο όμως το 2009 και το 2013 η Ρεάλ Μαδρίτης επανήλθε δριμύτερη αφού το 2009 απέκτησε τον σούπερ

σταρ Κριστιάνο Ρονάλντο από την Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ έναντι 94.000.000 ευρώ και το 2013 τον Γκάρεθ Μπέιλ από την Τότεναμ για το εξωφρενικό ποσό που μέχρι σήμερα αποτελεί ρεκόρ 100.000.000 ευρώ, προκαλώντας απαντωτά εγκεφαλικά ανά το παγκόσμιο φίλαθλο κοινό! Από τότε πολλές ομάδες κινούνται στους ίδιους ρυθμούς.

Και ενώ ξεοδεύονται τόσα χρήματα στο ποδόσφαιρο, γύρω τους επικρατεί οικονομική κρίση! Πολλές απόψεις ακούγονται κατά πόσο αξίζουν να ξεοδεύονται τόσα χρήματα για την αγορά ποδοσφαιριστών. Από πολλούς θεωρείται σκανδαλώδες από τη στιγμή που υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν μέσα στην απόλυτη φτώχεια. Αναγνωρίζουμε το ταλέντο τους, αλλά το επάγγελμά τους δεν προσφέρει τίποτα σε βιοτικό επίπεδο, πέρα από τη διασκέδαση. Από την άλλη όμως υπάρχει η άποψη που λέει ότι οι ποδοσφαιριστές προσφέρουν σε όλους εμάς που αγαπάμε το ποδόσφαιρο ένα μοναδικό θέαμα και απεριόριστες στιγμές ψυχαγωγίας. Σκεφτείτε άλλωστε με πόση ανυπομονησία περιμένουμε όλοι κάθε εβδομάδα να αρχίσουν οι αγώνες για να απολαύσουμε αυτούς

τους αστέρες που απλά μ' ένα άγγιγμα τους πάνω στην μπάλα μας κάνουν όλους να παραμιλάμε με την απίστευτη τους τεχνική και το πλούσιο ταλέντο τους. Επίσης όλοι αυτοί για να φτάσουν εδώ που έφτασαν έκαναν από μικροί σκληρές και πολύωρες προπονήσεις επειδή πολύ απλά είχαν ένα όνειρο να αναδείξουν το ταλέντο τους, να τους αγαπήσει ο φίλαθλος κόσμος και γιατί όχι να έχουν και χρηματικό κέρδος. Άρα βάσει της άποψης αυτής τα ποσά που ξεοδεύονται γι' αυτούς αλλά και οι μισθοί που κερδίζουν είναι απλά μία επιβράβευση για την σκληρή δουλειά που έκαναν και κάνουν, αλλά και για το θέαμα που προσφέρουν στην παγκόσμια κοινότητα. Εμείς το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ευχηθούμε να συνεχίσουν να μας προσφέρουν αυτές τις μοναδικές στιγμές που μόνο αυτοί μπορούν να μας τις προσφέρουν! Κι αν κάποιος πάλι θεωρείτε ότι είναι αδικία σε σχέση με άλλα επαγγέλματα που απαιτούν χρόνια σπουδών και πολύ κόπο «ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα».

Παναγιώτης Δημοσθένους, Γ4

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Οσοβαρός τραυματισμός του Άγγλου αριστερού ακραίου αμυντικού της Μάντσεστερ Γιουνάιτετ Luke Shaw επισκίασε τον αγώνα της πρώτης αγωνιστικής των ομίλων του Uefa Champions league ανάμεσα στην Αϊντχόβεν και την Μάντσεστερ Γιουνάιτετ.

Όλα ξεκίνησαν όταν στο 15ο λεπτό της αναμέτρησης ο Shaw επιχείρησε να εισέλθει εντός της μεγάλης περιοχής της Αϊντχόβεν, ο παίχτης της Αϊντχόβεν Hector Moreno στην προσπάθειά του να τον εμποδίσει του έκανε τάκλιν με αποτέλεσμα ο Shaw να σωριαστεί στο έδαφος. Το αποτέλεσμα σοκαριστικό, αφού υπολογίζεται ότι θα μείνει εκτός γηπέδων για διάστημα 6-8 μηνών.

Οι οργανωμένοι οπαδοί της Αϊντχόβεν θέλοντας να δείξουν την συμπαράστασή τους στον άτυχο ποδοσφαιριστή την επόμενη μέρα του έστειλαν ανθοδέσμη στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται με το μήνυμα «This is the way how you deal with an opponent in professional football». Τον Shaw επισκέφτηκε στο νοσοκομείο και ο Moreno ο οποίος ήταν η αιτία του σοβαρού αυτού τραυματισμού.

Η όλη συμπεριφορά των οπαδών αλλά και του παίχτη της Αϊντχόβεν πρέπει να γίνει παράδειγμα για όλους μας! Ο αθλητισμός είναι ένας τρόπος για να ενώνει και να φέρνει κοντά ανθρώπους διαφορετικής κουλτούρας, θρησκείας, χρώματος και όχι για να προκαλεί εχθρότητες και να διχάζει.

Μακάρι η πράξη αυτή του Moreno και των υπόλοιπων οπαδών της Αϊντχόβεν να υιοθετηθεί από τους απανταχού οπαδούς κάθε ομάδας.

Παναγιώτης Δημοσθένους, Γ4

ΟΙ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΚΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΟΡΩΝ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΥΠΑ

Η Ομάδα Χειροσφαίρισης του σχολείου μας κατακτά φέτος την πρώτη θέση στους παγκύπριους αγώνες χειροσφαίρισης, παίρνοντας το εισιτήριο για τους πανελλήνιους αγώνες!

Προπονήτρια: Μαρία Μπιγλικούδη

1. Θεανώ Ευαγγέλου
2. Ιωάννα Μιχαηλίδου
3. Μαργαρίτα Παντελή
4. Μαρία Μιχαήλ
5. Μαρία Σοφοκλέους
6. Νικολέτα Ασιώτη
7. Παναγιώτα Επιφανείου
8. Παναγιώτα Σάββα
9. Σταυριάννα Κοντεμενιώτη
10. Στέφανη Παπαθανασίου

- ★ Ξέρω σε αλλά εν μου έρκεται τωρά..
(Ψάχνοντας τα γυαλιά της) Μισό λεπτό να βρω τα μάτια μου..
- ★ Να σου χτυπήσω δύο πά' στα ριζόφκια, να σου πω εγώ πότε κτυπάει το κουδούνι!
- ★ Πότε έγινε η Ελληνική Επανάσταση;
-Το '25!
-Τζιαι η κκελλέ σου πά' στο σέντε!
- ★ Ρε είσαστε κουσβόκουσβοι!
- ★ Θυμούμαι
-Θυμούσαι;
- ★ Μην αναπαράγετε τους εαυτούς σας την ώρα του μαθήματος!
- ★ Η ώρα της διόρθωσης είναι ιερή...
- ★ Αν πιάσω κανένα όπλο θα σας πυροβολήσω όλους εξ επαφής.
- ★ Food no good!
- ★ Εθωρούσα ένα video για τους Έλληνες και τους Πέρσες
-Όι για τους πρόπερσες;
- ★ Σκάστε επιτέλους!
- ★ Είπα σας να τα κάμετε σπίτι σας. Τωρά εσύ είσαι άστεγος τζιαι εν τα έκαμες.
- ★ All womans does this!
- ★ He is going to pay the bill, because he is leaving very now.
- ★ Τα μαθηματικά είναι αισθητική!
- ★ Εν να σας κρεμάσω!
- ★ Όταν ερχόμαστε σε σεξουαλική επαφή με άτομα που είναι φορείς του AIDS αλλά είμαστε σε καλή ψυχολογική κατάσταση, δεν κινδυνεύουμε να κολλήσουμε!
- ★ Ο καρκίνος είναι ίωση.
- ★ Κυρία είμαι άρρωστος
-Ενι ξερω τζιαι μένα έπιαν με ένας βήχας ανεξήγητος τζιαι πίνω ένα φάρμακο τζιαι πιάνει με ο ύπνος τζιαι εδιόρθωνα τζιαι τα διαγωνίσματα σας τζιαι ετζοιμούμουν πάνω μου.
- ★ Τρέξτε γρήγορα-γρήγορα πίσω στο φυλλάδιο για να διαβάσουμε επί τροχάδην το κείμενο.
- ★ Δεν πρέπει να κρύβουμε πράματα κάτω που το χαλι!
- ★ Σταματήστε να μιλάτε. Κάμνετε όπως τις κότες.
-Είδες κύριε;
-Εμίλησεν η αρχικότα!
- ★ Ούλλοι τσιοφτολόγοι δαμέσα!

■ ■ ■ να εκτελείς χρέη κηπουρού εν ώρα μαθήματος. Ως και η καθηγήτρια των Μαθηματικών σου να αναδεικνύει τα κρυφά της ταλέντα!

■ ■ ■ να βρίσκεις κατάλοιπα από το Σαββατόβραδο κάθε Δευτέρα πρωί

■ ■ ■ να απολαμβάνεις τον καλύτερο ύπνο στο 15λεπτο διάλειμμα

■ ■ ■ να βλέπουμε καθημερινά τις επιπτώσεις των «πολέμων». Ως και εδώ οι καθηγητές να κλέβουν την παράσταση...

■ ■ ■ να έχεις την αίσθηση του αθλητισμού εν ώρα διαλείμματος... αφού δεν υπάρχει αρκετός χώρος για τα τραπεζάκια στο σχολείο μας, τιμούμε και τα γήπεδα!

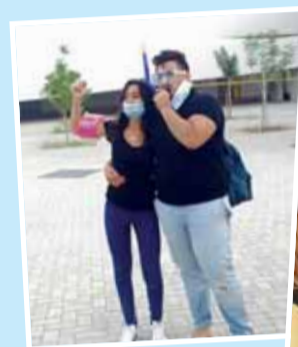
■ ■ ■ να τιμάς όσα καφέ και φαστφουντάδικα έχουν ντελίβερι. Αν δεν έχουν... Δεν υπάρχει θέμα! Ένα διάλειμμα είναι αρκετό για να προλάβεις.

■ ■ ■ υπάρχουν όμως και κάποιοι που τρέφονται υγιεινά έστω και για μια selfie!

■ ■ ■ να γίνεσαι διάσημος και στο Instagram ως σχολείο

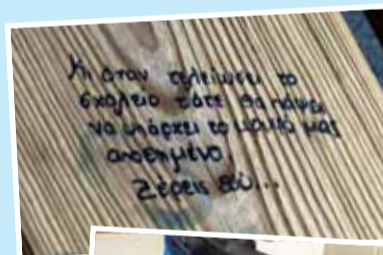
■ ■ ■ να προστατεύεσαι από την γρίπη Α ... Ή αλλιώς από την διεύθυνση όταν πρόκειται να κάνεις αναρχίες

■ ■ ■ το σχολείο σου να μοιάζει με πεντάστερο ξενοδοχείο!

■ ■ ■ να ερωτεύεσαι, εκφράζοντας τις σκέψεις σου στα παγκάκια. Ερωτευμένος Δασουπολίτης!!

ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

■ ■ ■ να βιντεογραφείς τα επιτυχημένα σου μαθήματα για να έχεις αποδείξεις πως δεν φταις εσύ για τις αποτυχίες σου ως καθηγητής στα πιο... τμήματα!

Μικαέλα Σάββα, Β6

Τι ακούσαμε και φέτος... Ουδέν Σχόλιο 2015-2016

«Η συγχώρεση των τρομοκρατών είναι στο χέρι του Θεού, δική μου δουλειά είναι να τους στείλω σ' αυτόν», τόνισε ο Ρώσος πρόεδρος, **Βλαντιμίρ Πούτιν**.

«Ο Αλλάχ αποφάσισε να τιμωρήσει την κυβερνητική κλίκα της Τουρκίας αφαιρώντας τη λογική της», υποστήριξε ο Ρώσος πρόεδρος **Βλαντιμίρ Πούτιν**.

«Δεν υπάρχουν μετανάστες στο κέντρο της Αθήνας, απλά το πρωί λιάζονται στις πλατείες», δήλωσε η αναπληρώτρια υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής της Ελλάδας, **Τασία Χριστοδουλοπούλου**.

«Έτρωγα, τρώω και θα τρώω αμπελοπούλια», δήλωσε ο **Ευγένιος Χαμπουλάς**, βουλευτής-νομοθέτης κι όταν ρωτήθηκε αν θα κατεβάσει την επίμαχη φωτογραφία με τα αμπελοπούλια δήλωσε στο δημοσιογράφο «Εσείς μια φωτογραφία με τόσα πολλά likes θα την αποσύρατε».

«Υπάρχουν ΜΜΕ διαπλοκής που ως νέες ερπύστριες καταδυναστεύουν τον ελληνικό λαό», δήλωσε η τότε πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, **Ζωή Κωνσταντοπούλου**.

«Η Γαλλία είναι σε πόλεμο», δήλωσε ο Γάλλος πρόεδρος **Φραν-**

σουά Ολάντ μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι.

«Θέλουν τους βουλευτές μας να έχουν ποιότητα ζωής 1000 ευρώ; Προϋποθέτει κάποιες υποχρεώσεις η ζωή του βουλευτή. Κομμωτήριο για μια γυναίκα βουλευτή, διότι πρέπει να έχει μια αξιοπρεπή εμφάνιση...», δήλωσε η βουλευτής **Αθηνά Κυριακίδου**.

«Η πέτρα του Ρωμιού σχετίζεται με τον Γρίβα», δήλωσε η **Ειρήνη Μιχαήλ**, υποψήφια των κυπριακών καλλιτεσίων.

Μικαέλα και Έρρικα Αλεξάνδρου, Γ5

